Autoare: MARY MOORE

Titlu original: *MANUKA FIRE*

Titlu românesc: FOCUL DE MANUKA

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: martie 2003

Megan abia aștepta o viață nouă, ca învățătoare în împrejurimile frumoase și liniștite ale Golfului O'Kains din Noua Zeelandă, departe de necazurile care o tracasaseră recent. Curând, a început să-și regăsească liniștea sufetească, ajutată de primirea caldă și prietenoasă a oamenilor din mica localitate. A tuturor, cu excepția unuia - arogantul Ritchie Stafford. Acesta părea s-o ia în răspăr de fiecare dată când se întâlneau. Era dificil și autoritar - ajungând chiar să-i pună la îndoială prietenia (și nici nu era mai mult de-atât) cu Steve, care făcuse atâta ca s-o ajute în momentele cele mai grele. De ce nu putea Ritchie să-și vadă de treburile lui și de prietena lui, frumoasa Lori Wentworth?

După ce ascultă rugăciunile copiilor și-i culcă, Megan se duse în hambarul unde-și ținea Magnificul Monstru. În timp ce scotea motocicleta, avu surpriza de a-l găsi pe Ritchie așteptând-o, cu o expresie hotărâtă.

Când Megan urcă în șa, Ritchie apucă ghidonul motocicletei.

- A, nu, motoristo. Ai de dat câteva explicații înainte de a dispărea. Frumos mi-ai făcut-o în seara asta - de două ori...

Megan îl privi, cu ochii ca două lacuri verzi de nevinovăție.

- Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui...

- Nu înțelegi pe dracu'! Știai că-n seara asta trebuia să joci tenis cu mine. Asta-i una. Pe urmă, știai că abia aștept să ies cu tine și copiii, și mi-ai spus calm să stau acasă și s-o distrez pe Lori. Nu-s unul din elevii tăi, ca să-mi dai tu ordine, naibii, ce să fac și ce nu.

- E clar că nu ești unul dintre elevii mei! Dacă erai, te-aș fi pus la colț pentru c-ai înjurat.

Megan încerca să rămână serioasă, dar expresia lui revoltată era irezistibilă... Începu să chicotească.

- Pân-aici! se înfurie și mai tare Ritchie. Puțin îmi pasă dacă Abby și Paul se poartă ca doi cretini. Uneori, mă scot din minți, dar al dracului să fiu dac-am să te las și pe tine să mă faci de râs!

- Ț-ț-ț, ai grijă cum vorbești, domnule Stafford, îl dojeni Megan. Și acum, dacă vrei să te dai la o parte, te rog, aș dori să trec.

- Nu zău, motoristo? Te duci pe plajă să te răcorești - așa ai spus. Ei bine, am aici ceva ca să iei cu tine.

Dădu drumul ghidonului și, cu o mișcare rapidă, îi imobiliză brațele pe lângă trup și-și lăsă apăsat gura peste a ei. Fu un sărut lung, furios și dur la început, apoi schimbându-se subtil, în timp de gura i se mișca peste a ei, căutând și cerând un răspuns, iar Megan se pomeni reacționând cu toată dragostea acumulată în inima ei singuratică.

Când se retrase, privindu-i ochii verzi și visători, Ritchie avea o expresie ciudată.

- Motoristo...

Conștientă că se dăduse de gol, Megan porni motorul, apoi spuse feroce:

- Du-te dracului, Ritchie Stafford!

Ambală motocicleta și plecă, lăsându-l într-un nor de praf.

Toate personajele din această carte există numai în imaginația autoarei, și nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleași nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, și toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

În memoria părinților soțului meu,
Florence Elizabeth și Eric Nightingale Moore
din O'Kains Bay
care m-au primit în familia lor în cel mai adevărat mod,
și a căror bunătate, generozitate și umor
nu le voi uita niciodată.

De asemenea, aș dori să-i exprim mulțumirile mele lui
Murray Thacker din O'Kains Bay
pentru bunăvoința cu care mi-a arătat comorile din muzeul lui, și pentru că mi-a permis să-i folosesc numele
în această carte.

Capitolul 1

Megan Evans simți o ușurare imensă când părăsi în sfârșit traficul aglomerat al Crăciunului, conducându-și puternica motocicletă prin periferiile și suburbiile atrăgătoare, pentru a ambala veselă imediat ce ieși din oraș. Era totuși atentă, căci șoferii păreau să aibă o pată oarbă în privința motocicliștilor, iar combinația între constituția ei firavă și proporțiile fantastice ale "Magnificului Monstru" îi impunea să evite cu și mai multă grijă soarta de a deveni un număr statistic în ziarele naționale.

Cotind spre stânga la colțul cu Tai Tapu și trecând podul, prni pe drumul care ocolea colinele, către Peninsula Banks. Era o zi frumoasă de primăvară, dar vântul sufla destul de rece, iar Megan se bucură că-și luase hanoracul extravagant și scump, de nylon matlasat. Micul junghi dintre umeri îi spunea că ar fi fost bine să facă un popas în Christchurch, căci drumul de pe Coasta de Est, după ce traversase cu feribotul Picton, fusese destul de lung, dar Megan era atât de nerăbătoare să vadă mica așezare unde urma să-și petreacă următoarele trei luni, ca învățătoare, încât se hotărî să-și continue drumul.

În dreapta ei apăru Motukarara, apoi Gebbies Pass Road și un lac minunat. Căută în minte numele - a, da, Lake Ellesmere. Văzu lebedele negre, sute și sute, pe suprafața lacului, înaintând maiestuos, netulburate de vântul care vălurea apa. Când se uită din nou la dreapta, făcu ochii mari, observând uriașa întindere a câmpiei Canterbury și lanțul strălucitor al Alpilor Sudici cu piscuri înzăpezite.

Steve fusese un scump că-i împrumutase motocicleta lui, în timpul cât era plecat în Australia. Nimic în întreaga lume nu egala fiorul, însuflețirea nebunească de a se contopi cu motocicleta aceea fantastică. Era altceva...

Când apăru orășelul Little River, încetini și porni pe un drum în spirală până în vârful colinei. Acolo frână și trase pe dreapta, știind că i-ar fi fost imposibil să nu stea un timp pe loc pentru a admira priveliștea. Își scoase casca, lăsând briza să-i fluture părul des, castaniu-închis, tuns scurt. Tot lui Steve trebuia să-i mulțumească și pentru tunsoarea asta. Ce spusese el despre păru ei lung? "Fața asta a ta, mică și însingurată, înecându-se într-un ocean de păr." Megan zâmbi. Avea atâtea motive de a-i fi recunoscătoare lui Steve... Niciodată nu trebuia să uite ce-i datora. Poate chiar...

Ezită, înainte de a-și duce gândul până la capăt.

Poate chiar viața.

Deliberat, Megan își alungă din minte acea parte neplăcută a vieții ei, întorcându-se spre panorama din față. Dumnezeule, ce noroc avusese să primească postul acela! Demisia înaintată pentru a pleca din țară cu părinții ei, și descoperirea că nu era dorită, care urmase, o traumatizaseră. Steve jurase să-i schimbe imaginea, s-o debaraseze de complexul de inferioritate care o apăsa de-atâta vreme. În locul violetei ofilite, devenise o "floarea-soarelui desfăcută". Cu eforturi considerabile, câștigase puțină încredere în sine, dar era o comoară fragilă și trebuia să lupte tot timpul ca s-o păstreze.

Și avea să lupte. După ce căzuse o dată în hăul disperării și al milei de sine, era hotărâte să lupte ca o pisică sălbatică înainte de a se mai lăsa doborâtă din nou. Până și temeritatea de a-și depune cererea la Comisia de Învățământ din Canterbury îi dovedise că nu mai era dispusă să se lase abandonată. Nimerise perfect momentul. La doar zece minute înainte de vizita ei, soția învățătorului telefonase ca să spună că soțul ei se accidentase și nu putea reveni la școală în trimestrul acela. Așa că-i oferiseră un post de suplinitoare la O'Kains Bay până la sfârșitul anului, cu condiția ca acreditările să-i fie în ordine. Și fuseseră. Și iat- aici... sau, mă rog, aproape... Mai avea doar câteva mile.

Din acel lua, putea s-o ia pe Summit Road, sau putea să coboare până la drumul Akaroa Harbour, care trecea prin Barry's Bay și Duvauchelles, pentru ca apoi să urce din nou, cotind pe lângă Cimitir, în loc să-și continue drumul spre Akaroa. Aruncă încă o privire spre apă și se hotărî: o chema s-o vadă mai de aproape, cu o vrajă care n-o putea lăsa indiferentă.

În timp ce apăsa starterul, Megan își aminti un fragment dintr-o descriere a Peninsulei: "Ia o explozie titanică, retezând piscul unui munte încins de mare, în zorii timpurilor" - da, în acel loc se putea percepe senzația.

Magnificul Monstru îi răspunse la comandă, și trecu pe lângă culmea colinei într-un iureș de pietriș, coborând apoi pe drumul cu serpentine strânse. Uriașa pânză fusese pictată de un maestru.

În timp ce trecea în goană prin Duvauchelles, observă de aproape movila de pământ care se ridica din apele golfului, unită cu malul printr-un istm îngust. De sus, dădea impresia unui baston cu măciulie căzut în apă. Pe indicatorul rutier scria "Peninsula Onawe" - deci, ghicise corect. Acela era vestitul loc unde Te Rauparaha atacase tribul Ngaitahu, măcelărindu-i pe toți bărbații, femeile și copiii, aproape până la ultimul. Megan citise câte cva despre acea campanie, dar avea să citească mult mai mult... Toată țara era îmbibată de istorie.

Indicatorul din vârful colinei arăta spre O'Kains Bay, iar Megan porni într-acolo - către *golful ei*, își spuse ea cu un sentiment posesiv.

Panta cobora foarte abrupt, dar Magnificul Monstru o ajuta de minune. Când călărea motocicleta, Megan nu mai era fata serioasă și timidă care se adapta greu printre oameni. Parcă motorul i-ar fi transmis și ei putere și încredere în sine. În acele momente, nu mai contase că mama ei n-o plăcuse niciodată. Iată, chiar și *acestui* cumplit adevăr îi putea face față, când era pe motocicletă. N-o mai copleșea ca pe vremea când locuise la părinții ei.

Când ajunse la șes, acceleră și se simți din nou însuflețită de valul de putere a motocicletei. Pentru prima oară în luni de zile, își simțea inima crescând de nerăbdare și fu aproape șocată să-și dea seama că putea aștepta acel trimestru cu un mic fior de emoție.

Ajunse în fața școlii. Arăta atrăgător. Megan încetini și opri lângă gard. Observă că pereții erau înconjurați de schele, iar în locul ferestrelor se căsca o gaură imensă. Privi în jur cu grijă; pe stradă nu se vedea nici o mașină, nici un om. Tot satul părea adormit.

Grăbi pasul și urcă scara până pe schele. Nu exista nici un motiv ca să nu poată

arunca o privire în clasa unde avea să predea, dar totuși ezită un moment. Procedura corectă cerea să se ducă la președintele Comisiei de Învățământ, iar acesta să-i arate școala, dar nu mai avea răbdare.

Se uită înăuntru. Interiorul arăta fermecător! Era curat și ordonat, plin de cărți și echipamente. Clasa era modernă și, într-o parte, avea aproape toate ferestrele, dar multe dintre ele fuseseră spartă.

Megan porni înapoi pe schelă și tocmai începea să coboare scara, când se pomeni înhățată de la spate și învârtită prin aer. Cu un mic țipăt, se strădui să-și regăsească echilibrul în momentul când aterizâ, dar cineva o ținea strâns de geacă și de brațul stâng.

Se pomeni scoasă cu forța pe poartă. Tocmai când Megan se hotărâse să țipe ca din gură de șarpe, atacatorul slăbi strânsoarea și, în clipa următoare, îi aplică un bocanc nu prea blând într-o anumită parte a anatomiei, catapultând-o prin aer până pe iarba de lângă gard.

Albă la față, Megan se ridică și se întoarse spre nebun.

Omul care stătea în poarta școlii era înalt, blond, bronzat - și negru de furie.

- Ia-ți motorul și șterge-o de-aici! Bucură-te că nu-ți ard o mamă de bătaie! Mare tupeu mai ai, să te-ntorci aici după câte necazuri ați cauzat. Trei zile am muncit ca să facem ordine după tine și tovarășii tăi. Dacă știam că aveți de gând să vă-ntoarceți, vă așteptam ca să vă punem pe voi la treabă. Tare mi-ar mai fi plăcut să vă văd curățind vopseaua, cerneala și cleiul cu care ați împroșcat peste tot!

Megan începu să se scuture cu grijă, apoi își îndreptă casca, atentă ca individul să nu mai facă vreo mișcare spre ea.

- Voi, motoriștii, credeți că faceți singuri legea, ca o haită. Unde-s ceilalți? Sunteți ca lupii... curajoși doar când alergați cu haita, doborând victime mai slabe decât voi. Vezi anunțul ăla de-acolo? întrebă omul, arătându-i o hârtie pe care scria: "Accesul străinilor interzis - Contravenienții vor fi acționați în justiție". Aș putea să te duc la secție, să-ți fie de-nvățătură...

Megan ajunsese la motocicletă și-i mai revenise curajul.

- Și pe dumneata cine-o să te-nvețe o lecție, domnule Mare și Tare? Nu știu ce tot îndrugi acolo, dar nu-s o contravenientă. Am venit pentru postul de învățător.

Efectul cuvintelor ei fu instantaneu. Bărbatul cel înalt izbucni în hohote și se apropie de ea, cu mâna întinsă.

- Sfinte Sisoie, ce surpriză! Iartă-mă, te rog, pentru greșeala asta oribilă, dar ne-a vizitat o bandă de motocicliști săptămâna trecută și au lăsat școala într-un hal fără de hal. Nu mă așteptam ca noul nostru învățător să sosească pe una din mașinile astea infernale.

Megan nu dădu atenție mâinii întinse și glasului călduros. Acum, că-i trecuse spaima, tremura de furie. Se simțea umilită la gândul că fusese dată afară din incinta școlii la nici cinci minute după sosise. Îi venea să plângă de frustrare - dar nu în fața acelei brute cât toate zilele.

- Grozavă motocicletă, pentru un mititel ca tine...

- Ia-ți mâinile de pe motocicleta mea!

Vocea lui Megan era răgușită de emoție.

- Și nici de scuzele dumitale ipocrite n-am nevoie. Dacă așa sunt primiți profesorii care vin aici, nici nu mă mir că nu se prezintă nimeni. Mi s-a spus că e liniște și izolare, dar mă așteptam ca oamenii să fie totuși civilizați. Nimeni nu m-a avertizat că localnicii sunt periculoși. Ca să vezi cu poate să se înșele omul...

Obrajii îi ardeau, iar din ochii verzi îi țâșneau flăcări.

- Și, pentru informarea dumitale, nu-s un "mititel". Poate doar *mititică,* eventual.

Își scoase casca, trecându-și mâna prin părul scurt. Praful se alesese de sosirea ei...!

Râsul localnicului răsună din nou, vesel și neinhibat. Nici măcar nu avu bunul simț să se scuze.

- O, Doamne, din lac în puț! Dar trebuie să recunoști că te-ai deghizat destul de bine. Ai *putea* fi luată drept băiat, cu echipamentul ăsta - blugi albiți, hanorac matlasat și cască. Ce să distingă omul? Până și bebelușilor li se pun scutece roz și albastre. Ei, *haide!* Doar n-o să-mi porți pică numai pentru atâta lucru!

Megan îl privi încruntată. Poate ar fi fost mai bine să-i accepte scuzele și să-l roage să nu spună nimănui ce se întâmplase - dar, când văzu cum râdea, uită de orice prudență.

- Bineînțeles, replică ea rece. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aici sunteți rupți de civilizație. Probabil n-ați auzit niciodată de haine Unisex sau de Emanciparea Femeilor, de salarii egale pentru femei, Germaine Greer sau anticoncepționale. Înțeleg, da. Se știe că toate comunitățile mici au vederi înguste, parohiale, meschine și marcate de prejudecăți.

Blondul zâmbi și, scoțându-și cu grijă batista albă din buzunar, o flutură încet prin fața ei.

- Mă predau. Mamă! Mai bine zis - măculițăăă! Și toate astea, numai fiindcă n-am văzut dincolo de vizieră, ca să descopăr că ești o femeie îmbrăcată bărbătește... sau, poate, pentru că te-am dat pe poartă afară? Ori o fi ceva în legătură cu motocicleta? Asta e! Nu-ți place să fii luată drept motoristă! Cred că problema se poate rezolva ușor: alege-ți alt mijloc de transport.

- Ești exact ca maică-mea...

- O, biată fetiță, te compătimesc din toată inima, zâmbi el și mai larg. Și-a încurcat pastilele cu hormoni?

- N-a... Nu-ți... Termină cu prostiile! se bâlbâi Megan. Nu voiam să spun că semeni fizic cu ea, ci ca reacție. Arată-i o persoană cu părul lung, și imediat *trebuie* să fie sau hippie, sau vagabond. Arată-i o motocicletă, iar motociclistul *trebuie* să fie un motorist.

Își ridică piciorul peste șa, pregătindu-se să plece, când își aminti că nu știa încotro s-o ia.

- Mi-ai putea spune cum să ajung acasă la domnul R. M. Stafford, sau poate la doamna P. J. Richards? Acolo am să locuiesc.

Omul cel bronzat se întoarse, arătând spre promontoriul din vestul golfului.

- Acolo stă domnul Stafford; o iei pe prima la stânga ș treci podul, apoi urci dealul, iar casa lui e chiar în vârf. Abby Richards locuiește aici, vizavi, în casa aia cu etaj din

spatele magazinului. Poate-ar fi mai bine să fac eu prezentările...

- Nu te deranja, îl întrerupse tăios Megan, trăgându-și casca. Și să nu crezi că n-am să te reclam, fiindcă am s-o fac!

Din cauza nervilor care încă nu-i trecuse, ambală prea tare, iar motocicleta țâșni pe drum ridicându-se pe roata din spate, ca un cal nărăvaș.

Văzu casa cea mare de pe colină și intră pe alee. Pe treptele din față și pe iarbă stăteau mai mulți oameni.

Când opri, o fetiță cu părul roșcat, care se juca într-un balansoar, sub ulmul de lângă poartă, o luă la fugă, țipând ca din gură de șarpe:

- Motoriștii! Motoriștii! Motoriștii!

Megan avu impresia că o sută de perechi de ochi se întoarseră în direcția ei. Vârându-și casca sub braț, porni spre poartă, mormăind:

- Steve, îmi pare rău, dar Floarea-Soarelui a ta tocmai s-a ofilit...!

Capitolul 2

O femeie înaltă și blondă ieși pe ușile larg deschise ale glasvandului și străbătu mulțimea de pe trepte, pornind pe aleea asfaltată, spre poartă.

Când se apropie, Megan îi văzu zâmbetul cald și primitor, și vru să-i răspundă la fel, dar mușchii feței îi erau crispați de nervozitate.

- Vă pot ajuta cu ceva? Eu sunt Abby Richards.

O clipă, Megan închise ochii. O, măcar pentru câteva minute de-ar fi putut să se relaxeze! Trebuia să vorbească, altfel femeia aceea ar fi crezut-o înapoiată mintal, nu numai îmbrăcată neconformist.

- Sunt Megan Evans. Am venit să predau la școală ca suplinitoare, în acest trimestru.

Cuvintele sunaseră exitant, înțepat și neprietenos, așa cum se așteptase.

Dar zâmbetul lui Abby Richards se lăți și mai mult.

- Bine ai venit! Dar ce surpriză plăcută! Valizele dumitale au sosit ieri cu autobuzul și ne temeam să nu pe pomenim cu vreo domnișoară bătrână scorțoasă. Copiii au să te îndrăgească pe loc.

Megan știu că zâmbetul îi devenise puțin mai natural, și se bucură.

Abby Richards ieși pe poartă, apropiindu-se de ea.

- Sper că nu te-a supărat efectul pe care l-ai avut asupra fiicei mele mai mici, nu-i așa? Pentru o bucățică de om ce este, are o capacitatet de a produce zgomote de-a dreptul alarmantă. Paul, soțul meu, zice că viitorul ei e asigurat, o s-o putem angaja la studiourile cinematografice ca zgomotistă, și ori de câte ori au nevoie de sirene pentru mașinile de poliție sau ambulanțe, o să le imite ea pe toate.

- Îmi pare rău că am speriat-o... murmură Megan.

- N-ai speriat-o deloc, se distra de minune.

Doamna Richards se întoarse spre mototicletă.

- Asta-i super. E a dumitale?

- Da... Sau, mă rog, nu tocmai. E a unui prieten care mi-a împrumutat-o în timp ce el e în echipajul unui iaht, în drum spre Australia.

- Norocoaso! Îmi plac motocicletele. Paul era nebun după ele și încă o mai avem pe cea dinainte de a ne căsători. Ce zici, mă iei la o plimbare?

- Acum...? întrebă neconvinsă Megan.

- Sigur. Doar până la plajă și-napoi.

Și, fără să aștepte vreo invitație, doamna Richards sări călare pe șa.

- Sigur că da, doamnă Richards, răspunse Megan surprinsă.

- Mă cheamă Abby. Hai, să-i dăm drumul!

Înveselită, Megan își puse casca. Orice, numai să scape din locul acela, unde o priveau atâția ochi.

Un băiat blond alergă spre poartă.

- Vreau și eu să merg.

- Ba tu stai aici, Shane! Du-te și-i spune lui tata că pe mami a răpit-o un motorist. Să aibă și el la ce să se gândească în lipsa mea.

Megan porni până nu se mai hotărî și altcineva să le însoțească. Coti la dreapta și, când o simți pe Abby înclinându-se o dată cu motocicleta la cotitură, își dădu seama că avea experiență. În timp ce se avântau pe drum, stârnind un nor de praf, Abby scoase un chiot care-ar fi făcut-o pe fiica ei să se înverzească de invidie.

La cabinele de lângă ieșirea pe plajă, Megan se opri, dar Abby îi făcu semn să-și continue drumul pe o cărare nisipoasă, printre ierburi, până ajunse pe plajă.

Era o frumusețe; fluxul tocmai se retrăgea, lăsând o fâșie lată de nisip umed. Megan știa să meargă cu motocicleta pe nisip, căci învățase de la Steve, iar când acceleră la maximum, auzi din nou chiotul de război al indienilor și nu mai fu nevoie s-o întrebe pe Abby dacă-i plăcea. Fără tragere de inimă, coti și porni înapoi spre drum, iar întoarcerea până la casa cu etaj dură mult mai mult decât venirea. Când încetini la poartă, Abby îi ceru să treacă de colț, până ajunseră după un gard viu care le ascundea de ochii vizitatorilor.

Abby coborî de pe motocicletă.

- Mii de mulțumiri, a fost *super*. Mă simt cu cel puțin zece ani mai tânără.

O privi pe Megan.

- Și tu arăți mai bine. Ia zi, ciurda aia de rude îți luase piuitul?

- M-a cam împietrit, recunoscu Megan. Nu mă prea pricep la relațiile cu oamenii.

Pe fața lui Abby se întipări remușcarea.

- Sărăcuța de tine! Sfiala poate fi un adevărat infern. Și să dai nas în nas cu Triburile lui Israel chiar de la sosire...!

- Triburile lui Israel?

- Rudele mele, rudele lui Paul, rudele rudelor lor și prietenii rudelor rudelor lor - înțelegi ce vreau să zic? încercă Abby să explice, agitându-și brațele într-un gest expansiv. Nu că m-aș plânge... îi iubesc pe toți. Îmi *place* să am casa plină, dar recunosc că pot să te cam intimideze, la prima vedere. Ce-ar fi să chem un copil ca să te conducă direct în camera ta? Așa, vei avea timp să te aranjezi și, poate, să scapi de câțiva dintre ei, Și-au băut ceaiul de după-amiază și în curând vor începe să plece. Până cobori tu la cină, vor mai rămâne doar foarte puțini. Sper că nu te deranjează.

- Deloc, răspunse Megan, grăbită să șteargă expresia aproape rugătoare de pe fața lui Abby. O deranja, desigur, dar ar fi fost nepoliticos s-o spună.

- Super! Auzi, Shane, arată-i lui Megan unde-s baia și toaleta, și pe urmă condu-o în camera ei din capul scării! strigă Abby, arătând spre ferestrele de sub streșini. Nu te deranjează că e la etaj, nu-i așa?

- Îmi place mult, răspunse sincer Megan. Dar trebuie neapărat să-l anunț că am sosit pe domnul Stafford, președintele Comisiei de Învățământ.

- Am să-l sun eu, se oferi Abby, zâmbind. În fond, e tatăl meu. Vor veni pe-aici după cină, cred, așa că vei fi scutită de-un drum.

Shane admira motocicleta, dar când maică-sa îi dădu un ghiont, se întoarse.

- Tata a zis că motoristul o să se sature de tine și-o să te-aducă înapoi.

- Și *eu* îl iubesc, replică Abby. Shane, domnișoara Evans va fi noua ta învățătoare, așa că ai grijă de ea.

- Ao zis c-o cheamă Megan, protestă Shane.

- Megan pentru mine, domnișoara Evans pentru tine - ai priceput?

- Am priceput, răspunse Shane, cu un zâmbet fermecător. Domnișoară Evans, mă plimbați și pe mine cu motocicleta dumneavoastră, vă rog?

- Poate că da, poate că nu, depinde ce fel de gazdă ai să fii, răspunse cu oarecare severitate maică-sa. În nici un caz azi, fiindcă a făcut un drum foarte lung.

Le mai făcu un semn cu mâna și plecă spre turma de rude, pentru a le mâna în direcția opusă. Shane o privea cam neliniștit.

- N-o să uitați c-am fost primul care v-a cerut o plimbare, domnișoară Evans?

- Am să țin minte, îl asigură Megan.

- Marfă.

Mulțumit, Steve o conduse în casă, spunându-i când o lăsă în camera ei:

- Am să vă chem la cină, dacă nu coborâți până atunci.

- Îți mulțumesc, Shane, ai fost excelent ca gazdă.

Îl privi cum cobora treptele câte două. Era un băiat foarte agreabil, își spuse Megan în timp ce se întorcea să-și despacheteze valizele. Dacă și restul copiilor cărora urma să le predea în O'Kains erau la fel de isteți și binecrescuți ca el, munca ei avea să fie o joacă pe lângă cea de la oraș.

* * *

- Cina e gata, domnișoară Evans.

Miles trase adânc aer în piept și deschise ușa. Trebuia să țină minte că urma să fie învățătoarea lui Shane. Băiatul avea anumite pretenții de la ea, ca s-o respecte.

- Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Shane.

- Meemee Urlătoarea n-a vrut să mănânce până când mama nu i-a promis c-o plimbați și pe ea.

O împinse înainte pe fetița cu părul roșcat.

- Ea e Jane. Are trei ani.

Megan zâmbi și-i întinse mâna.

- Mă bucur că ai venit, Jane.

Jane îi luă mâna întinsă, iar Megan fu recunoscătoare că constate că sperietura cauzată de motocicletă n-o traumatizase ireversibil.

- A venit numai fiindcă vrea să se plimbe cu motocicleta dumneavoastră, îi explică Shane în timp ce coborau. I-am spus că e prea mică.

- Nu esti! replică Jane cu multă convingere.

Shane zâmbi.

- Nici nu știi să vorbești corect!

- Ba stii!

Tocmai ajunseseră în bucătărie, iar Jane dădu drumul mâinii lui Megan și se repezi la Shane, cu brațele învârtindu-i-se ca două moriști. Băiatul se retrase, râzând.

- Pentru o fată, nici nu-i rău.

Apoi, văzând că Jane îl privea preocupată, se prefăcu că plângea.

Imediat, Jane alergă la el să-l îmbrățișeze.

- Sălăcuța Shane! Sălăcuța Shane!

- Aiurea, sărăcuța Shane! Așa-i trebuie, dacă tachinează o pisică sălbatică așa ca tine, iubito.

Un bărbat înalt, brunet, cu chip plăcut, o luase pe Jane în brațe.

- Trebuie să fii noua învățătoare. Eu sunt Paul Richards. Mă bucur că vei locui la noi.

Și-i strânse mâna, cu fermitate.

- Megan Evans - și eu mă bucur că stau aici.

- Ai o motocicletă grozavă, Megan. Un șaptesprezece nu-i puțin lucru pentru o mână de fată ca tine. Cât cântărește?

- Patru sute de livre, răspunse Megan cu un zâmbet.

"Mână de fată" - era un compliment aproape măgulitor.

Abby veni spre ea, de la chiuvetă.

- A, bun, deci v-ați cunoscut. Nu, Paul iubitule, n-ai timp să-ți faci de cap cu motocicleta înainte de cină, nici chiar dacă Megan te-ar lăsa. Copiii au mâncat, iar Lyn o să aibă grijă de ei în timp ce mâncăm și noi. Du-o pe Megan în sufragerie, să cunoască oamenii.

O masă extensibilă mare domina centrul încăperii, glasvandul era închis, iar aerul serii se mai răcorise, deși soarele la asfințit își revărsa razele prin bovindoul din capătul opus al camerei.

- Megan, mama și tatăl meu - sau preferi să fii numită "domnișoara Evans"...?

- O, nu, Megan, *vă rog*.

Paul zâmbi.

- Bun. Tată, fă cunoștință cu Megan Evans, noua noastră învățătoare. Mamă...

Bătu ușor pe umăr o femeie scundă și căruntă, care conversa cu o pereche tânără.

Tatăl lui Paul chicoti.

- Ei, Mamă, ce-ar fi să te mutăm înapoi în Bay? Nu văd de ce copiii ar ține o învățătoare tânără și drăguță ca ea numai pentru ei. Am putea profita și noi, cu niște cursuri pentru adulți.

Doamna Richards avea ochi albaștri și un zâmbet foarte dulce.

- Nu-l lua în seamă, Megan, așa e el, face pe grozavul. Dacă-ți fâlfâi numai puțin genele spre el, fuge să se-ascundă. Vino să stai de vorbă cu fiica mea, Christine, și soțul ei, Bill Campbell. La fel ca noi, au venit aici doar azi. Bill are o farmacie în Christchurch.

Când se așezară la masă, lui Megan nu-i venea să creadă că făcuse cunoștință și vorbise cu vreo cincisprezece persoane, fără ca măcar o dată să se simtă stânjenită. Pentru ea, așa ceva era o adevărată minune. Niciodată nu-i fusese atât de ușor să converseze. Oamenii aceia o tratau ca pe una de-ale lor. Erau... își căută cuvântul... erau neprefăcuți.

Așezată de Paul lângă tatăl lui, savură cu plăcere masa, netrebuind să vorbească mult, căci conversațiile decurgeau ușor și firesc. Se relaxa tot mai tare, pe măsură ce-i trecea teama că ar fi putut să fie luată la întrebări.

- Ia spune-mi, Megan, o întrebă Paul, în timp ce se serveau din greu cu fructe și frișcă, înainte de a-i oferi fructiera, ce se întâmplă când cazi cu motocicleta aia? Cum Dumnezeu o mai îndrepți? Sau n-ai căzut niciodată?

- Am căzut de foarte multe ori când învățam, ba chiar am petrecut mai mult timp sub motocicletă decât deasupra, și mi se mai întâmplă chiar și acum.

Megan se servi, apoi îi dădu vasul domnului Richards.

- De obicei, pot s-o ridic singură, dar de două ori a trebuit să cer ajutor. Steve era îngrijorat și mi-a propus să iau în portbagaj o sticlă cu suc de roșii și să torn pe mine, apoi să mă întind pe jos, dacă nu oprește nimeni.

Toți râseră, iar Paul spuse:

- Pare un tip grozav, Steve ăsta. Ți-a spus și ce să răspunzi dacă se-nfurie cineva că l-ai păcălit?

Megan clătină din cap.

- Nu. L-am întrebat, dar a zis că nu-i pot pretinde să prevadă toate eventualitățile.

- Tipic pentru un bărbat, comentă zâmbind Abby. Ia spune-mi, Bill, ai mai avut vreo spargere la magazin? Prin toate ziarele citesc despre farmacii jefuite.

Megan reîncepu să-și mănânce desertul, recunoscătoare că Abby abordase alt subiect. Știa că o făcuse anume ca s-o cruțe.

Mai târziu, după ce vizitatorii fură conduși la mașini, Megan o ajută să strângă masa și să spele vasele. Ceilalți copii se duseseră în camera de alături, iar acum îi cunoscu pe gemenii de șase ani, Brent și Lizbeth; amândoi aveau aceiași ochi calzi ca ai mamei lor, dar Brent era blond, iar Lizbeth, brunetă.

Abby îi prezentă râzând:

- Teribilul duet! David Smith, fostul învățător, mi i-a dat în primire oficial, în ultima zi de școală, și mi-a spus că din cauza lor au fost inventate vacanțele. Mă simt cam prost că va trebui să ți-i predau marți - au să-ți influențeze pentru un timp atitudinea față de școlile de țară - dar totul se reduce la întrebarea cine o să cedeze prima, tu sau eu - iar tu ești mai tânără.

Megan le zâmbi celor doi copii care o priveau cu fețe solemne. Era sigură că mama lor exagera; arătau ca doi îngerași.

- Îmi va face mare plăcere să-i am ca elevi. Îți place școala, Lizbeth?

- Da. E distractivă. Sunt bună... mai bună decât Brent... știu să citesc...

- Și eu! strigă Brent, trezindu-se la viață. Tu erai favorita învățătorului, de-asta ai

învățat să citești mai repede!

- Am să vă arăt, domnișoară Evans.

Și Lizbeth se trânti pe jos, ca să-și scoată ghiozdanul de sub canapeaua colonială.

- Ba eu am să vă arăt, domnișoară Evans, interveni ferm Abby. Am să vă arăt cât de repede pot să-i bag pe ăștia doi în cadă și să-i alung sus. A, bun, Shane, ai terminat. Ai dat din nou drumul la apă? Bravo.

Îi îmboldi pe cei doi copii culcați pe burtă, nu tocmai cu blândețe.

- Afară! La baie, și să n-aud nici o scuză!

De sub canapea apărură două fețe roșii, nemulțumite.

- Dar *vrea* să ne audă cum citim! protestară ei aproape la unison.

- Trist, dar sunt sigură că-și va reveni din dezamăgire. Nu-i așa, domnișoară Evans?

- Îmi va fi greu, îi asigură Megan pe gemeni, dar mă voi consola cu bucuria că mă așteaptă o surprinză plăcută când am să vă ascult la citire, marți.

În timp ce copiii plecau bombănind, Megan trecu în camera mare, unde Shane și Jane stăteau pe canapea, în fața focului. Canapeaua de cinci sau șase locuri, tapițată cu catifea în dungi gri și negre, exprima conform, farmec și bun-gust, la fel ca toată mobila - gheridonul, pianul, masa (acum strânsă), covoarele și draperiile de catifea.

Paul ridică privirea, cu un zâmbet.

- Ia-ți un scaun și stai cu noi, Megan. Ai avut vreodată șansa să savurezi un foc de manuka? E o experiență unică.

Megan adulmecă și-și încreți nasul.

- Are un miros ciudat, un soi de aromă picantă, de mirodenii. Îmi place. Aveți o casă foarte frumoasă aici.

- Și nouă ne place. Desigur, o casă atât de veche e cam incomodă în ziua de azi, dar am modernizat-o puțin, fără să-i schimbăm prea mult caracterul.

- Cât de veche e?

Paul, dintr-o mișcare rapidă, își prinse fata, care tocmai cădea în picaj spre covor.

- Cât de veche? Nu știu data exactă, dar cred că a fost construită spre sfârșitul secolului trecut. Străbunicul meu a clădit-o. Pe-atunci, făceau case mari, familiile numeroase fiind la ordinea zilei.

- Și ferma asta e a familiei voastre încă de-atunci? întrebă Megan.

- Înainte de asta, răspunse cu însuflețire Shane, familia Richards a fost una dintre primele care și-au luat pământuri aici, în 1851. Și familia lui mami, Stafford, a venit tot atunci, și familia Webb, prima care și-a înregistrat pământurile în Bay.

Începu să numere pe degete:

- Ceilalți au fost Flutey, Harley, Mason, Moore și Ware. Apoi, spre 1855, au venit următorii - Thacker, Harrios, Howlands, Sefton și Priest.

- E clar că știi istoria locală, comentă Megan, impresionată.

Paul ciufuli părul fiului său.

- O știe mult mai bine acum decât cu doi ani în urmă. Tocmai am sărbătorit

centenarul școlii, iar copiii au devenit foarte conștienți de originile lor. Apropo, ți-am băgat motocicleta în hambar, lângă parta din spate, dacă ai nevoie de ea mâine dimineață.

Gemenii năvăliră ca două mici tornade, trântindu-se pe canapea lângă tatăl lor. Apoi intră Abby, chemând-o pe Jane, care imediat încercă să se ascundă după tatăl ei. Acesta o ajută și o acoperi cu perne. Avu loc o mică luptă, până când Abby își scoase fiica din ascunziș și ieși cu ea din cameră, în timp ce Jane țipa ca o sirenă de alarmă antiaeriană.

- Biata de tine, vei regreta că ai fost cazată cu gașca asta gălăgioasă, remarcă Paul, instalându-se la loc pe canapea, între gemeni.

- În nici un caz. Îți mulțumesc că mi-ai pus motocicleta în hambar.

- Nici o problemă. Dacă te interesează clădirile vechi, observă cu atenție hambarul. Are niște scânduri, parc-ar fi noi. Poți vedea urmele unde-au despicat lemnul cu securea lată, și semnele icurilor. E foarte interesant. Mai în spate e casa pe care au construit-o apoi, nu în cea mai bună stare, fiindcă pe amândouă le folosim ca magazii de ani de zile. Pe urmă, când bunicul meu s-a însurat, a construit casa de la jumătatea drumului spre colțul cu cimitirul - poate-ai observat-o azi după-amiază, când v-ați dus la plajă. E încă în stare bună, iar sora mea și familia ei o folosesc în timpul verii.

Megan era fascinată.

- Cred că e minunat să ai o familie cu istoria atât de legată de locurile astea, veche de peste o sută de ani. Probabil vă dă un mare sentiment de securitate, să aveți rădăcini atât de adânci.

Abby intră cu Jane în brațe, îmbăiată și somnoroasă, și se așeză pe canapea.

- Familia ta unde e, Megan? întrebă ea.

- S-au dus în Anglia, într-o călătorie.

- Frați, surori, ai?

Megan privi în foc, hotărâtă să-și stăpânească emoția.

- Am avut o soră, Neroli, dar a murit.

- Recent?

- Acum trei luni.

Abby se ridică.

- Îmi pare foarte rău, Megan. Și fratele meu mai mare a murit, acum doi ani, într-un accident de mașină, și știu cum e să pierzi pe cineva drag.

- Îți mulțumesc.

Mai târziu, după ce Abby culcase copiii, Megan avu senzația că durerea vie a morții lui Neroli slăbise puțin, pentru prima oară în trei luni.

- Aud voci, spuse Abby, în timp ce treceau prin bucătărie. Se pare că fratele meu Ritchie l-a adus pe tata, să te cunoască.

Neliniștită, Megan se pregăti să-l întâlnească pe președintele Comisiei de Învățământ. În clipa următoare, avu senzația că primise o lovitură fizică. Omul care stătea lângă tatăl lui Abby nu era altul decât mitocanul blond de la școală.

Cerule, nu putea fi el, cel care stătea acolo zâmbitor! Fratele lui Abby, Ritchie... fiul

președintelui.

Capitolul 3

Megan rămase lângă gheridon, fără nici o expresie pe față, ascunzându-și orice emoție, cu trupul drept ca al unui soldat... în fața plutonului de execuție. Mă rog, era cam același lucru. Ritchie avea să tragă din clipă-n clipă, își spuse ea nefericită. Comentariile ei prostești și disprețuitoare despre district și localnici aveau să sune îngrozitor, repetate în fața familiei.

Dorise cu atâta disperare să facă impresie bună... Era atât de important ca învățătoarea dintr-o așezare măruntă ca aceea să se înțeleagă bine cu președintele Comisiei de Învățământ... Acesta îi putea face viața plăcută, sau insuportabilă, iar ea își compromisese toate șansele, certându-se cu fiul lui.

Unghiile i se înfipseseră în palme. Nici nu-și mai amintea ce anume spusese, știa doar că fusese ceva jignitor. Cuvintele i se derulau prin minte... "vederi înguste... parohiale... meschine... marcate de prejudecăți..." O, da, se distrase copios, iar acum trebuia să plătească. Să vadă cum prietenia caldă pe care i-o arătaseră Abby și Paul se transforma în politețe rece. Gândul era insuportabil.

Îl văzu pe Ritchie Stafford dându-i surorii sale o palmă jucăușă la fund.

- Și ce mai face sora mea favorită pe ziua de azi?

Abby zâmbi.

- Aș fi în culmea fericirii, frate dragă, dacă întâmplător n-aș ști că exact la fel le întrebi și pe Christine și Lynn, când le întâlnești.

- A, dacă voi faceți comparație între notițe, eu mă las păgubaș.

Privi în jur.

- Copiii unde-s?

- În pat, și să nu-ndrăznești să-i deranjezi. Paul și cu mine avem dreptul la puțină liniște, după o zi întreagă. Tată, vino să faci cunoștință cu noua noastră învățătoare. Mare noroc avem că te-au trimis-o pe Megan. A venit cu o motocicletă super, iar copiii sunt topiți după ea.

Traversă camera spre Megan, o luă de braț și o conduse spre bărbatul între două vârste care stătea în fața focului.

- Domnule Richard Stafford, ți-o prezint pe chiriașa noastră, domnișoara Megan Evans. Megan, el e tatăl meu.

Domnul Stafford avea o statură medie și arăta extrem de atrăgător, cu ochi căprui ageri și păr cărunt. Îi strânse lui Megan mâna.

- Bine ai venit în Bay. Sper că Abby te-a primit cum se cuvine. Toți am fost foarte necăjiți când am auzit de accidentul lui David Smith, și ne buucurăm că ai putut veni să-l înlocuiești atât de repede.

Megan bâigui un răspuns. Se vedea clar că fiul lui nu-l informase despre cele întâmplate. Bineînțeles. Așteptase până acum, ca să-i vadă umilința cu propriii lui ochi.

- Ia ascultați, îi admonestă Abby, nu-ncepeți să discutați problemele școlii înainte ca Megan să-l cunoască și pe Ritchie!

Megan se întoarse spre el, cu ochii strălucitori și obrajii înroșiți de teamă. În după-amiaza aceea, abia dacă-i dăduse atenție ca bărbat, dar acum îi observă înălțimea de peste un metru optzeci, cămașa tricotată cu fir auriu, pantalonii marinărești verzi și sacoul safari, toate mulate pe trupul lui atletic ca și cum ar fi fost confecționate de un croitor expert, și chipul, cu frunte înaltă și inteligentă, ochi căprui amuzați pe care <MI>și-i amintea<D> și păr blond închis, des, decolorat de soare aproape până la nuanța paiului, dar cu favoriți mai închiși. Era ceea ce Neroli ar fi numit "un tip marfă". Tremura la gândul că fusese în stare să se răstească la bărbatul acela arătos și sigur pe sine. Merita tot ce avea să i se întâmple.

Spre uimirea ei, Ritchie păși spre ea și-i luă mâna într-a lui, fără să i-o strângă, dar ținându-i-o în continuare. Probabil îi simți teama, căci îi zâmbi atât de fermecător, încât inima ei făcu o tumbă în piept.

- E o mare plăcere să cunosc o tânără domnișoară atât de atrăgătoare, indiferent cu ce se ocupă. Îmi pare foarte rău de accidentul bietului David, dar vântul rău nu e spre folosul nimănui, și sunt sigur că David ar fi primul care să-mi dea dreptate că vântul care te-a adus în Bay nu poate fi considerat decât bun cu adevărat. Sper să-ți placă șederea aici la fel de mult pe cât ne va plăcea nouă prezența ta, Megan.

Megan îl privi neîncrezătoare, cu mâna într-a lui. Va să zică, n-avea s-o dea de gol. Ușurarea era aproape insuportabil de mare. I se mai dădea o șansă.

Ochii ei verzi se îngustară. De ce? Orice ar fi fost de preferat decât să-i fie îndatorată lui Ritchie Stafford. Când îl văzu râzând, își dădu seama instinctiv că-i ghicise gândurile. Avea de ales: sau îi făcea jocul, sau toată lumea avea să afle adevărul despre prima lor întâlnire. Nu voia să aibă secrete cu el.

- Abby, am senzația c-ai să mă vezi des pe-aici în vara asta.

Abby râse ușor, spunând pe un ton răutăcios:

- Megan, ar fi trebuit să ți-l prezint pe Ritchie ca fiind cel mai râvnit burlac din Bay.

Ritchie rămase netulburat.

- Ai omis un cuvânt, Abby, iubito - sunt un burlac <MI>convins.<D> Și, Megan, nu fi jenată, sora mea încearcă să folosească strategia de șoc ca să mă aducă în fața altarului. După ce l-a ademenit pe bietul Paul în cursa căsătoriei, folosindu-și vicleșugurile femeiești deloc nesemnificative, e încontinuu iritată de faptul că eu îmi păstrez libertatea. Mereu se uită în jur după vreo femeie care s-o ajute să-și atingă scopul. Așa că, fii atentă.

Pe negândite, Megan răspunse tăios:

- Nu-mi plac loteriile, și după părerea mea căsătoria e cea mai mare loterie din toate. Dacă obții marele premiu, poți avea noroc să te-alegi cu un bărbat ca Paul, dar există atâtea premi-capcană, încât orice fată poate primi ușor unul ca tine.

Toți râseră, Ritchie mai cu poftă decât oricine. Megan se rușină imediat, dar gândul că nesimțitul acela încrezut își închipuia că putea s-o expedieze ca pe o fată banală și simplă n-o amuza deloc.

- Felicitări, Megan, fiul meu are nevoie să fie pus la punct uneori. Ai mai demonstrat și că n-o să ai probleme cu copiii, ceea ce e foarte bine. Îmi place să văd că învățătoarea stăpânește clasa, iar în vremurile noastre, din păcate, așa ceva nu se întâmplă prea des. Îi vom lăsa pe tinerii aceștia frivoli și vom merge la bucătărie, ca să discutăm serios. Aș vrea să aflu despre experiența ta la catedră și sper să-ți pot da câteva indicii ca să-ți fie viața mai ușoară aici, în Bay.

Megan îl urmă, cu un sentiment de recunoștință. Ritchie Stafford o irita îngrozitor. Totuși, nu-și putu stăpâni o privire scurtă spre el, pesrte umăr, în timp ce ieșea. Îi văzu ochii ațintiți asupra ei și dinții albi dezvelindu-se într-un zâmbet larg, în timp ce-i făcea cu ochiul, conspirativ.

Of, nu putea să-l sufere...! Vedea-l-ar mort!

Domnul Stafford, cu o experiență de ani se zile în comisiile de învățământ, cunoștea bine administrația școlară și discuta problemele școlii cu inteligență și încredere în sine.

Mai târziu, când ieșiră la mașină, Megan se pomeni întâmplător lângă Ritchie. Acesta o atinse ușor pe umăr, zâmbind, apoi îi spuse încet, neauzit de ceilalți:

- Auzi, motoristo, îți joci foarte bine rolul de domnișoară binecrescută. Oricât admir rochia asta elegantă și recunosc că te face să arăți sofisticată, cred totuși că o prefer pe fata-băiețoi care căuta o piatră ca să-mi spargă capul, azi după-amiază. Curat David și Goliat!

Megan își trase respirația, șuierător, dar rezistă ispitei de a-i răspunde. Era genul de om care-o făcea să se simtă mică și neînsemnată. Acel Ritchie Stafford le avea pe toate: avere, farmec, sex-appeal și o imensă siguranță de sine.

Înainte de a intra în mașină, domnul Stafford îi promise că avea să vină în zori cu cheile școlii, ca să-i arate locurile, și o invită la cină miercuri seara, ca să-i cunoască soția.

Cât ar mai fi vrut să refuze - dar n-ar fi fost diplomatic s-o facă și, în lipsa nesuferitului de Ritchie, ar fi acceptat cu entuziasm. Atuncă o privire ostilă spre Ritchie, apoi îi mulțumi domnului Stafford pentru amabilitate.

În timp ce-l auzea pe Ritchie urându-le noapte bună lui Paul și Abby, care stăteau lângă ea, porni repede înapoi spre casă, pentru a-l evita, dar în întuneric făcu o mișcare greșită și nimeri drept în brațele lui. Auzi un glas lângă ureche.

- Noapte bună, motoristo, ne vedem mâine.

- Nu și dacă de văd eu mai întâi, spuse Megan cu furie.

Îi auzi din nou râsul, în timp ce o strângea în brațe o clipă, înainte de a-i da drumul, urcându-se în mașină.

Megan oftă adânc. Fără îndoială, îl amuza să-și flexeze superba musculatură masculină în fața ei, dar probabil nu era decât un act reflex. Nu era atât de proastă încât să creadă că o fată simplă și banală ca ea i-ar fi reținut interesul mai mult de câteva clipe.

- Adânc mai oftezi...

Abby stătea lângă ea, cu spatele rezemat de pieptul lui Paul.

- Cred că ești frântă de oboseală. Vino să faci o baie fierbinte, relaxantă. Tata s-a atașat de tine ca rățoiul de baltă, dar nici nu mă mir.

Râse, apoi continuă:

- Și l-am auzit și pe Ritchie șușotindu-ți ceva. E un tip drăguț, Ritchie, chiar dracă-i frate-meu. Am motive s-o spun - nu-i așa, Paul?

- Ca întotdeauna, pisicuța mea. Dar Ritchie e un băiat de soi ales.

Megan pufni, încercând apoi să-și disimuleze reacția cu o tuse, în timp ce reveneau în bucătărie.

Abby o privi atentă.

- Îți <MI>place<D> Ritchie, nu-i așa? Toată lumea îl simpatizează.

Megan căută repede un răspuns care să n-o ofenseze pe Abby, evitând în același timp să mintă.

- Nu-ți place?

Abby părea uimită. Apoi râse.

- Ei, asta numesc eu o atitudine origială! Majoritatea fetelor care-l cunosc sunt vrăjite pe loc... nu că le-ar folosi la ceva desigur. E politicos, fermecător, dar le evită abil capcanele. Nu găsești că e teribil, Paul?

Paul zâmbi.

- Unic.

Megan se uită de la unul la altul, nedumerită.

- Nu vă simțiți jigniți?

- Jigniți? Nici vorbă.

Din nou, un chicotit vesel.

- Cred c-ai să te înțelegi de minune cu fratele meu. Absolut super.

Și dispăru în baie, strigând:

- Îți dau drumul la apă. Fuga sus și adu-ți trusa de toaletă.

Paul îi ură noapte bună, apoi adăugă:

- Îmi pare rău că nu-ți putem oferi o baie la etaj, dar asta intră-n planul pe următorii zece ani. Abby și cu mine suntem bogați în multe privințe dar, din păcate, nu și în cea financiară.

Când Megan reveni la parter, aducându-și cămașa de noapte, papucii și articolele de toaletă, Abby stătea așezată pe masa din bucătărie, cu o expresie serioasă.

- Am închis robinetul, cred că apa e bună. Mă bucur că ai venit să stai la noi, Megan, spre binele nostru, dar mai ales spre al lui Ritchie. I-a fost foarte greu să se adapteze din nou la viața din Bay, în ultimele optsprezece luni. În Bay n-au mai rămas tineri - sau, mă rog, de vârsta lui, care să nu fie căsătoriți. Majoritatea tinerilor... de fapt, toți tinerii pleacă la oraș să-și continue studiile, și foarte puțini se mai întorc. N-au de ce să mai rămână aici, decât cei care-și ia fermele în primire de la părinții lor.

Coborî de pe masă.

- Fratele meu Lewis urma să preia ferma tatei, dar a murit, cum ți-am spus. Asta l-a silit pe Ritchie să vină acasă... altfel, ar fi trebuit să vindem ferma. Tata nici n-ar fi vrut să audă de așa ceva. Trebuia să existe un Stafford care să ducă tradiția mai departe. Dar lui

Ritchie nu i-a fost atât de ușor. Niciodată nu s-a simțit prea atașat de pământul ăsta, și era înnebunit după zbor. Și-a obținut brevetul privat de pilot încă din tinerețe, apoi și brevetul comercial, și a zburat cu avioane de transport în Malayezia, câțiva ani. După ce s-a mutat la Londra, a mai dat câteva examene și a devenit pilot la B.O.A.C. Imaginează-ți, să fie căpitan pe un turboreactor din alea care zboară de la Londra la New York, Amsterdam și Montreal, și peste tot, și pe urmă să-ncerce să se adapteze la ritmul vieții din Bay. I-a fost foarte greu.

Dintr-o dată, zâmbi.

- Nu trebuie să te plictisesc cu problemele de familie. Noapte bună, și somn ușor.

Megan își făcu baia, gândindu-se la munca de învățătoare, la copiii pe care-i cunoscuse în acea zi și la cei pe care urma să-i cunoască marți, în prima zi a trimestrului. *Nu* voia să se gândească la Ritchie Stafford. Apoi se spălă pe cap, se șterse și se pieptănă. În sfârșit, își luă lucrurile și se duse la culcare.

Casa aceea veche avea o atmosferă fantastică; aproape că se putea simți prezența oamenilor din generațiile trecute. Nu era un sentiment lugubru, ci o stare plăcută și caldă. Cumva, se simțea că fusese o casă feritică. Mobila veche dar bine întreținută inspira iubire. Nimeni nu pomenise despre fantome, dar Megan era destul de sigură că într-o casă atât de veche trebuia să existe câte o stafie ascunsă după colțurile palierelor sau pândind în dulapurile de lângă scări - însă nu puteau fi decât duhuri prietenoase.

Se simțea minunat, știind că, dacă excludea vreun eventual accident, avea să locuiască în camera aceea timp de trei luni. Domnul Stafford era mulțumit de ea, iar Abby și Paul o simpatizau. Dar Ritchie Stafford...

Ritchie Stafford era plin de sine, înfumurat, arogant și de-a dreptul imposibil!

Amintindu-și de prima lor întâlnire, simți că i se înfierbântau obrajii... Nici nu era de mirare că râsese de ea! Îl făcuse necivilizat, primitiv și inhibat, când el zburase între capitalele lumii și era un om umblat, cu studii superioare și foarte sofisticat.

Ultimul ei gând conștient, înainte de a adormi, fu să nu se mai gândească la el. Niciodată.

* * *

A doua zi dimineața, Megan se trezi la o oră pe care o considera rezonabilă și, când coborî, o găsi pe Abby cu o frânghie de rufe spălate deja întinse la uscat, o tavă cu prăjituri răcindu-se pe masa din dreptul ferestrei, și un tort cu fructe în cuptor.

Abia se salutaseră, când gemenii năvăliră pe ușă, țipând cât îi ținea gura:

- Tati m-a plesnit...! Tati m-a plesnit...!

Lacrimile le șiroiau pe obraji, și nu puteai să nu te simți mișcat de expresia tragică a ochilor lor căprui. Megan începu să se întrebe dacă nu cumva se grăbise prea tare să-l considere pe Paul un tată blând și iubitor... Totuși, nu părea genul de om care să-și bată copiii.

Abby se așeză, cuprinzându-i pe fiecare cu câte un braț.

- Ia ziceți, iubiților, de ce v-a plesnit tata?

Țipetele se întețiră, apoi Lizbeth se văicări:

- C-am fost cuminte!

- C-am fost cuminte! îi ținu isonul și Brent.

- Dumnezeule mare!

Vocea lui Abby era șocată, dar Megan observă că abia își stăpânea zâmbetul.

- Ce tată îngrozitor aveți! Trebuie să vorbesc cu el. Mă îndoiesc c-am să-i dau micul dejun.

Ca prin farmec, plânsetele încetară și două fețe angelice o priviră cu speranță; o asigurară într-un glas că fuseseră cuminți, iar Abby îi sărută și-i consolă.

- Bine, îl pun eu la punct pe tăticul când o să vină, dar până atunci puteți să vă spălați pe față, să vă pieptănați, iar Luke să pună masa în timp ce Brent mătură aleea, și vă promit că eu n-am să vă bat dacă sunteți cuminți.

Copiii alergară să se conformeze, iar mai târziu, când Paul și Shane veniră dinspre grajdul vacilor, Megan îi văzu pe gemeni sfătuindu-se în grabă, înainte de a se apropia de mama lor.

Luke îl înghionti pe Brent:

- Mai repede!

Brent o privi cu teamă pe Abby, care era ocupată la aragaz.

- Mami, poate-ar fi mai bine să-i dai lui tati micul dejun.

Abby îi făcu lui Megan cu ochiul, înainte de a răspunde:

- În nici un caz! Nu permit ca gemenii mei mici și dragi să fie bătuți, când sunt așa de cuminți.

Luke o trase de rochie:

- N-am fost foarte cuminți... am fost doar puțin răi.

Severă, Abby răspunse:

- Destul de răi ca să meritați câte o palmă?

Ambele capete încuviințară viguros.

- Și vă pare rău?

Același gest.

- Atunci, vă propun să-i spuneți asta tatălui vostru.

După micul dejun, Megan îl plimbă pe Shane cu Magnificul Monstru. La întoarcere, băiatul se auto-numi prompt Scuipător și Lustragiu șefg și începu să șteargă motocicleta de praf. În lunile următoare, Megan avea să regrete aceasta, întrucât fiecare strop de noroi și fir de praf îi atrăgea câte o mustrare.

Abby, cu Jane de mână, îl îndemnă pe Paul:

- Ei, nu încerci și tu?

Paul clătină din cap.

- Ți-am mai spus, Abby - motocicletele nu-s ca mașinile, sunt mai personale. Nu lași

pe fiștecine să-ți încalece motocicleta. Nu-i așa, Megan?

Megan zâmbi.

- În general, da, dar mi-ar plăcea să faci o încercare cu ea.

- A, îi e frică, îl tachină Abby. Se teme să nu cadă. Groaznic lucru, bătrânețea.

Paul se întoarse spre Megan, cu un zâmbet vesel.

- Iar bătrânețea nu-i singurul lucru groaznic pe-aici, cum vei constata când ai s-o cunoști mai bine pe nevastă-mea. Ei, atunci, dacă chiar nu te superi, am să fac o tură.

Încălecă pe motocicletă, cu ochii strălucitori de plăcere, și ocoli de două ori curtea, încet și cu grijă, ca să simtă echilibrul și puterea motocicletei înainte de a ieși pe poartă, pornind spre plajă.

- Ai spus că nu e voie să facem pe nimeni fricos, își acuză Shane mama.

- Și nici nu se cuvine. Tatăl tău nu e fricos. Murea de poftă să facă o plimbare cu motocicleta, dar e prea politicos ca să spună; a trebuit să-l încurajez.

Paul lipsea de atâta timp, încât Luke întrebă îngrijorată:

- Oare n-a căzut?

- Niciodată, gâgâlice. Tăticul tău e cel mai bun.

Ca pentru a-i confirma cuvintele, motocicleta apăru pe drum, iar Paul încetini și coti pe alee cu o siguranță care o convinse pe Megan că era un motociclist mai bun decât putea ea spera să ajungă vreodată.

Opri în fața lor.

- Mamă, mă duce cu gândul în trecut! Megan, e o mașinărie superbă. Steve ăsta al tău trebuie să aibă o părere foarte bună despre tine, dacă și-a dat-o pe mână. E cea mai bună. Cinstit, de ani de zile nu mi-a mai plăcut ceva atât de mult.

Își puse mâna streașină la ochi, privind-o pe Abby.

- Cine-i baba asta cu mutra plină de riduri...? Nu poate fi nevastă-mea! Păi, eu sunt doar un tinerel... Va trebui s-o schimb c-un model nou.

Când Abby vru să-i dea una, se feri în joacă, scâncind:

- Sunt prea tânăr ca să mor!

- Într-adevăr, băiețaș, replică Abby. Moartea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru tine, așa c-am să ți-o comut în condamnare pe viață, cu mine și copiii. Așa am să știu că suferi.

Încălecă la spatele lui, cu mica Jane strânsă între ei.

- Mână, birjar, și când te-ntorci, pot și gemenii să facă un tur.

După ce se plimbară toți copiii, Abby își văzu tatăl oprind mașina la poarta școlii, așa că Megan traversă și intră în curte. În timp ce mergea spre domnul Stafford, care stătea de vorbă cu tâmplarii, își dori să fi așteptat să vadă școala prima oară împreună cu președintele. Așa, nu i-ar fi fost îndatorată lui Ritchie Stafford... dar acum era prea târziu pentru regrete. Poate-ar fi fost mai bine să mărturisească indicentul când îl cunoscuse pe tatăl lui.

Petrecu o oră foarte plăcută inspectând școala. Era echipată cu toate accesoriile moderne, inclusiv un aparat de proiecție și un laborator de studiu care conținea și o

instalație de filtrare. Află cât de atașați erau localnicii de școală și că toate îmbunătățirile se făcuseră cu ajutorul lor. Avea să fie o adevărată plăcere să predea acolo.

După ce vizita se sfârși, Megan se hotărî să se ducă pe plajă, ca să vadă în liniște locurile.

În lumina vie a dimineții, golful arăta și mai îmbietor. Era adăpostit între cele două capete aflate cam la trei kilometri distanță unul de altul, iar în capătul estic al plajei se vedea o deschizătură căscată în fața falezei de stâncă, însă Megan nu se apropie, căci în apropiere se instalase o familie. Avea s-o viziteze când locul era pustiu.

Cam la treizeci de metri deasupra grotei, în stâncă fusese tăiat un drum care cotea după un colț al falezei. Urmărindu-l cu privirea, Megan văzu resturile ruginite ale unui debarcader vechi.

La vreo opt sute de metri în larg se zărea o insuliță colțuroasă, cu copaci de macrocarpa în vârf, prelungi și solizi, părând să sfideze vântul și valurile.

O mașină coborî pe duna de nisip și se opri în apropierea ei. Coborâră un bărbat și o femeie, pornind pe nisip, în direcție opusă. Privindu-i cum se îndepărtau, Megan își dădu seama că trecuse ceva timp de când se afla acolo, se uită la ceas și cu o tresărire, văzu că era trecut de amiază. Ar fi trebuit să observe soarele care urca spre zenit. Se urcă repede pe motocicletă și porni spre casă. Nu voia s-o supere pe Abby, întârziind la prânz.

Când își terminară masa, Paul o întrebă:

- Nu te tentează o plimbare pe colină? Shane și cu mine mergem să aducem două vaci cu viței lor.

- O, mi-ar face plăcere... dar nu sunt obișnuită să urc pe dealuri, s-ar putea să vă întârzii, răspunse Megan.

- Mie-mi pari în formă, observă Paul. Și nu e atât de abrupt pe cât se vede de aici. E o iluzie optică, din cauza îngustimii văii.

O jumătate de oră mai târziu, gâfâind, Megan se uita cu invidie la Shane și Paul, care urcau în fața ei fără nici o problemă, ca și cum ar fi mers pe stradă.

- Mersul pe dealurile astea are un șpil al lui, spuse Paul pe un ton de scuză, așteptând-o să-i ajungă din urmă. Cred că sandalele astea cu tălpi netede nu te prea ajută. Dă-mi-le mie, ți le duc eu, îți va fi mult mai ușor desculță.

Megan și le scoase, cam nehotărâtă.

- Și mărăcinii? Nu vreau să-mi petrec toată noaptea smulgându-mi spini din picioare.

- N-ai să găsești nici un mărăcine în ferma mea. Trebuie să fim foarte atenți cu buruienile. Înainte, le smulgeam, dar în zilele noastre merge mult mai ușor cu erbicidele.

- Ce vedere superbă! exclamă Megan, privind fericită în jos, spre golful care dormita în soarele după-amiezii.

- Uite-l pe Ritchie, coboară dealul, spuse Shane, arătând în lungul văii.

- Mda, mă rog, nici un loc nu e perfect, comentă Megan.

- *Nu-ți place* unchiul Ritchie?

Lui Shane nu-i venea să creadă.

- Toată lumea îl place pe unchiul Ritchie.

- Toată lumea cu excepția mea, replică Megan. Eu sunt excepția care confirmă regula.

Paul râse la vederea expresiei indignate a lui Shane.

- Nici o grijă, fiule, unchiul Ritchie e destul de mare ca să-și rezolve singur problemele. Nu crezi?

- Ba da, da'...

Chipul pistruiat al băiatului se însenină dintr-o dată.

- Nu-l cunoașteți bine, domnișoară Evans. Când o să-l cunoașteți, n-o să se poată să nu vă placă.

- Poate, răspunse scurt Megan.

După ce aduseră în vale vacile și viței și-i vârâră în grajd, porniră spre casă, când Megan văzu mașina lui Ritchie parcată la poartă.

- Eu mă duc în camera mea să-mi fac ordine în lucrurile pe care mi le-am adus pentru școală.

Nu coborî până când auzi mașina plecând.

Abby o informă cu un zâmbet larg:

- Lui Ritchie i-a părut foarte rău că nu v-ați întâlnit, dar s-a consolat cu gândul că tata l-a delegat să te ia de-aici, miercuri seara.

"Miercuri seara, vezi să nu!" răspunse Megan în sinea ei, rebelă.

Capitolul 4

Marți dimineața, Megan sosi devreme la școală, dar constată că nu ea prima. Copiii fuseseră la fel de nerăbdători să-și vadă noua învățătoare. Se hotărî ca în prima săptămână să urmeze un sistem destul de simplu, încurajându-i cu blândețe să vorbească, astfel încât în câteva zile să-i accepte standardele de comportament.

Karen și John, care erau în clasa a doua, păreau enormi în comparație cu cei mici cărora le predase, dar când ajunse să-i cunoască observă că-i erau de mare ajutor la cursuri. Capabili și eficienți, aveau deja responsabilități întinse, delegate de domnul David Smith, iar Megan nu avea intenția să se amestece.

Seara la cină, constată că, în timp ce învățase să-i cunoască pe copii, și aceștia aflaseră unele lucruri despre ei.

Lizbeth anunță:

- Știți că domnișoara Evans nu are familie? N-are nici frați, nici surori, nici mătușici, nici unchi, de care să știe. Nu că-i îngrozitor?

- Chiar așa, Megan? întrebă Abby.

- Da. Mama și tatăl meu au venit din Anglia după război, când erau copii... mă rog, despre tata nu știu mare lucru, dar n-a pomenit niciodată de familia lui, iar mama spunea că părinții lui au murit.

- Foarte trist, remarcă Shane. Auzi, să nu-ți cunoști bunicii. Mi-e nu știu cum, când știu că noi avem patru.

Toți păreau atât de preocupați, dar Megan găsea că era firesc, când erau atât de orientați spre relațiile de rudenie. Era frumos din partea lor, dar ea nu se simțea deloc frustrată, deși viața i-ar fi fost mai ușoară dacă ar fi avut o familie numeroasă în jur.

Miercuri seara, făcu baie și se îmbrăcă elegant, cu același sentiment cumplit de stânjeneală, deloc ușurtă de faptul că Ritchie Stafford urma să vină s-o ia. Se certase cu Abby, spunându-i că putea foarte ușor să meargă cu motocicleta, dar Abby răspunsse că domnul Stafford s-ar fi supărat foarte tare dacă nu accepta să vină cu Ritchie.

Cu o senzație de gol în stomac, regretă că nu refuzase invitația. Dracu' s-o ia de diplomație! Nimic nu merita o asemenea tortură. Dacă se făcea de râs? Și avea să se facă... numai fiindcă Paul și Abby erau atât de înțelegători... avea să sune și să spună că era bolnavă... nu, nu putea face asta... mai bine să termine odată... dacă vedeau că era o musafiră dificilă și anostă, n-aveau s-o mai invite.

Dezgustată, coborî la parter. Steve îi spusese să accepte toate invitațiile, pentru că numai bucurându-se de fiecare experiență nouă și privind-o ca pe o provocare putea să învingă nervozitatea aceea nenorocită. Să se bucure! Să îndure, mai degrabă...

- O, Megan, ce dulce arăți! Ce rochie interesantă.. Ia scoate-ți puțin jacheta, să te vedem mai bine!

Megan își scoase jacheta, spunându-și că, dacă lumea ar fi fost plină de oameni ca

Abby, n-ar fi avut nici o problemă.

Abby îi dădu ocol.

- Mor după corsajul ăsta elastic - îți accentuează talia și dă volum bustului și șoldurilor. Ce părere ai, Paul?

Paul ridică privirea din ziar.

- Îți vine s-o mănânci.

- Apoi, cu un zâmbet:

- Dar nu înțeleg de ce o fată ca tine crede că trebuie să-și acopere cu o fustă lungă părțile cele mai frumoase.

- Paul, fii cuminte! îl dojeni Abby. Ai s-o faci să se simtă prost.

- De ce să se simtă prost dacă știe că un cunoscător îi admir picioarele. Din partea unuia care și-a trăit cei mai frumoși ani din viață privind păsările, e un adevărat compliment. Știi că Abby are cele mai frumoase gambe din Bay, Megan..?

Se întrerupse cu un țipăt, când o cârpă de vase bine țintită îl nimeri în plin.

- Bărbații! Citește-ți ziarul acolo, Paul Richards. Ce mai exemplu le dai copiilor tăi! Nu-l băga în seamă, Megan, îi place să se grozăvească.

Paul nu se pocăi.

- Una dintre cele mai plăcute îndatoriri ale unui tată e să-și ajute fiii să aprecieze just comorile vieții...

Se feri după ziar, când Abby porni spre el.

- E un meci în doi, sau poate intra oricine?

- E personal, dar îți mulțumesc pentru ofertă, Ritchie, spuse Paul cu sufletul la gură, în timp ce o imobiliza pe Abby pe genunchi. Focoască scorpie mai e soră-ta, să fie clar. Îmi citeam și eu ziarul, cuminte, când m-a atacat fără veste.

Ritchie zâmbi.

- Da, te compătimesc. Am fost foarte recunoscători să ți-o dăm ție în primire, pot să-ți spun. Bună seara, Megan, arăți fermecător. Salut, copii, care din voi ați încasat-o pe ziua de azi?

Megan, care râsese de hârjoana lui Abby cu Paul în momentul când intrase Ritchie, stătea încremenită, cu zâmbetul pierit de pe buze și mintea goală de orice gând. Era un tip seducător, nu încăpea nici o îndoială, și mai era și popular cu copiii, care se prăvăliră peste el ca o avalanșă.

- Cum, nici unul? Ce păcat... O învățătoare mai are și dreptul la odihnă, din când în când...

Peste douăzeci de minute, Abby stătea lângă el, urcând panta cu mașina. Dacă scotea o vorbă despre motociclete, era hotărâtă să coboare și să se întoarcă acasă pe jos... N-avea decât să le explice părinților lui ce voia.

Dar Ritchie conversa dezinvolt despre Bay, spunându-i cum fuseseră aduse toate proviziile pe mare, cu navele care neveau să ia cherestea și, mai târziu, brânză, după ce se construise fabrica, în 1894.

- Am ajuns, Megan, spuse el oprind mașina în fața unei case moderne și atrăgătoare.

- Ce surpriză! remarcă Megan, coborând. Mă așteptam să fie o casă cam la fel de veche ca a lui Abby, dar... Totuși, și asta e foarte frumoasă.

Privi grădina amenajată, peluzele netede, apoi din nou clădirea, cu modelul ei neobișnuit.

- Pare să se combine foarte bine cu peisajul din jur.

- E și cazul. Arhitectul a costat o avere. Cealaltă casă a ars acum câțiva ani, ceea ce a fost o grea lovitură pentru noi. Mamei nu-i plăcuse cum arăta, așa că tata i-a lăsat mână liberă. Când mi-au trimis planurile n-am fost prea încântat, dar îmi dau seama că arhitectul a avut geniu - e un design ideal pentru coline și mare. Mama mea a avut ochi pentru ceea ce eu nu puteam să văd. Și interiorul e foarte bine gândit, și "absolut interesant".

Zâmbi abătut.

- Cel puțin, așa scria în revista care a publicat un articol despre ea, dar mă simt mult mai comod la Abby, nu știu de ce...

Cumva, această mărturisire neașteptată o făcu pe Megan să-și spună că se cam pripise să-l judece... dar asta nu însemna că-l simpatiza.

Îl urmă pe alee, până în casă, unde Ritchie o conduse în living.

- Cum ți se pare decorul?

Nu era de mirare că fotografii veniseră să imortalzeze frumusețea acelei camere, covorul pufos și moale, lambriurile calde din lemn natural. Toate piesele de mobilier sugerau gusturi alese și un cont bancar nelimitat. Impresionată, Megan trecu înrtr-o parte, privind ferestrele enorme prin care se vedea golful.

- Îți taie respirația. O, ce frumos, se vede și un vapor...! Unde se duce?

- La Dunedin, probabil, sau la Timaru. Ăla-i Nor' West Bay, iar acolo, la stânga, e Stoney Bay.

Soarele care asfințea reliefa magnific falezele colțuroase și stâncile promontoriilor, adăugând o nuanță închisă pe marea umbrită.

Ritchie îi dădu un binoclu puternic, iar Megan începu să privească marea, promontoriile, vaporul, colina din partea opusă a văii - toate erau mirifice.

- Nici nu știu ce să spun, nu-mi găsesc cuvintele...

Îi înapoie binoclul.

- Locul ăsta se numește Spyglass? L-am auzit pe un bărbat vorbind despre el, când am fost pe plajă.

Ritchie râse.

- Nu, dar n-ar fi un nume nepotrivit.

O cuprinse cu brațul pe după umăr, îndreptând-o în direcția potrivită.

- Vezi capul de-acolo, unde malul coboară abrupt în ocean? Ăla-i spyglass și, dacă-l privești din alți unghi, poți vedea că e străpuns de o gaură. E un loc de pescuit minunat.

- Poate vrei să faci prezentările, Ritchie, ce zici...?

Megan se întoarse spre persoana care vorbise și constată cu un acut sentiment de

deznădejde că trăsăturile aristocratice și ochii albaștri spălăciți ai femeii se potriveau foarte bine cu vocea ei rece și cultivată.

- Bună, mamă, ea e Megan Evans. Tocmai îi arătam peisajul.

Doamna Stafford înclină ușor capul.

- Domnișoară Evans.

Megan deveni rigidă. În loc s-o neliniștească, răceala deliberată a femeii o făcea să fiarbă încet în sinea ei. Nu voise să vină acolo. Nu se așteptase să fie simpatizată, dar nici nu prevăzuse că avea să fie privită de sus încă dinainte de a deschide gura.

- Aveți o casă fermecătoare, doamnă Stafford. Ați fost foarte amabilă că m-ați invitat la cină.

- Soțul meu v-a invitat, domnișoară Evans, replică doamna Stafford, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare.

Zbang! Megan ridică puțin bărbia. Cum putea acea femeie să fie mama lui Abby?

- Admiram golful de la fereastra asta, e absolut fantastic - dar cred că toți vizitatorii să spun același lucru.

- Rareori primim vizitatori, domnișoară Evans.

Zbang și înc-un zbang! Megan aruncă o privire spre Ritchie și zări în ochii lui căprui o lucire compătimitoare. Cum îndrăznise s-o aducă în apropierea acelei scorpii bătrâne și îngrozitoare, fără o singură vorbă de avertisment? Cum își permitea s-o compătimească?

- Găsesc că e mare păcat și, într-un fel, e o dovadă de egoism, să țineți atâtea frumuseți numai pentru dumneavoastră, doamnă Stafford.

- Exact la fel îi spun și eu tot timpul, Megan.

Domnul Stafford tocmai intrase, iar zâmbetul lui cald de bun-venit compensă puțin răceala din ochii de gheață ai soției sale.

- Ritchie, pune tu de băut, te rog, pănâ-i arăt eu lui Megan locurile.

Mai târziu, în timp ce stătea în sufrageria elegantă, cu argintărie, cristaluri și porțelanuri fine, Megan își spuse că niciodată nu mai mâncase în condiții atât de elegante - dar nici nu voia să repete experiența, dacă atmosfera de la masă mergea mână-n mână cu "șicul". Desigur, Ritchie și tatăl lui conversau cu însuflețire, dar doamna Stafford nu-i adresa lui Megan nici un cuvânt. Un drăcușor pe care nu și-l cunoștea o făcea pe Megan să-și învingă nervozitatea și să le răspundă celor doi bărbați într-un fel pe care nu-l crezuse posibil.

Tocmai le descrisese odăița fermecătoare pe care i-o oferise Abby, când doamna Stafford, care dăduse perfgect impresia că era surdă ca o ciubotă, vorbi pe neașteptate.

- Abby e singura vinovată că trebuie să locuiască în maghernița aia veche. Se logodise cu un tânăr de foarte bună calitate, un medic, fiul unei prietene foarte bune de-ale mele, și i-a dat cu piciorul pentru Paul Richards. Avea toate avantajele, nu ne-am zgârcit de la nici o cheltuială când a fost vorba de studiile ei. Călătorise în străinătate de două ori până să împlinească douăzeci de ani și avea tot ce-și putea dori o fată, și a renunțat la toate numai ca să se mărite cu tânărul acela nesărat.

Obrajii lui Megan se înroșiră.

- Nu-i cunosc de multă vreme, dar cred că Paul e un om minunat și au o căsnicie foarte fericită.

- Cum spui, domnișoară Evans, nu ești de multă vreme aici.

Vocea doamnei Stafford coborî până când abia se mai putu face auzită.

- De la mine poate s-aștepte mult și bine înțelegere. Nu trebuie decât să am răbdare, într-o bună zi se va sătura de sărăcie și economisiri și-o să se întoarcă aici, târându-se în genunchi...

Se întrerupse brusc.

- Avem un club de tenis foarte interesant, Megan, interveni Ritchie senin, ca și cum mama lui n-ar fi spus nimic neobișnuit. Joci? Mereu căutăm noi membri.

- Contați pe mine. Nu sunt foarte bună, dar îmi place câte o partidă, din când în când.

- Bine. Dacă ți-ai terminat cafeaua, tata o să-ți arate o carte. I-am spus că te interesează foarte mult primii coloniști care s-au stabilit aici.

- Da, da, am pus-o deoparte azi-dimineață.

Domnul Stafford se ridică în picioare.

- Vino, Megan, e în cabinetul meu.

Megan se ridică de la masă, apoi ezită.

- Vă mulțumesc pentru cina delicioasă, doamnă Stafford. Vă pot ajuta să strângeți masa și să spălați vasele?

- Prefer să mă ocup singură de vase. Unele dintre ele sunt de neînlocuit.

Iarăși zbang! își spuse Megan. Cina nu fusese nemaipomenită, nici măcar nu-și amintea ce mâncase, dar se bucura că luase sfârșit.

Ritchie îi urmă în cabinet, după care sugeră că poate ar fi fost bine s-o ducă pe Megan acasă, întrucât a doua zi dimineața se trezea devreme.

Megan acceptă aproape nepoliticos de grăbită, dar încă o oră în compania doamnei Stafford ar fi fost insuportabilă.

- Ce zici de-o plimbare până la plajă? întrebă Ritchie în timp ce treceau podul. Merită s-o vezi, într-o noapte ca asta.

Luându-i tăcerea drept încuviințare, coti la stânga, pe lângă cimitir. Când opri pe nisipul umed și tare, dar nu schiță nici un gest de a coborî din mașină, Megan rămase nemișcată, cu spatele drept și țeapăn. Dacă Ritchie făcea o singură mișcare...

Dar așa ceva era exclus. Cum putea fi atât de caraghioasă? N-avea cum să-l intereseze o mediocritate ca ea.

Ritchie își aruncă țigara pe fereastră, iar Megan o privi cum cădea pe nisip ca un mic meteor.

- Știi, Megan, viața e foarte ciudată. Când eram plecat din Noua Zeelandă, iar ritmul vieții se accelerase atât de mult încât părea un film proiectat cu acceleratorul, n-am avut timp s-o savurez. Uneori, mi se făcea rău de dor - dor de imaginile și sunetele din Bay. Închideam ochii și simțeam că eram aici... Întotdeauna era noapte... o noapte caldă de vară,

cu luna strălucind deasupra apei și o briză ușoară... Aproape să puteam simți mirosul mării.

Megan rămase tăcută, încercând să și-l imagineze pe Ritchie la comenzile unui turboreactor, apăsat de responsabilitățile oricărui pilot față de pasagerii lui, apoi bucurându-se de sofisticata viață de noapte din capitalele lumii, și totuși purtând în suflet imaginea golfului. Da, putea să-l înțeleagă. Frumusețea din fața ei avea o calitate atemporală.

Parcă citindu-i gândurile, Ritchie spuse:

- Aici, în Bay, timpul pășește pe vârfuri. Aproape că e măsurat după valurile seismice care au lovit golful, primul în 1866, al doilea în 1960. Trebuie să-l întrebi pe Paul despre ele, pentru că familia lui a fost afectată de amândouă, fiind jos, la șes. Dar, cum spuneam, viața e ciudată. Când am venit acasă, după ce a murit Lewis, ai fi crezut că mă bucuram să mă întorc pentru totdeauna, dar n-a fost așa. Tocmai liniștea pe care mi-o dorisem mă scotea acum din minți. Puteam lucra ca un nebun toată ziua, dar noaptea eram prea neliniștit ca să adorm, așa că veneam cu mașina aici și stăteam cu privirea în gol... era un adevărat infern. Luni de zile m-am chinuit așa, nu mai părea un sat mic și plăcut, ci mort cu "M" mare. În jur, lumea întreagă se zbuciuma în căutarea feicirii, a "calității vieții", cum se spune, iar eu eram prea obtuz ca să-mi dau seama că o aveam la îndemână... că era moștenirea mea.

Tăcu mult timp, iar într-un târziu se uită la ceas.

- Doamne, ce rău îmi pare, n-aveam idee că s-a făcut atât de târziu. De ce nu mi-ai spus? Cred că te-am plictisit de moarte, îndrugând așa vrezi și uscate. Ar fi trebuit să cești vizibil de câteva ori, și aș fi priceput aluzia.

- Să *casc?!* exclamă Megan. Chiar n-ai idee cât de interesantă a fost viața ta? Pentru o ființă legată de pământ, ca mine, asemenea povestiri sunt ca o imagine a vieții într-o altă dimensiune.

- Ești mult prea mărinimoasă și știi să asculți mult prea bine.

Ritchie porni motorul, apoi condus rapid mașina pe drumul de la intrare, până pe șosea.

Când ajunseră acasă, majoritatea luminilor erau stinse.

- Mă bucur să văd că ți-au lăsat aprins becul de pe verandă, ca să vezi când urci, comentă el, deschiuzând-i ușa și conducând-o înăuntru. Ia zi, îți place baletul?

- Da... răspunse Megan, cam nedumerită.

- Bine. Am două bilete la premiera Baletului Rus în Sala Municipală din Christchurch, săptămâna viitoare. Miercuri seara. Vrei să vii?

- A, nu, îți mulțumesc, dar nu pot, se grăbi Megan să refuze. Nu... ăă... nu-mi prea place să ies în timpul săptămânii.

Ritchie zâmbi, cu o lucire veselă în ochii săi căprui

- De ce nu recunoști adevărul? Ți-e frică, asta e.

Megan clătină din cap. De ce o invita în oraș, când cunoștea sute de fete mai drăguțe decât ea, dacă nu în Bay, cel puțin în Christchurch?

- Ascultă, am să rezerv două locuri la Cascade Restaurant... Nu? Dacă acel Steve ar

avea vreo obiecție, spune-mi.

Steve! Îi promisese că avea să accepte prima întâlnire. O, Doamne! Steve nu s-ar fi așteptat să fie invitată ce un bărbat atât de atrăgător și tentant ca Ritchie. Ar fi știut că nu era în stare să meargă până la capăt. Dar Megan știa, în inima ei, că Steve s-ar fi așteptat să încerce.

Roșind, se bâlbâi:

- Î-îț-îți mulțumesc foarte mult, vi-vin cu plăcere. Steve mi-e doar prieten.

- Bun. Mă bucur că ne-am înțeles. A, și, înainte să plec, aș vrea să-ți spun că-mi pare rău pentru că mama n-ar fost în cea mai bună formă astă seară. Se simte îngrozitor, de când a murit Lewis. Sper să înțelegi. Noapte bună.

Și plecă.

Cu mintea în plin tumult, Megan urcă la etaj. De ce acceptase? Știa că avea să moară de-o mie de ori până miercuri seara. Și îl numise pe Steve prieten. Ei bine, nu-i era, pentru că nici un prieten n-ar fi făcut-o să treacă printr-o asemenea tortură. Cum să susțină conversația tot drumul până la Christchurch? Și-n timpul cinei? Era nebună. Avea să contramandeze întâlnirea a doua zi.

Abby, însă, fu încântată a doua zi dimineața, când Megan îi spuse că Ritchie o invitase la spectacolul de balet.

- Super! Ce rochie ai să porți? Ceva formal, desigur. O, ai să te distrezi de minune. Reina are o companie foarte amuzantă, iar Sala Municipală e magnifică. O să-ți placă la nebunie.

Ha, ha, ha! râse acru Megan în sinea ei. Ritchie o să moară de plictiseală încă înainte să ajungem acolo.

Pe măsură ce zilele săptămânii treceau, Megan deveni tot mai nervoasă. Nu mai putea să mănânce și, deși Abby era extaziată de rochia verde în stil Tudor pe care și-o alesese, trecea prin chinurile iadului la gândul de a ieși în societate cu Ritchie. Cocheta cu gândul de a-l suna ca să-i spună că nu putea veni, dar de fiecare dată când se apropia de telefon, îi pierea curajul. Dacă răspundea doamna Stafford?

Miercuri după-amiază, Abby o informă că Ritchie tocmai trecuse pe la ei.

- Abia așteaptă să-și petreacă o seară în oraș.

Megan râse fără chef, iar în timp ce urca scara, murmură:

- E singurul...!

Când auzi mașina sosind, picioarele i se înmuiară, iar gura i se uscă de frică. Fusese nebună să accepte. Știa că fetele simple puteau fi foarte căutate ca partenere, dar asta pentru că aveau personalitate, iar ea nu avea deloc așa ceva.

Capitolul 5

Auzi copiii alergând la etaj s-o cheme și, luându-și poșeta, ieși repede pe ușă.

La vederea ei, cei trei copii încremeniră, Lizbeth cu gura căscată, dar nu la fel de mult ca micuța Jane, care scoase cel mai asurzitor strigăt cu putință.

Vocea ei îi atrase imediat pe Abby, Paul și Ritchie la baza scării, crezând fără îndoială că fetița căzuse pe trepte. Jane și Brent se retraseră puțin, dar Lizbeth rămase pe loc, privind cu ochi mari.

- O, ce frumoasă sunteți, domnișoară Evans!

- Îți mulțumesc, Lizbeth, ești foarte drăguță.

Lui Megan îi pieri curajul, când îl văzu pe Ritchie așteptând-o, într-un costum de seară impecabil.

- De acord cu tine, Lizbeth, spuse el. Nu mai e nevoie s-o-ntreb pe Jane ce-a făcut-o să țipe de plăcere, îmi vine să fac un duet cu ea.

Făcând eforturi să coboare treaptă cu treaptă, Megan ajunse în sfârșit la baza scării, și-și spuse înnebunită că ar fi fost mai bine dacă făcea un pas greșit și-și rupea gâtul. Toată familia îi conduse la mașină, care porni imediat.

În timp ce coteau pe șoseaua principală, Ritchie îi atinse ușor obrazul, apoi reveni cu mâna pe volan.

- Arăți fermecător în rochia asta, Megan. Îți mulțumesc că ai venit.

Megan simți că inima-i făcea o tumbă în piept. Părea sincer, dar în fond Ritchie Stafford știa cum să flateze o fată.

Parcă știind instinctiv că îi pierise graiul, Ritchie începu s-o distreze povestindu-i despre un zbor interesant peste Atlantic, apoi trecu la descrierea hilară a unei deturnări de avion imaginare. Uluitor de versatil, începu să joace rolurilor persoanelor de la bord, imitând glasul sec al căpitanului, falseturile ascuțite ale pasagerei isterice, tonul calm și eficient al stewardesei care vorbea ca o bandă de magnetofon și teroristul violent dar înspăimântat.

Era un spectacol irezistibil. Megan râdea în hohote, fără să se mai poată opri. Simțind un junghi în coaste, îi ceru să se oprească.

- Cum? Și să-i las acolo, cu psihopatul ăla? întrebă el pe un ton normal. Nu, dacă vrei ca avionul să fie salvat, trebuie să joci și tu un rol. Te numesc ambasador american într-o țară numită Lotsaloot. Acum, trebuie să-l convingi pe terorist că-i vei plăti o răscumpărare generoasă, și să-i dai instrucțiuni codificate pilotului.

Megan intră în joc cu entuziasm și imaginație. De fiecare dată când termina de instruit pilotul, Ritchie inventa pe loc o nouă situație dramatică, obligând-o să găsească altă soluție.

Se implicase atât de mult în scenariul imaginar, încât uitase cu totul de cină și balet, astfel încât fu surprinsă să-l vadă pe Ritchie oprind mașina în parcarea din fața unei clădiri

impresionante.

- Îmi pare rău că n-avem timp să aruncăm o privire în jur, dar trebuie să ne ocupă locurile la ora șase. Data viitoare vom veni într-o sâmbătă, și am să-mi iau după-amiaza liberă.

Când intrară în atrăgătorul foaier al Sălii Municipale, Megan aruncă pe furiș o privire spre Ritchie. Ea cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată, și spusese că aveau să mai vină în oraș împreună. Inima i se dădea peste cap nebunește, în timp ce-l lua de braț, coborând treptele spre restaurant.

În timp ce șeful de sală îi conducea la o masă de lângă fereastră, Megan văzu câteva capete întorcându-se în direcția lor. Când se așezară, îi zâmbi lui Ritchie. Cui îi păsa de ce o invitase? Era partenerul ei și nu se îndoia că o invidiau toate femeile din sală.

Baletul îi plăcu enorm; era atât de perfect, încât îi dădea senzația că se afla într-o lume de vis, plină de culoare, frumusețe, muzică și mișcare, și ar fi vrut ca balerinii să danseze la nesfârșit, ca să nu fie nevoită să se trezească.

Dar baletul se termină și, în timp ce se așeza în mașină lângă Ritchie, pentru a se întoarce acasă, Megan zâmbi când el o întrebă dacă-i plăcuse.

- În viața mea nu mi-a plăcut ceva mai mult, răspunse ea.

- Ăsta-i răspunsul pe care l-ar aștepta orice bărbat după o ieșire în oraș. Vino mai aproape de mine și folosește-mi umărul drept pernă, ca să dormi puțin. Nu uita că mâine ai de lucru.

Ascultătoare, Megan își rezemă capul de umărul lui, oftând:

- Ce bine e...

Închise ochii, dar somnul o ocolea.

Se îndrăgostise de Ritchie Stafford.

* * *

Trecu o săptămână încheiată până când Megan, întorcându-se acasă după ore, îl găsi pe Ritchie în vizită la Abby și Paul, dar schimbară doar câteva cuvinte, căci bărbații erau adânciți într-o discuție despre o anumită instalație care trebuia să fie cumpărată înainte ca sezoniștii din vara viitoare să invadeze plaja.

Megan își bău ceaiul, apoi se urcă la etaj ca să se schimbe, căci gemenii ardeau de nerăbdare s-o învețe să pescuiască heringi aduși de flux în susul râului.

- Mai repede, domnișoară Evans, o grăbi Brent. Shane vine și el, după ce-i aduce vacile lui tata, și atunci o să-i prindă el pe toți.

Luke ducea momeala, în timp ce Brent luase undițele și cârligele, iar Megan o ținea pe Jane de mână.

- *Trebuie* s-o luăm și pe ea? întrebă Brent. E o pacoste. Data trecută, noi îi prindeam și-i puneam pe pod, iar ea îi lua și-i arunca în apă pe partea cealaltă.

- Am s-o supraveghez eu, le promise Jane râzând. Lui Jane îi face bine să iasă, iar

mama voastră are nevoie de odihnă.

- Peste! spuse Jane categoric, cu o luminiță bătăioasă în ochi.

- Da, drăgălașă mică, pește.

Megan o luă pe umeri și porni pe drum, în urma gemenilor.

Brent puse momeala într-o undiță și i-o oferi politicos lui Megan, înainte de a și-o pregăti și pe a lui.

- O să-i vedeți cum se-nvârtesc pe lângă cârlig. Când mușcă unul, smuciți scurt și l-ați prins.

Megan era fascinată de sutele de pești argintii dar, fiind nevoită s-o supravegheze și pe Jane, nu reușea să prindă nici unul.

- Lizbeth are șase, iar eu, nimic, se plânse Brent. Cred că locul ei e mai bun.

Calmă, Lizbeth scoase din apă al șaptelea hering.

- Poți să treci în locul meu, Brent.

Brent prinse doi pești unul după altul, și atât, în timp ce Lizbeth continua să-i captureze cu o regularitate de-a dreptul monotonă.

- Undița ta e mai bună, Lizbeth.

- E la fel ca a ta, Brent. Încearc-o.

În timp ce grămada de pești ai lui Lizbeth continua să crească de două ori mai repede decât a lui Brent, Megan îl consolă:

- Simplu noroc pescăresc, Brent. Uite că vine Shane. Poate să ia undița mea, în timp ce eu am să fac o plimbare cu Jane.

- V-am spus eu c-o să vă facă necazuri. Salut, Shane, ia uite câți pești a prins Lizbeth, în veci n-ai s-o mai învingi.

Megan, trasă de mână de Jane, porni în lungul malului. Fluxul creștea rapid și doar o fâșie de mâl mai rămăsese neacoperită, plină de crabi mici. Jane alergă de colo-colo țipând emoționată și încercând să-i prindă înainte de a se ascunde în găuri.

- Să nu te muște, Jane, o preveni Megan.

- Muste! repetă încântată Jane.

Un clacson ascuțit le atrase atenția tocmai la timp pentru a-l vedea pe Ritchie, care le făcu vesel cu mâna în timp ce trecea podul.

"Fericirea e un gest de salut al lui Ritchie", își spuse Megan zâmbind, apoi alergă spre Jane, care tocmai era gata să se arunce în râu.

- Uite crabul, Jane.

- Clabu.

- Nu, se spune: "uite crabul", o învață Megan.

- Uite, repetă cuminte Jane.

- Și acum, spune: "Jane vede crabul."

După un mare efort de concentrare, Jane spuse:

- Eu clabu vede.

Megan o luă în brațe, lăudând-o:

- Bravo, fetițo!

Entuziasmată, Jane țipă:

- Eu clabu vede! Clabu! Clabu, c-l-a-b-u!

O cuprinse pe Megan cu brațele ei mici și calde, pe după gât.

- Ubesc.

- Și eu te iubesc, Jane. Mai bine să pornim spre casă, fermierul din susul drumului își adună vacile, iar tatăl tău va termina și el în curând mulsul.

Când ajunseră acasă, Abby ieși să admire prada.

- Mamă, ce mulți ați prins! Minunat! Îți mulțumesc că ai luat-o și pe Jane, Megan, ești o scumpă.

- Mi-a făcut plăcere. Spune-i lui mămica, Jane, ce-ai văzut la râu.

- Eu clabu văzut! anunță Jane, așteptând laudele care nu întârziară.

- Ai spart zidul sonic, Megan. Credeam că toată viața avea să vorbească numai cu propoziții dintr-un singur cuvânt, rareori două. Sper numai să nu regreți. Dacă la fel o să ai grijă și de ceilalți copii după școală, nu te lăsăm să-ți plătești casa și masa. Probabil ar trebui să te plătim noi pe tine.

- Ba n-o să mă plătiți! replică Megan indignată. Iubesc copiii, iar ai voștri sunt foarte amuzanți. Am să vă plătesc cât plăteam și la cămin - douăzeci de dolari pe săptămână, dacă e de ajus, sau poate costă mai mult dacă locuiesc aici și trebuie să transport totul de la Christchurch?

- Nici nu mă gândesc... ăsta nu-i hotel de cinci stele, jumătate din cât ai spus ar fi mai mult decât destul. Fără discuție! încheie ferm Abby.

- Dar mama ta...

Megan se întrerupse, roșind. Cum putuse face o asemenea gafă?

Abby râse din toată inima.

- Hai, Megan, nu mai face mutra asta jenată, că nu mai jignit. Mamei îi place să-și închipuie că Paul și cu mine trăim în mizerie. Stăm foarte bine, dar ea nu vrea să accepte. Îl detestă pe Paul fiindcă refuză să primească bani de la ea. Pentru mama, oricine a ajuns la ultima jumătate de milion mănâncă la cantina săracilor.

Megan chicoti.

- O, sunt ușurată!

- Biata mama, a avut mai multe dezamăgiri în ultimii câțiva ani, iar moartea lui Lewis a însemnat o lovitură foarte grea pentru ea. Se înțelegea cu el mult mai bine decât cu mine sau cu Ritchie. Cred că noi suntem cam prea independenți pentru gusturile ei. Vino să-mpărțim ultima coajă de pâine.

* * *

Duminică dimineața, Megan se duse cu familia la biserică și stătu în strana lui Ritchie. Îl văzu pe Ritchie de cealaltă parte a naosului, cu părinții lui și o fată înaltă și

blondă.

- Lori Wentworth, îi șopti Abby. Fata cu care vrea mama să se însoare Ritchie.

În timpul celui de-al doilea imn, Megan se uită din nou la ei și văzu că citeau din aceiași carte și formau o pereche foarte reușită - amândoi, înalți, blonzi și frumoși. Îi era ușor să și-i imagineze străbătând naosul într-o frumoasă dimineață însorită, pentru a-și depune jurămintele.

Înfuriată pe sine însăși, se concentră asupra imnului. Problema căsătoriei lui Ritchie Stafford nu era treaba ei - și atunci, de ce se simțea întristată?

Luni, după cursuri, Megan mai stătu o oră la școală, notând caietele și scriind pe tablă lecția pentru a doua zi. Când se întoarse acasă, luând-o pe scurtătura din padoc, văzu mașina lui Ritchie parcată în fața casei și grăbi pasul. Trecuse atât de mult timp de când nu-i mai vorbise...!

Când intră în casă, prin glasvand, îl auzi vorbind cu Abby, în bucătărie. Părea furios. Megan își lăsă cărțile pe gheridon, apoi ezită... Poate că nu se cădea să dea buzna.

- Asta e, Abby surioară. Bucură-te cât vrei de rățuștele tale urâte, dar nu-mi pretinde să am întâlniri cu ele. Sunt perfect capabil să-mi organizez singur viața - în special viața mondenă. De pildă, povestea aia cu baletul... Puțin ți-a păsat că m-ai fi putut sili să petrec o seară foarte plicticoasă, cu o fată...

- E foarte drăguță, Ritchie, îl întrerupse Abby.

- Pentru tine, toți bobocii de rață sunt pui de lebădă, Abby. Ei bine, pentru mine sunt o pacoste. Așa că, data viitoare când îți mai arde să fii mărinimoasă cu neprivilegiații, descurcă-te singură... iar pe mine, te rog să mă lași cu ale mele. Ne-am înțeles?

Megan ieși în fugă din cameră, ocolind pe cărare până în hambarul unde-și lăsase Magnificul Monstru. Nu putea să apară în fața lor, după ceea ce tocmai auzise... că seara aceea minunată avusese loc numai fiindcă lui Abby îi fusese milă de ea.

Iar pentru Ritchie fusese o pacoste... Scoase motocicleta în curte și o încălecă. "O, Steve, îți mulțumesc pentru motocicletă... Te rog, ajută-mă să nu izbucnesc în plâns până nu ies de-aici... Steve, dacă mă văd acum, vor ști că am auzit, iar asta ar fi umilința supremă. Tu m-ai băgat în încurcătura asta, tu să mă scapi."

Îl văzu pe Shane ducând vacile spre ocolul pentru noapte și frână lângă el.

- Spune-i mamei tale că n-am să vin la cină, te rog, Shane.

Nu voia ca soții Richards să-și facă griji pentru ea, sau s-o caute.

- V-ați lovit, domnișoară Evans? Sunteți foarte palidă.

Megan zâmbi forțat.

- Nu, Shane, nu m-am lovit. Spune-le doar să nu mă aștepte până noaptea, târziu, te rog.

Ambală motorul, înainte ca îngrijorarea de pe chipul lui să-i facă suferința acumulată să spargă zăgazul fragil după care abia și-o stăvilea. Merse cu motocicleta până în capătul debarcaderului vechi, iar de-acolo își continuă drumul pe jos. Știa unde se ducea - în golful alăturat, numit Little O'Kains. Acolo era sigură că n-avea cine s-o vadă. Voia să fie singură.

Grăbită să ajungă, se împiedică și căzu în apa de la mal, udându-se până la piele. Nu conta, era la adăpost de priviri indiscrete și putea plânge după pofta inimii...

Se trânti pe nisipul cald și-și dădu frâu liber lacrimilor. "O Steve, de ce m-ai părăsit? De ce-ai crezut că pot să mă schimb? N-am să fiu niciodată o floarea-soarelui! Voi rămâne o violetă ofilită și nenorocită și nimic altceva." Și în noaptea când îl cunoscuse pe Steve fusese udă. Nu trebuia să se gândească la noaptea aceea - și totuși, chiar în timp ce încerca să-și alunge gândul, începu să retrăiască noaptea furtunii...

Capitolul 6

Era din nou în Wellington, cu trei luni în urmă... retrăind oroarea...

Megan auzi ușa trântindu-se în spatele ei, în timp ce se cufunda în întuneric și zgomot de furtună. Vântul furios îi biciuia trupul slab și-și flutura părul lung și castaniu, în timp ce alerga în lungul străzii.

Fugea orbește, înecată de durere și disperare, fără să-i peste de stihiile naturii. Goni până nu mai putu să alerge. Gâfâind epuizată, se rezemă de o poartă, știind că oricât de departe ar fi fugit, nu putea să scape de vocea mamei sale. Mama ei o ura... n-o dorise niciodată... niciodată n-o iubise.

Dar de ce să i-o spună chiar azi?

Tocmai avusese loc înmormântarea lui Neroli. Neroli, sora ei, adorata ei soră, era moartă... nu ajungea *atâta* durere pentru o singură zi?

Toată ziua, prietenii și cunoscuții trecuseră pe la ei ca să-și prezinte condoleanțele, exprimându-și durerea față de tragica moarte a feiei tinere și frumoase pe care toți o cunoscuseră și o iubiseră. Neroli fusese o persoană atât de veselă și plină de viață, încât greu putea fi acceptat faptul că era moartă. Avusese atât de mulți prieteni, încât casa se umpluse cu oameni și flori, iar după slujba funerară veniseră și alții, astfel că familia nu avusese liniște până seara.

Mama ei nu plânsese nici o clipă de când primiseră vestea. Rămsese cu ochii uscați și fața trasă și palidă, parcă sculptată în granit.

Megan crezuse că i-ar fi făcut bine dacă o convingea să mănânce ceva, așa că, ascunzându-și tristețea, pregătise o masă atrăgătoare și-și chemase părinții.

Tatăl ei se așezase la masă, dar soția lui rămăsese lângă fereastră, privind afară, în noapte.

Megan se duse la ea, cuprinzând-o cu brațele într-o încercare de a-și exprima afecțiunea.

- Te rog, mamă, *trebuie* să mănânci ceva. Altfel, ai să te îmbolnăvești. Vino la masă, draga mea.

Mama ei se întoarse și o lovi peste braț.

- Să mănânc! Cum să mănânc acum, când Neroli nu mai e? Lasă-mă-n pace! Poate că tu ești în stare să mănânci, dar tu n-ai ținut niciodată la Neroli. Mereu ai invidiat-o, aveai și de ce. Era atât de frumoasă, când tu ești simplă și nesărată. Crezi că poți să-i iei locul?

Megan făcu un pas înapoi, șocată, cu ochii mari, iar tatăl ei se ridică de la masă și alergă spre soția lui, încercând s-o liniștească.

Dar nimic nu putea opri țipetele isterice.

- Tu! Ha! Niciodată nu te-am dorit... și nu te vreau nici acum! Te urăsc fiindcă trăiești, și de fiecare dată când mă uit la tine îmi doresc ca tu să fi...

Domnul Evans își lovi soția peste față, dar când se întoarse spre fiica lui, aceasta

fugise afară din încăpere.

...Târziu, spre ziuă, Megan se pomeni în centrul orașului. Deși ploaia încetase, vântul o pătrundea prin pulăvorul și blugii uzi, și se lăsă atrasă ca de un magnet spre lumina unei cafenele cu orar permanent.

Un grup de tineri stăteau adunați în jurul tonomatului, iar în mod normal Megan s-ar fi temut de ei, dar în noaptea aceea îi secătuiseră toate emoțiile și nu mai simțea nimic, nici măcar frică.

O vreme, nimeni n-o luă în seamă, apoi omul de la bar se apropie de ea.

- O cafea?

Megan clătină din cap.

- Altceva? insistă barmanul.

- N-am bani, răspunse sec Megan, așteptându-se s-o dea afară.

- Două cafele, Charlie.

Un bărbat slab și bărbos, cu păr lung și geacă de piele, se așeză pe scaunul din fața ei și trânti pe masă o monedă de cincizeci de cenți. Nu vorbi nimic, până când barmanul se întoarse cu două căni de cafea aburindă.

- Zahăr?

Megan refuză.

- Bine, atunci bea, Mutră-nostimă.

Glasul omului era blând, iar Megan începu să-și bea cafeaua. Efectul asupra trupului ei înfrigurat o făcu să tremure.

- Vă... vă mu-mulțumesc.

- Mă numesc Steve, îi spuse el.

Se duse la tejghea și reveni cu cana plină din nou.

Pe aceasta, Megan o bău mai încet. Apoi, ridică privirea spre el.

- De ce ești atât de bun cu mine?

- Arăți ca o pisică pe care a-ncercat cineva s-o înece.

Steve n-avea de unde ști că-și alesese cuvintele cele mai neinspirate - sau, poate, neașteptat de inspirate...

- Păcat că n-au reușit, răspunse deznădăjduită Megan.

- Vrei să-mi povestești?

- Ție?

- De ce nu?

- De ce da?

- Știu să ascult.

Pentru prima oară, Megan îl privi cu atenție. Îi observă părul și barba neagră, chipul slab și tăios, dar cel mai mult îi atraseră atenția ochii lui albaștri, în care se citea compasiunea. În mod extraordinar, simțea că putea să aibă încredere în el, că putea să-i spună orice, că *știa s-o asculte.* Se uită la ceasul de pe perete, care arăta ora două.

- Poți sta aici cât vrei. Charlie n-o să se supere.

După o lungă tăcere, Megan începu să vorbească, lăsând cuvintele să i se rostogolească năvalnic.

- Neroli a murit... sora mea a murit. Azi a fost înmormântarea. Am iubito. Mama mea a spus că nu... că eram invidioasă pe ea... A spus că ar fi preferat să mor eu în locul ei...

I se puse un nod în gât, împiedicând-o să continue. Îl privi pe Steve. Expresia lui nu se schimbase. O privea tăcut, în așteptare.

- Cum a putut spune una ca asta?

Vocea lui Megan era înăsprită de durere.

- Neroli era atât de frumoasă... foarte frumasă. A câștigat șase concursuri de frumusețe, înainte de a împlini șaisprezece ani. Eram mândră de ea, mândră că eram sora ei... Nu conta că eu eram simplă și timidă...

Trase adânc aer în piept.

- Neroli a avut întotdeauna grijă de mine. Era o scumpă. Are... vreau să zic, *avea* cu doi ani mai mult ca mine, și mă apăra. Eu nu mă pricep la oameni... Mi se pune lacăt la gură și le încurc pe toate. Dar lui Neroli îi reușea orice. Era cea mai populară fată din școală, iar la serviciu a fost la fel, se împrietenea cu tot felul de oameni. Erai fericit doar s-o ai în apropiere, iar mie îmi era prietenă... Ar fi putut avea fel de fel de prieteni buni, însă m-a ales pe mine să-i fiu cea mai bună prietenă. îmi spunea totul. Îi făceau curte o mulțime de băieți, iar la petreceri mă combina și pe mine cu câte unul, ca să fie sigură că mă distrez.

Megan continuă să vorbească, ca și cum, povestind despre Neroli, i-ar fi păstrat imaginea limpede în minte. Din când în când, revenea la cuvintele mamei ei, stupefiată de atacul distrugător al acesteia.

- Am știut dintotdeauna că mama o prefera pe Neroli, dar nu-mi făceam griji. De ce să-mi fac? Majoritatea oamenilor o plăceau mai mult decât pe mine, iar eu o plăceam de ea mai mult decât pe oricie. Mama tot spunea cât de iubiți sunt copiii adoptivi, că au fost aleși anume de părinți, nu s-au născut ca niște copii obișnuiți. Am crezut întotdeauna că o făcea ca s-o asigure pe Neroli că făcea parte cu adevărat din familie. Cum am putut fi așa de *proastă?* Să ajung la douăzeci și doi de ani până să aflu că mă urăște, și că dintotdeauna m-a urât.

În sfârșit, Megan se opri și-și împinse din ochi părul răvășit, cu o expresie deznădăjduită.

Pentru prima dată, Steve vorbi.

- Cred că douăzeci și doi de ani e o vârstă tipică. Ai impresia că ți s-a dărâmat lumea... Așa o fi, dar nu uita că, atunci când te-ai prăbușit până la fund, singurul drum e în sus. N-ai nici o prietenă la care ai putea să de duci?

Megan oftă.

- Nu, am avut-o pe Neroli. De altcineva nu mai aveam nevoie.

- Nici vreun prieten?

- Ți-am spus - nu-i aveam decât pe cei refuzați de Neroli.

Steve insistă:

- Nu te-a invitat nici unul din proprie inițiativă?

Obrajii palizi ai lui Megan se învăpăiară.

- Numai o dată, și nu mi-a plăcut.

- De ce?

- Ți-am spus... Nu mă pricep la oameni. Oricum, nu-mi place să fiu sărutată.

- Foarte trist. Mi-ai putea spune ce anume nu-ți place la sărutări?

Ei bine, îi spusese atât de multe depre ea, de ce să nu accepte și umilința supremă?

- Mă-mpiedic de nas.

- Înțeleg că cineva a fost foarte stângaci.

Răspunsul lui o mai liniști. Steve își schimbă poziția.

- Spune-mi trei lucruri pe care le făceai mai bine decât Neroli. Nu - nu clătina din cap. Gândește-te. E foarte important.

Megan tăcu câteva momente, apoi spuse:

- Nimic care să conteze. Luam note mai bune decât ea la școală.

- Asta-i bine, arată că ai minte. Și al doilea?

- Cred că lui Neroli nu-i prea plăcea sportul, iar mie îmi plăcea, dar asta nu contează. Vreau să spun, nu-s cine știe ce, dar îmi place înotul, și câte o partidă de tenis. Dar, cum spuneam, nu înseamnă nimic - ea *nu voia* să practice sporturi.

- Și încă un lucru, îi ceru Steve.

- Nu mai e nimic altceva.

- Nu te străduiești. Unde lucrezi?

- Sunt învățătoare. Îmi plac copiii, nu mă tem de ei.

- Colegii de la școală ce zic? Vă înțelegeți bine?

- Sigur, dar ei discută mai mult probleme de serviciu.

- Vrei să știi ce cred eu?

Ochii lui albaștri îi cercetară fața tristă.

- Am să-ți spun oricum. Imaginează-ți o grădină de flori în mijlocul căreia crește o imensă floarea-soarelui. Toți cei care intră să uită direct la ea și nu mai observă nimic. Dar grădinarul știe că micile plante care cresc lângă floarea-soarelui sunt slabe, lipsite de hrană și lumină. Neroli n-a făcut decât să te pună în umbră...

- Nu-i adevărat! îl întrerupse tăios Megan. Dacă asta crezi, atunci iar am încurcat lucrurile...

- N-ai încurcat nimic, spuse el cu blândețe. Neroli pare să fi fost o persoană minunată, aș dori s-o fi cunoscut și eu, dar acum nu mai e, iar tu trebuie să mergi înainte. Indiferent dacă te-a ținut în umbră sau, dimpotrivă, te-a ocrotit, e același lucru - îți plăcea să te ascunzi după ea, așa că niciodată n-ai făcut eforturi să-ți dezvolți propria personalitate... Ei bine, acum va trebui s-o faci.

- N-am ce personalitate să-mi dezvolt, replică ca cu îndârjire. Eu sunt o fată simplă și ștearsă, cui îi pasă de mine?

- Mie, de exemplu. Mi-ar plăcea să te văd crescând și maturizându-te, dar mai întâi

trebuie să te ridici de la pământ. Scapă de complexul ăsta de inferioritate.

- Mai bine zis, să *cred* că pot deveni o persoană strălucitoare și spirituală ca Neroli, și o voi face. Să *cred* că voi fi frumoasă, și dintr-o dată am să devin o uluitoare blondă cu ochi albaștri. Să *cred* că pot lua locul lui Neroli, iar mama mea o să mă accepte - asta vrei să spui?

- Poftim! Lupți din răsputeri, ceea ce-i foarte bine. Ai fost lovită și doborâtă la pământ, dar nu te obligă nimeni să stai acolo. Adună-ți curajul și la lumea-n piept, nu sta cu mâinile-n sân. Cât despre mama ta... uită ce-a spus, uită complet, pentru că nu-i adevărat. N-ai fost niciodată invidioasă pe Neroli, tu nici n-ai știi cum să invidiezi sau să fii geloasă, monstrul galben are nevoie de un anumit climat în care să se dezvolte, iar firea ta nu-i prieste. În rest, mai degrabă ar trebui să-ți fie milă de mama ta. Suferă îngrozitor, e șocată, și s-a descărcat pe tine. Probabil că și-a regretat cuvintele imediat ce le-a rostit.

Se ridică.

- Vino, am să te duc acasă.

- Nu pot să mă întorc acasă.

- Ba cred că poți, dacă te duc eu. Probabil părinții tăi sunt foarte neliniștiți. Ai acum ocazia să le arăți că poți avea o atitudine matură. Dacă mama ta rămâne crudă și neiubitoare, atunci trebuie să accepți ideea că tragedia a cam dezechilibrat-o, și ai motive să-ți pară rău pentru ea, și pentru tatăl tău, care va avea nevoie de ajutor de la tine.

Megan mai ezită un moment. Ceea ce spunea Steve avea sens, dar totuși nu voia să se ducă acasă. Pe de altă parte, însă, din cine știe ce motiv inexplicabil, voia să apară într-o lumină favorabilă în ochii lui. Fusese atât de înțelegător... niciodată n-avea să-i uite bunătatea.

Se ridică și fu răsplătită cu un zâmbet încurajator, de o gingășie rară. Avu surpriza să constate că era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea, cu trup zvelt, dar dădea totuși o impresie de putere și forță.

O lăsă singură un minut, ducându-se să vorbească ceva cu grupul celorlalți, și se întoarse cu un impermeabil gros.

- Pe motocicletă e frig, spuse el.

Afară, îi încheie nasturii, apoi desprinse de pe ghidon o cască și i-o puse pe cap.

- Ai mai mers vreodată cu motocicleta? Nu? Ei bine, te așteaptă o experiență unică. O să fie totul în regulă.

Încălecă pe motocicletă și-i făcu semn să se așeze în spatele lui.

- Unde locuiești?

Megan îi dădu adresa.

- I-auzi! În Island Bay - sunt patru mile până acolo. Nici nu mă mir că arătai într-un hal fără de hal. Și acum, cuprinde-mă cu brațele și ține-te bine.

Megan se supuse, deși se simțea cam jenată să îmbrățișeze un tânăr străin. Totuși, când motocicleta se însufleți și porniră ca din praștie, uită de orice inhibiție și se ținu strâns de el.

După primele câteva minute de teamă, se simți dintr-o dată cuprinsă de o înviorare care îi alungă orice urmă de nefericire.

Șocată, își dădu seama că drumul se terminase și stăteau în fața casei. Coborî de pe motocicletă, neștiind cum să-și exprime recunoștința.

Steve propti motocicleta pe cric și se întoarse spre ea.

- Asta a fost! Cum ți s-a părut?

- Fantastic! răspunse Megan, bâjbâind la încheietoarea căștii.

- Stai, lasă-mă pe mine...

Steve îi scoase casca și o puse pe motocicletă, apoi îi descheie și mantaua. Înainte de a i-o scoate, îi puse mâinile pe umeri, privind-o serios.

- Să nu mai lași pe nimeni să-ți spună că ești simplă, Mutră-nostimă. Nu ești frumoasă, nu se poate spune că ești drăguță în sens convențional, dar ai o structură a oaselor feței neobișnuită.

Ridică o mână și-i urmări conturul feței.

- Mi-ar plăcea să te pictez. Ai o față foarte interesantă, ochii ăștia mari și verzi ai tăi sunt aproape luminiscenți. Iar gura ți-e gingașă și delicată.

Îi cuprinse bărbia în palmă și o sărută ușor pe gură. Apoi îi scoase impermeabilul și-l puse pe motocicletă, după care îi luă mâna într-a lui.

- Te conduc până la ușă. Nu ești supărată că te-am sărutat?

- Nu, răspunse surprinsă Megan.

- Poftim! În noaptea asta ai aflat multe despre tine însăți. Și nici nu te-ai împiedicat de nas, nu-i așa?

Ajunseseră pe verandă, iar mâna lui Megan se strânse într-a lui.

- Am să te mai văd?

- Sigur că da, Mutră-nostimă. Vreau să asist la metamorfoza violetei ofilite care se transformă în floarea-soarelui.

Tatăl ei stătea în salon, palid și tras la față. De cum o văzu, expresia îi deveni ușurată.

- O, Megan! Cât de bine-mi pare că te-ai întors. Am fost îngrozitor de îngrijorat.

O cuprinse cu brațul.

- Ești bine?

- E totul în regulă, răspunse Steve. Am avut eu grijă de ea.

Apoi ieși, închizând ușa în urma lui, fără să-i lase domnului Evans timp să-l chestioneze sau să-i mulțumească.

Megan auzi zgomotul motocicletei îndepărtându-se... dar spusese că avea să se întoarcă.

* * *

Treptat, Megan reveni în prezent. Suspinele i se potoliseră, înlocuite doar de câte un sughiț, din când în când. Simți că i se udaseră hainele și-și scoase blugii și tricoul,

întinzându-le la uscat pe o creangă joasă de *karaka.* Sutienul și chiloții din același garnitură puteau trece drept costum bikini, și oricum era singură pe toată plaja.

Steve era un om minunat. Îi datora atât de mult, încât niciodată n-ar fi putut să se achite pentru felul cum îi stătuse alături în săptămânile acelea îngrozitoare de după moartea lui Neroli. Mama ei nu-și regretase cuvintele, ba chiar îi făcuse viața un iad în următoarele trei săptămâni, până când se internase în spital. Chiar și atunci, refuzase s-o primească în vizită.

Când mama ei fusese în spital, Steve a ajutase să-și intre în noul rol. O dusese la coafor să se tundă, apoi o învățase aproape cu forța să meargă cu motocicleta.

- Curaj, Flaorea-soarelui. Trebuie să lupți. Fiecare nouă împlinire îți va spori încrederea pentru a încerca pasul următor. Și acum, lasă-ți vânătăile alea în pace, sus și hai înc-o dată.

Megan zâmbi. Da, o bruftuluise de-a binelea, dar reușise. Niciodată n-avea să uite ziua în care-și luase permisul. Se simțise înaltă de trei metri.

După vreo șase săptămâni de la internarea mamei, tatăl ei venise acasă fericit și emoționat. Soția lui se însănătoșea rapid și voia să vândă totul și să plece din Noua Zeelandă, mutându-se definitiv în Marea Britanie. Megan trebuia să-și dea demisia, să-și facă vaccinurile și să ia măsuri pentru a-și transfera și apșroba acreditările profesionale în Anglia.

La întoarcerea din spital, mama ei se purtase cu ea ca și cum ar fi fost o străină, dar cel puțin fusese politicoasă, părând să accepte faptul că Megan urma să-i însoțească.

Apoi, cu două săptămâni înainte de data plecării, în camera părinților ei izbucnise o ceară cumplită. Megan le auzise, vrând-nevrând, vocile ridicate.

- ...Îți spun clar, n-o vreau! De fiecare dată când le-o prezint prietenelor mele, îmi doresc să fi fost Neroli în locul ei. Ce mândră aș fi fost s-o iau pe Neroli cu mine și s-o prezint oamenilor...

- La dracu', femeie, e fiica ta! A fost atât de iubitoare și răbdătoare cu tine! Într-o zi, vei regreta că ai fost așa de crudă cu Megan...

- Ba n-am să regret deloc! Dacă n-o mai pot avea pe Neroli, nu vreau pe nimeni! Neroli putea să se adapteze oriunde, pe când Megan e antisocială și ciudată...

- Poate că n-ar fi fost așa, dacă avea și ea unele dintre avantajele pe care le-a avut Neroli. Ți-am spus atunci că nu era drept ca Neroli să urmeze cursuri de dans, de muzică, de vorbire, de balet, toată liota, iar Megan, nimic. Am stat cu mâinile-n sân și te-am lăsat să distrugi viața bietei fete, tratând-o pereu ca pe un țap ispășitor, dându-i cele mai grele munci, lăsându-i numai resturile rămase de la Neroli. Știam că nu era drept, dar ea nu s-a plâns niciodată, așa că ți-a fost mai ușor. Însă toate astea s-au terminat. Dacă nu vine cu noi, nu mă duc nici eu. O iubesc și n-am s-o las singură. Are nevoie de noi, de amândoi...

- Cum poftești. Eu mă duc, și poți să hotărăști singur care dintre noi două are cea mai mare nevoie de tine. Noapte bună.

A doua zi, Megan își luase bagajele și se mutase într-o garsonieră pe care i-o găsise

Steve. Nu-și putea lăsa tatăl să fie prins la mijloc, așa că-i scrisese un bilet spunându-i că-l iubea prea mult pe Steve ca să-l părăsească și spera s-o ierte amândoi.

Steve o convinsese să ceară înapoi banii pe bilet și să-i cheltuiască pe haine elegante. El tocmai se angajase pe un iaht care pleca spre Australia, dar acum se oferi să rămână cu ea. Megan insistase să plece, lăsând-o să-și încerce noul rol de Floarea-soarelui. Așa că-l condusese în port, îi făcuse cu mâna de pe chei, prefăcându-se curajoasă, apoi luase mototicleta împrumutată de el și o încălecase, ținându-se de ghidon ca și cum ar fi fost Steve însuși.

Acum ca și atunci, trebuia să-și vadă de viața ei, rămânând însă atentă ca bunătatea lui Abby să n-o mai aducă în situația de a se expune. Trebuia să fie politicoasă și prietenoasă, dar să rămână închisă în sine. Putea folosi mototicleta ca pretext pentru a pleca în fiecare weekend. Dacă Abby credea că era fericită și că se simțea bine, atunci n-avea să se mai simtă datoare să-i aranjeze întâlniri. Și *niciodată* nu trebuia să mai creadă că Ritchie o plăcea.

Când porni peste stânci, auzi un glas din întuneric.

- Ritchie sunt, Megan. Acum ești gata să te întorci acasă? Începeam să mă îngrijorez. Uite, dă-mi mâna...

- Nu era nevoie să-ți faci griji pentru mine. Nici să mă cauți nu trebuia, spuse Megan cu voce încordată.

- Știu, motoristo. Nu era nevoie, dar am vrut s-o fac - ai ceva împotrivă?

O luă de mână.

- Ești foarte amabil, spuse prudentă Megan. Abby te-a trimis?

- Nu, treceam pe drum și ți-am văzut motocicleta lângă debarcader. Când am reveni, la apusul soarelui, și am observat că era tot acolo, m-am hotărât să văd dacă nu ți-ar plăcea să ai puțină companie la întoarcere. Noaptea, locurile astea pot fi foarte înșelătoare.

- Îți mulțumesc, spuse Megan cu o voce rece și politicoasă, deși sufletul îi era în plin tumult. "Nu te mai ambala așa," își spuse. "E amabil doar... nu înseamnă că te place."

Totuși, continuă să-l țină de mână.

Capitolul 7

Trecu o săptămână, apoi două, trei, iar Megan își respectă hotărârea luată pe plajă în acea noapte, de a părea veselă și ocupată. Nu-i era prea greu, căci pe la sfârșitul celei de-a doua luni a ședерii ei se implicase tot mai mult în viața din Bay.

Dar mai era și Ritchie...

Eșuase lamentabil în încercarea de a rămâne calmă și politicoasă în compania lui. Îi era absolut imposibil, în fața tuturor acelor tachinării și râsete. Trebuia să-i înfrunte farmecul irezistibil și, chiar și când o invita în oraș, reușea să refuze doar cu prețul unor enorme eforturi de voință. Jinduia atât de mult să mai petreacă o seară cu el - dar, știind că Abby îl convinsese s-o invite numai din milă, își regăsea puterea de a refuza sub pretextul unor explicații logice.

Vineri seara, stăteau la masă după cină, discutând despre un plan al copiilor mai mari de a merge cu Megan în următoarele două golfuri, în weekend.

- Câți o să iei cu tine? întrebă Paul. Șase?

- Nu, șapte. Shane și Janet, Rosmary, Lee Anne, Bryce și Russell, Karen și John... nu, sunt opt.

- Opt copii cățărându-se peste stâncile alea sunt mai mult decât destul pentru tine. Nu e periculos și, desigur, copiii ăștia sunt obișnuiți să-și petreacă tot timpul pe plajă, dar trebuie totuși să-i supraveghezi. Uite-l pe Ritchie, îl observă Paul, care din locul unde stătea la masă vedea afară. De ce nu-l rogi să vină cu voi? I-ar face plăcere o zi în aer liber cu copiii, iar într-o vreme avea pasiunea de a colecționa animale mici și ar putea să vă identifice majoritatea speciilor.

Megan se înroși în obraji când auzi Datsun-ul venind pe alee.

- Proiectul ăsta a fost în întregime ideea copiilor și consider că e important să rămână așa. Vor învăța mai mult dacă sunt totalmente stăpâni pe situație.

Exasperată, își dădu seama că putea foarte bine să nu se ostenească. Imediat ce Ritchie intră pe ușă, Shane se repezi în întâmpinarea lui.

- Unchiule Ritchie, tati a avut o idee super. Vii cu noi la Little O'Kains și Little Bay, sâmbătă? Ne duce domnișoara Evans, pe noi, ăștia marii.

Ritchie zâmbi.

- Numai dacă domnișoara Evans mă roagă foarte frumos.

Megan îl privi încruntată.

- Domnișoara Evans nu are intenția să-l roage pe unchiul tău să ne însoțească, Shane. Timpul lui e mult prea prețios. Ar fi un abuz, să-i cerem să piardă o zi întreagă...

Ochii căprui ai lui Ritchie luceau de veselie.

- Asta nu-nseamnă "a ruga frumos". Ce zici, Shane? Dacă aveam naturelul sensibil, aproape aș fi crezut că nu vrei să vin, Megan.

- Sigur că vrea să fii, unchiule. Toți vrem să vii. Va fi mult mai distractiv dacă vii.

Domnișoara Evans e doar politicoasă.

Abby începu să strângă masa.

- Deci, s-a aranjat. Recunosc că mă bucur mult că va veni și un bărbat cu tine, Megan. Și celelalte mame la fel. Orice-ar spune Paul, e destul de dificil. Și acum, afară cu voi, la cricket. Megan mă va ajuta să cos un tiv, după ce spălăm vasele.

Fierbând în sinea ei, Megan îi privi pe bărbați și copii ieșind. Era doar politicoasă? Ha! Tare ar mai fi vrut să contramandeze toată excursia. Încă mai clocotea, chiar și după ce șterse vasele și era ocupată să prindă în bolduri tivul rochiei lui Abby.

- Mulțumesc, Megan, e bine așa. Cred c-am să înnebunesc până termin rochia asta, zău așa! Nu voi apuca s-o port decât o lună, și pe urmă, înapoi la hainele de lăuză.

Megan o privi cu uimire.

- Ești însărcinată?

- În luna a treia! răspunse Abby cu un râs fericit.

- Dar arăți atât de bine...!

- Nu numai că arăt, dar mă și simt bine. Și de ce nu?

Megan era nedumerită. O ascultase atât de mult pe mama ei retrăind lunile singurei sale sarcini încât nu se îndoia că o asemenea perioadă era incomodă, nefericită și bolnăvicioasă... Iar Abby strălucea de sănătate!

- Și te bucuri că vei avea încă un copil?

- Dacă mă bucur? Sunt în culmea fericirii, și Paul la fel. Cred că nu prea suntem în ton cu concepțiile moderne de planning familial, dar slavă Domnului, ține totuși de alegerea noastră. Ți-a împuiat cineva capul cu istorii băbești despre femeile care ajung niște invalide în timp ce așteaptă un copil? Eu, una, stau excelent cu sănătatea ori de câte ori sunt gravidă. Și majoritatea femeilor la fel.

Megan se ridică.

- Mama mea a avut grețuri matinale și tot felul de complicații, care s-au sfârșit toate cu o naștere dificilă. După cum vorbea, am crezut că așa se întâmplă cu toată lumea. Înțelegi, Neroli era adoptată și... și mama nu voia alți copii.

Înainte ca Abby să răspundă, Shane năvăli pe ușă.

- Vreau să beau ceva. M-am săturat de cricket. Unchiul Ritchie e pe teren de-o veșnicie și nimeni nu poate să-l bată. După cum o ține, o să atingă suta.

Toată frustrarea lui Megan față de Ritchie dădu în clocot.

- Ce crezi, mi-ar da o șansă să-l întrec eu?

Bându-și grăbit apa, Shane răspunse:

- Ar lăsa pe oricine să încerce. Haideți!

Megan îl urmă până pe terenul de cricket. Nu văzuse niciodată vreo femeie jucând, dar când ajunse fu salutată cu entuziasm.

- Hai, Megan, trăiască Emanciparea Femeii! Shane zice c-ai să ne spulberi omul-echipă. Ritchie s-a încoțopenit acolo de zici că l-a altoit cineva pe porțile de cricket!

Megan luă mingea și se duse să-și facă încălzirea. În școală, fusese cunoscută ca

având un talent peste medie. Privi spre locul unde stătea Ritchie, cu un zâmbet încrezător pe față, și lansă prima minge cu putere și precizie. Așa cum se așteptase, Ritchie o interceptă și o devie pentru o lovitură de șase puncte.

Întorcându-se de la marginea terenului, Shane îi aruncă mingea cu o asemenea expresie de reproș pe față, încât Megan fu cât pe ce să chicotească.

Ochi din nou cu grijă și trase direct spre ciocanul lui Ritchie. Mingea se ridică din nou prea sus pentru ca Shane s-o poat ajunge, iar geamătul lui deznădăjduit îi spuse lui Megan tot ce avea nevoie să știe.

"Relaxează-te, Floarea-soarelui", își spuse ea, în timp ce lua din nou mingea. Când se răsuci să tragă, știu că acela era momentul ei. Poziția destinsă a lui Ritchie era exact cea pe care o așteptase. De astă dată, ținu pe furiș ciocanul în spate, trase mai încet, iar Ritchie lovi pe alături și mingea trecu pe lângă el, lovindu-i jalonul.

Succesul lui Megan fu întâmpinat cu urlete de triumf, care răsunau ca o muzică în urechile ei. Ritchie îi dădu ciocanul lui Shane și i se alătură lui Megan, în drum spre poarta grădinii.

- Felicitări, motoristo, a fost o figură marfă. Cum spuneam, ai talente ascunse.

Amintindu-și cu ce ocazie îi spusese acele cuvinte, Megan roși.

- A fost doar un accident.

- Mă îndoiesc. Nu te desconsidera. Ai jucat cricket clasa întâi, înainte de a veni aici?

Megan descoperi că-i era foarte greu să rămână supărată pe un om care-i lua apărarea într-un mod atât de sportiv. Clătină din cap.

- Păcat, comentă el. Dar trebuie să am o șansă de a mă reabilita în ochii tăi. Ce-ar fi să jucăm o partidă de tenis? În weekendul ăsta rămâi în Bay, așa că putem juca vinerea viitoare. Am auzit că joci cu vicarul în fiecare dimineață, înainte de cursuri, așa că n-ai nici o scuză ca să mă refuzi.

Disperată, Megan îl privi cum se îndepărta spre ceilalți. "N-avea nici o scuză ca să-l refuze." S-ar fi gândit la una, dacă avea timp. Și în legătură cu tenisul pe care-l juca dimineața - știa ce făcea fiecare locuitor din Bay? Dar ea o întrebare naivă. Într-o comunitate atât de mică, acțiunile oricui erau ca o carte deschisă. Făcea parte din farmecul localității, dar avea și unele neajunsuri...

Când trecu prin bucătărie, Abby o felicită.

- M-am uitat de la fereastra bucătăriei. Shane a chemat întăririle potrivite.

- Ritchie m-a provocat la o partidă de tenis, vineri seara. Ce-ar fi să veniți și tu și Paul, ca să facem un dublu? Mereu spuneți că v-ar plăcea.

Abby zâmbi încântată.

- Știi, cred că s-ar putea să venim. Nu mi-ar strica puțină mișcare.

- O, iartă-mă, Abby! exclamă Megan rușinată. Cred că n-ai voie să joci tenis acum.

- Aiurea! Încă mai sunt în stare de-un backhand rău de tot! Am să-l las pe Paul s-alerge el mai mult.

Megan se duse în camera ei și stătu acolo o oră, notând caietele. Copiii primiseră

tema de a culege povestiri din istoria Golfului, și erau niște lecturi foarte interesante.

* * *

Vineri seara, după cină, Megan porni spre terenul de tenis, cu Paul, Abby și copiii. Prima persoană pe care o văzură când intrară pe teren fu Lori Wentworth, într-un elegant echipament de tenis alb, cu dantelă. Megan deveni imediat conștientă de tricoul și șortul ei albe și banale.

- O, bietul Ritchie, remarcă Abby. Ce păcat că Lizbeth arată așa de bine pe teren, dar ca parteneră nu-i bună de nimic. Eu am să mă retrag, dacă joci în pereche cu Paul, Megan.

- N-ai nimic împotrivă, Paul? întrebă Megan, aruncându-i o privire.

- Absolut nimic, răssșunse vesel Paul. Cu puțin noroc, putem să-i batem. Deși Ritchie e un tenisman excelent, în seara asta fermecătoarea Lori va fi un handicap serios.

Abby chicoti.

- Of, Paul, vorbește mai încet. O să se-nfurie dacă te-aude ce spui.

Paul zâmbi netulburat.

- Ba n-o să se înfurie, o să creadă că vorbesc despre altcineva. E atât de plină de sine, încât se crede irezistibilă pentru toți bărbații. Într-o zi se va trezi la realitate, când o să descopere că un bărbat vrea mai mult decât... Hai salut, voi doi! Abby o să stea pe tușă, iar Megan și cu mine o să ștergem pe jos cu voi.

- Eu am invitat-o pe Megan, protestă Ritchie. E partenera mea.

- Ai invitat-o și pe Lori, și nu poți să joci cu amândouă - așa că Megan e a mea, replică senin Paul. Ce teren preferați?

Un moment, Ritchie păru nemulțumit, apoi își reaminti de bunele maniere.

- O să începem cu terenul ăsta, dar Megan își alege singură partenerul.

Megan fu surprinsă un moment, apoi spuse:

- Îl prefer pe Paul, desigur.

În timp ce mergeau spre fileu, Abby chicoti.

- A fost prea mult... O adevărată cruzime din partea ta, Megan, să adaugi acel "desigur". L-ai făcut pe Paul să se umfle în pene, și numai Dumnezeu știe ce efect a avut asupra lui Ritchie. Pariez că de ani de zile n-a mai fost cavalerul refuzat.

- Nici n-a avut concurență, replică încrezător Paul. Uită-te la mine - viril, chipeș, atrăgător...

- Ți-arăt eu! îl înghionti Abby. Dacă nu câștigați, te dezmoștenesc!

Zâmbi, așteptând ca meciul să înceapă, în timp ce-și spunea că una dintre cele mai fermecătoare calități ale lui Megan era aceea că habar n-avea cât de atrăgătoare era.

Ritchie răspunse la provocare încă de la primul serviciu și jucă strălucit - dar, așa cum prezisese Paul, Lori pierdea fiecare avantaj dobândit de el.

Când schimbară terenul, Paul comentă cu satisfacție:

- Fata asta-i o comoară. Zici că i-a bătut cineva-n cuie picioarele pe teren. Un pas nu

face ca să intercepteze mingea. Și când se nimerește destul de aproape ca s-o lovească, poți să juri că n-are corzi la rachetă.

- Nu ești deloc sportiv, Paul, îl dojeni Megan. Ritchie joacă zdrobitor...

- Și totuși pierde! râse Paul din toată inima. Tenisul jucat cu Ritchie scoate la iveală tot ce-am mai bun în mine. Dac-ai ști cât de des ne-a bătut, pe Abby și pe mine, ai înțelege ce dulce-i răzbunarea. Iar Ritchie nu-i amuzat deloc. El ia tenisul foarte în serios, ceea ce face ca totul să fie cu atât mai comic.

Megan știa că era nedrept, dar totuși nu-și putea stăpâni râsul. Ca și cum ar fi știut că făceau haz pe seama lui, Ritchie servi următoarea minge atât de tare, încât Paul abia o văzu venind și nu reuși s-o întoarcă. Megan avu parte de același tratament.

- Te-ai umflat în pene prea repede, Paul, îl mustră ea, cu răsuflarea tăiată.

- Nu intra în panica. Scumpetea aia mică o să facă dublă greșeală, când îi vine rândul la serviciu.

Și așa se întâmplă.

Când Abby strigă: "Game, set și meci", lui Megan îi păru foarte rău pentru Ritchie, mai ales când Paul alergă să le mulțumească pentru meci și-i spuse lui Lori, cu o lucire răutăcioasă în ochi:

- Ai jucat minunat. Mult mai bine decât mă așteptasem.

Încântată, Lori răspunse:

- Vai, Paul, ești foarte drăguț.

Un moment, Megan zări o scăpărare de furie în ochii lui Ritchie; apoi dispăru.

- Paul nu e numai drăguț, Lori, ci chiar generos.

În timp ce amândoi bărbații hohoteau de râs, Lori se întoarse spre Abby, cu o expresie nedumerită.

- Ce-i așa de amuzant?

- Nimic. Se prostesc și ei. Vino în casă să bei ceva, o invită Abby, pornind înainte.

- Mi-ar plăcea, acceptă Lori. Tenisul e treabă grea.

Răspunsul ei fu suficient pentru a-i face pe Paul și Ritchie să izbucnească din nou în hohote, cu toată privirea de reproș a lui Abby.

Megan, care venea cu copiii în urma lor, îl văzu pe Paul bătându-l pe Ritchie pe umăr, în timp ce-i spunea:

- Un sfat prietenesc de la un vechi partener: fă ca mine, alege-ți femeia după cum arată *și* după talent.

- Savurează-ți momentul de triumf, bătrâne, pentru că n-o să dureze. Data viitoare când te mai prind pe teren, am să te crucific.

Urmând-o pe Abby în salon, Megan se oferi:

- Le fac eu baie copiilor, până te ocupi tu de oaspeți.

- Bine, dar numai dacă-mi promiți că pe urmă vii și tu.

- Sigur, acceptă Megan. În seara asta, fetele mai întâi - vino, Lizbeth.

Abby o atinse pe braț.

- E bine că te lași greu, dar nu-l descuraja complet.

Ochii verzi ai lui Megan scăpărară.

- Zău că nu-nțeleg ce v-a apucat pe tine și Paul, în seara asta, Zău așa, aveți un comportament de-a dreptul atroce.

Abby chicoti.

- Mă scuzați, domnișoara învățătoare, glumeam doar.

- *Sper* că glumeați! replică sever Megan.

Dar, după ce ușa se închise, izbucni în râs. Serios, când Abby și Paul începeau să-și dea în petic, erau mai răi decât gemenii.

După ce-i făcu baie lui Lizbeth, în timp ce o săpunea pe Jane, Steve năvăli pe ușă.

- O, domnișoară Evans, tata a-nnebunit! Încearcă s-o convingă pe Lori să vină mâine cu noi. O să strice totul. Trebuie s-o opriți!

- Afal! ordonă autoritar Jane. Eu baie.

- Of, mai taci, muceo! E o urgență... și oricum, ce-ai tu de ascuns?

- Urgență sau nu, Shane, trebuie să te scuzi față de Jane.

- Scuză-mă, Jane. Vă rog, pot să las ușa deschisă și să vorbim? E important.

Megan zâmbi. Nu era de mirare că fetele care aveau frați erau mai puțin inhibate decât cele singure la părinți!

- Da, Shane, sunt sigură că Jane nu va avea nici o obiecție.

În timp ce Megan o spăla și o ștergea pe Jane, Shane îi explică problema, revoltat:

- Trebuie s-o opriți să vină, domnișoară Evans. E *groaznic* când vine la câte un picnic - știu, c-am mai fost cu ea și unchiul Ritchie. Tot timpul vrea doar să stea întinsă la soare și dacă unchiul nu stă cu ea, începe să se plângă și nu se mai oprește. E o pacoste. Odată, a venit cu noi pe stânci și și-a rupt o unghile, și pe urmă, câteva ore numai despre asta a vorbit. *Trebuie* s-o opriți. Dumneavoastră sunteți învățătoarea, toată lumea vă ascultă.

- Îmi pare rău, Shane. Dacă tatăl tău a invitat-o, iar unchiul tău vrea și el să vină, nu pot face nimic.

- Unchiul *nu vrea* să vină și ea! strigă Shane de pe culoar. I-a spus c-o să fie o zi obositoare, că pe stânci e destul de greu, dar de fiecare dată când încerca s-o convingă, tata iar începea s-o îmbie. Un prost ca el n-am mai...

- Gata, Shane, calmează-te. Și știi că nu se cuvine să vorbești așa despre tatăl tău...

- E, eu când o să fiu mare și-o să am copii, n-am să le stric distracțiile! Trebuie să faceți *ceva!*

Megan îi puse lui Jane pijamaua și deschise larg ușa.

- De ce nu-i ceri mamei tale să facă ceva? Ți-am spus că eu nu pot.

- Dar mama, când am rugat-o, a chicotit doar. A zis că tata e... Nu-mi amintesc cuvântul, dar a zis că nu-i merge, pentru că bărbații nu se pricep.

- Neserios? sugeră Megan. Treci în baie, e rândul tău.

- Nu, a zis *prefid,* sau cam așa ceva...

- Perfid?

- Da.

- Deci, tatăl tău încearcă să fie perfid, care va să zică? repetă Megan, cu o lucire în ochi. Ei bine, atunci va trebui să fim și noi perfizi. Sau, altfel poți să-i lași pe amândoi acasă și să mergem singuri, așa cum am plănuit la început. Tu alegi.

- Auleo, asta-i greu... Mergem singuri! se hotărî el dintr-o dată. Dacă vine și Lori, oricum o să stea agățată de unchiul toată ziua, așa că el nu ne mai poate fi de nici un folos.

- Bine. Intră și fă-ți baia, iar eu am să văd ce pot să rezolv. Totuși, nu-ți promit nimic.

Megan se duse pe treptele din față, unde stăteau ceilalți, iar Paul îi oferi un pahar.

- Iată-te, Megan. Categoric, meriți o răsplată, după cât de excelent ai jucat astă seară. A, Lori s-a hotărât să vină și ea cu voi mâine, în expediție - dacă n-ai nici o obiecție, desigur.

- Ce obiecție să am? se prefăcu Megan surprinsă. Dacă vrei să vii, Lori, ești binevenită. Ne-ar fi de mare ajutor încă un adult, pentru că vom face un picnic pe plajă și vei putea duce și tu un rucsac. Și pe urmă, la întoarcerea acasă, ai să cari unele dintre specimenele pe care sperăm să le prindem, pentru studiu...

- Nu țin neapărat... începu Lori.

- Dar ai venit să-ți petreci weekendul cu Ritchie, o întrerupse Paul. Cred că trebuie să te duci, altfel va fi foarte dezamăgit.

Ritchie dădu să spună ceva, dar Megan i-o luă înainte:

- Am o idee mult mai bună. Nu cred că trebuie s-o silim pe Lori să vină dacă n-o entuziasmează ideea, și cum Ritchie a stabilit totul înainte de a ști că Lori venea aici, nu e corect să-l luăm cu noi. Așa că ești scuzat, Ritchie. Copiii și cu mine o să ne descurcăm de minune.

- O, ce idee bună! exclamă Lori, recunoscătoare.

Megan își termină repede paharul și se ridică.

- Trebuie să-l găsesc pe Brent ca să-și facă baia, după care mă duc cu motocicleta pe plajă, să mă răcoresc, așa că vă urez noapte-bună de pe-acum.

Și ieși repede, înainte de a putea cineva să propună altă variantă.

Când își termină baia și dădu drumul la apă pentru Brent, Shane întrebă:

- Ați rezolvat?

- Cred că da, însă nu vom ști sigur până dimineața. După ce spui noapte bună, du-te direct la culcare, fiindcă mâine te-așteaptă o zi grea.

- Da, domnișoară Evans - și vă mulțumesc.

După ce ascultă rugăciunile copiilor și-i culcă, Megan se duse în hambarul unde-și ținea Magnificul Monstru. În timp ce scotea motocicleta, avu surpriza de a-l găsi pe Ritchie așteptând-o, cu o expresie hotărâtă.

Când Megan urcă în șa, Ritchie apucă ghidonul motocicletei.

- A, nu, motoristo. Ai de dat câteva explicații înainte de a dispărea. Frumos mi-ai făcut-o în seara asta - de două ori...

Megan îl privi, cu ochii ca două lacuri verzi de nevinovăție.

- Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui...

- Nu înțelegi pe dracu'! Știai că-n seara asta trebuia să joci tenis cu mine. Asta-i una. Pe urmă, știai că abia aștept să ies cu tine și copiii, și mi-ai spus calm să stau acasă și s-o distrez pe Lori. Nu-s unul din elevii tăi, ca să-mi dai tu ordine, naibii, ce să fac și ce nu.

- E clar că nu ești unul dintre elevii mei! Dacă erai, te-aș fi pus la colț pentru c-ai înjurat.

Megan încerca să rămână serioasă, dar expresia lui revoltată era irezistibilă... Începu să chicotească.

- Pân-aici! se înfurie și mai tare Ritchie. Puțin îmi pasă dacă Abby și Paul se poartă ca doi cretini. Uneori, mă scot din minți, dar al dracului să fiu dac-am să te las și pe tine să mă faci de râs!

- Țț-țț, ai grijă cum vorbești, domnule Stafford, îl dojeni Megan. Și acum, dacă vrei să te dai la o parte, te rog, aș dori să trec.

- Nu zău, motoristo? Te duci pe plajă să te răcorești - așa ai spus. Ei bine, am aici ceva ca să iei cu tine.

Dădu drumul ghidonului și, cu o mișcare rapidă, îi imobiliză brațele pe lângă trup și-și lăsă apăsat gura peste a ei. Fu un sărut lung, furios și dur la început, apoi schimbându-se subtil, în timp de gura i se mișca peste a ei, căutând și cerând un răspuns, iar Megan se pomeni reacționând cu toată dragostea acumulată în inima ei singuratică.

Când se retrase, privindu-i ochii verzi și visători, Ritchie avea o expresie ciudată.

- Motoristo...

Conștientă că se dăduse de gol, Megan porni motorul, apoi spuse feroce:

- Du-te dracului, Ritchie Stafford!

Ambală motocicleta și plecă, lăsându-l într-un nor de praf.

Capitolul 8

Megan se trezi târziu, după o noapte nedormită. Îi fusese greu să adoarmă, oscilând între însuflețire și nefericire cumplită. Era deprimată nu fiindcă-l iubea pe Ritchie, ci pentru că se dăduse de gol... sau poate... poate că nu? Apoi, moralul i se ridica, amintindu-și sărutul... acea experiență merita orice umilință, cât de mare.

Coborî la parter și intră în baie, hotărâtă să și-l alunge din gând pe Ritchie și să se concentreze asupra zilei plăcute cu copiii, care o așteptau.

Pe la ora nouă, cei opt copii stăteau așezați în camioneta lui Paul, cu micile lor rucsacuri, iar Megan le dădu rucsacul ei mai mare, înainte de a se așeza pe locul din față.

Abby și Jane le făcură cu mâna, în timp ce gemenii aruncau ocări cu multă vigoare.

- E o zi minunată, Megan, comentă Paul, conducând spre plajă. Mai rar așa ceva.

- Superbă, fu Megan de acord.

- Mă cam gândesc să vin și eu cu voi...

Apoi oftă.

- Nu, nu se poate. Trebuie să încep adunarea nutrețului. Dacă nu plouă curând, toate pajiștile au să se usuce până-n ianuarie și vom avea nevoie de cât mai multă hrană.

Când trecură de ultimul colț, Paul exclamă:

- Ia uite cine-așteaptă lângă peșteră! Ritchie!

- Dar i-am *spus* să nu vină, protestă Megan, simțind că se sufoca.

Paul râse.

- Tocmai asta e. Nimeni nu-i spune lui Ritchie al nostru ce să facă. E de o masculinitate de-a dreptul agresivă.

- E *imposibil*.

Megan nu era dispusă să-l întâlnească, și nici nu avea nevoie să audă de la Paul despre masculinitatea agresivă a lui Ritchie.

- Arată ca un pirat!

- Nu mă mir, replică Paul. Strămoșii lui au venit din Cornwall, o regiune plină de pirați. Dacă tot ai adus vorba, arată într-adevăr ca un corsar de pe vremuri.

- La atitudinea lui mă referem - arogant, înfumurat, autoritar...

- Ai grijă, Megan, o tachină Paul. S-ar putea să ajungă să speli puntea.

- Nu mi-e frică de el, răspunse Megan, știind prea bine că mințea.

Paul parcă mașina.

- Salut, Ritchie. Unde-i Lori, în această zi frumoasă și însorită.

- I-am cedat-o cui a licitat mai mult. Se duce la Duvauchelle, cu mama, la o partidă de golf.

Ochii lui căprui erau veseli.

- Bună dimineața, Megan.

- Bună dimineața, salută scurt Megan și coborî din camionetă, grăbindu-se să-i ajute

pe copii să se pregătească.

- Sunteți cea mai extra, domnișoară Evans, șopti Shane, în timp ce Megan îi potrivea rucsacul. Știam eu c-o să rezolvați. Unchiul Ritchie, *fără* Lori! Super!

Asta-i mai lipsea - ca Shane să le spună celorlalți copii că ea aranjase totul!

- N-am avut nimic de-a face cu hotărârea unchiului tău de a veni cu noi, Shane.

- Sigur că nu, domnișoară Evans.

Shane îi făcu cu ochiul și reveni printre copiii care așteptau ordinul de pornire.

Paul se uită în camionetă ca să vadă dacă nu uitaseră nimic, apoi le ură distracție plăcută și plecă.

- Dacă o iei dumneata înainte, domnule Stafford, ți-aș fi foarte recunoscătoare, spuse Megan, străduindu-se să-și păstreze vocea cât mai calmă. Te urmez și eu, cu copiii.

- Copiii n-au nevoie de supraveghere în porțiunea asta, răspunse Ritchie. John, preia tu comanda până ajungem la pontonul vechi. Și nu e nevoie să alergați, mergeți normal, nu uitați că azi avem cu noi și reprezentante ale sexului frumos. Înainte, marș!

Copiii nu avură nevoie de alt îndemn, pornind cu pas vioi. Megan, rămasă în urmă cu Ritchie, îi așteptă să se îndepărteze până n-o mai puteau auzi.

- N-aveai dreptul să faci asta. Eu sunt șefa aici, răspund de copiii ăștia și...

- Ei, haide, Megan. Copiii ăștia se duc până la ponton de fiecare dată când vin la plajă. Există doar un singur loc periculos, unde s-a surpat drumul vechi, și vor avea grijă. Hai, să-i ajungem din urmă.

- Numai după ce rezolvăm problema asta cu autoritatea! protestă furioasă Megan.

- Atunci, hai să împărțim în doi comanda. Sau preferi să decidă copiii?

În ochii lui căprui juca o luminiță drăcească.

- Nu împart cu tine nimic. Ai venit azi cu noi numai fiindcă eu ți-am spus să nu vii. Găsesc că e imatur...

- E o mare plăcere să-mi aud propriile motive exprimate atât de concis, replică binevoitor Ritchie.

- Deci, recunoști?

- Nu contrazice niciodată o femeie, asta-i deviza mea. Regret că m-am amestecat în aranjamentele tale. Ești complet stăpână pe expediția de azi, dar mi se părea cam ridicol să mă pui pe mine s-o iau înainte, când prefer să mergem împreună.

Megan nu răspunse. Porni pe drum cu pas grăbit, dar Ritchie reușea s-o urmeze fără nici un efort. Când îi ajunse din urmă pe copii, încetini și, în timp ce-l asculta pe Ritchie explicându-le despre niște formațiuni de cristale, din care desprinse câteva eșantioane, simți că furia începea să i se risipească.

Ajungând la locul îngustat, Ritchie îi lăsă pe copii să treacă în șir indian, sub atenta lui supraveghere. Megan știuse tot timpul că se putea baza pe el, dar după cele din searta trecută continua să se simtă cam încurcată.

Pesemne Ritchie simți că se mai calmase, căci îi zâmbi și-i întinse mâna, când îi veni și ei rândul să treacă.

O ținu ușor de mână până ajunseră la copiii care stăteau pe marginea falezei, privind valurile care se spărgeau de stânci, departe jos.

Îi vorbi încet, astfel încât să-l audă numai ea:

- Hai să ne simțim bine azi, motoristo. E o zi prea frumoasă ca s-o stricăm certându-ne. Ce-a fost aseară a fost aseară... iar azi, e azi. Cu că m-aș scuza - niciodată nu-mi pare rău pentru un lucru care-mi place.

Când Megan încercă să-și elibereze mâna, Ritchie i-o strânse și mai tare.

- Azi, însă, hai să fim prieteni. Prieteni buni, fără complicații, fără fel de fel de motive - la fel cum sunt copiii... Să ne bucurăm fără opreliști.

Îi dădu drumul mâinii și așteptă.

Megan făcu un efort să răspundă cu calm:

- De ce nu? Ar fi păcat să le stricăm copiilor ziua.

Îi urmară pe copii peste stânci, spre resturile vechiului ponton - câteva lespezi enorme de beton îngrămădite de-a valma în locul unde se înălțase cândva clădirea debarcaderului, acum distrusă de valuri.

- Desigur, când pontonul se folosea, drumul și clădirea erau întreținute în perfectă stare, explică Ritchie. Dar, după ce transportul rutier s-a dezvoltat și n-a mai fost nevoie să se păzească locurile astea, marea a găsi repede punctele slabe și a început să le lovească necruțător. Rezultatul se vede.

Lee Ann strigă:

- Domnișoară Evans, domnișoară Evans, veniți să vedeți bazinul ăsta dintre pietre! E așa de frumos, și are chiar și un peștișor înăuntru!

Megan se apropie și fu fermecată de mica lume închisă în apa limpede, cu alge care se unduiau ușor, scoici și un pește mic săgetând printre ele. Întoarse capul spre Ritchie, pentru a-l întreba numele speciilor, dar descoperi că pornise spre Little O'Kains.

Luând-o pe Lee Ann de mână, se grăbi să-l ajungă din urmă.

- Vom găsi bazine și mai încolo, Lee Ann. Sari! Așa, bravo. Și-acum, ia-o înainte. Ține-te după Bruce, și va avea el grijă să nu cazi.

Urcând și coborând peste bolovanii cenușii și netezi, Megan ajunse curând să gâfâie. Copiii se mișcau cu agilitatea și siguranța unor capre negre, peste acele roci vulcanice aruncate de erupții cu secole în urmă.

În timp ce aluneca în jos printr-o șa dintre două stânci înalte, văzu grupul privind într-o gaură adâncă și neagră dintre pietre.

- Russell crede că acolo e o caracatiță, domnișoară Evans. Dacă treceți în locul meu, o să vă puteți apleca să vedeți dacă-i acolo, îi propuse Shane, generos.

Stăpânindu-și un fior de dezgust, Megan refuză invitația.

- Aveți caracatițe pe-aici, Ritchie?

- Sigur. Odată, când eram mic și mă jucam prin locurile astea, m-a prins una cu un tentacul și m-a imobilizat lângă o stâncă. N-aveam nimic ascuțit la mine, și un prieten al meu a trebuit să alerge după ajutor.

Văzându-i oroarea de pe față, adăugă repede:

- A, nu era nici un pericol. Marea se retrăsese la reflux.

- Și ce legătură are asta?

- Ei, din câte știu eu, caracatițele își prind prada și o țin pe loc până vine fluxul și înecă victima. Veselă idee, nu-i apșa?

- Fermecătoare! Hai să ducem copiii de-aici.

- Sunt în siguranță - dar, dacă ești îngrijorată, vom merge mai departe.

Îngrijorată? Tremura de spaimă! Nici măcar vestea că pinguinii albaștri își făcuseră cuiburi în stâncile din fața lor nu reuși s-o liniștească.

Peste câteva minute, îi văzu pe copii alergând pe plaja micului golf izolat Little O'Kains. Ritchie o ajută să sară de pe ultima stâncă și să treacă peste un șanț unde forfotea apa mării.

- Le-am spus copiilor să-și pună rucsacurile sub copacul *karaka* și să vadă dacă nu găsesc nici un lucru interesant adus de flux. Poți veni să stai cu mine, în timp ce fumez o țigară la umbră.

- De acord, acceptă Megan recunoscătoare. Soarele ăsta arde teribil. Ia uite la ei cum aleargă și țipă! Aș vrea să am măcar jumătate din energia lor. Credeam că eram în formă, dar când îi văd cum sar peste stânci, mă simt ca de optzeci de ani și plină de reumatisme pe deasupra.

- Obișnuința e totul, o consolă Ritchie. Dacă i-ai duse pe străzile asfaltate din Wellington, într-o jumătate de oră toți ar șchiopăta, cu bășici la picioare.

Megan se trânti pe nisip, la umbra copacului.

- Ce frumos, că a lăsat cineva aici copacul ăsta mare și umbros, anume pentru mine.

- Într-adevăr.

Ritchie se rezemă mai comod de trunchiul uriașului copac *karaka.*

- Îți vine greu a crede că, pe vremuri, peninsula era plină de vegetație. În 1850, erau cam o sută treizeci și patru de acri de copaci, și în majoritatea golfurilor fucționau tâmplării. Pe-atunci, copacii din peninsulă erau neprețuiți la Canterbury. Aproape toate clădirile publice timpurii din Christchurch au fost construite din cherestea de aici, precum și podul Rakaia original și podurile din Kaiapoi.

- Ei, spre norocul meu, pe ăsta au preferat să-l ierte, comentă bucuroasă Megan.

- Se poate spune că ai noroc, când te gândești cât de mulți oameni au venit aici pentru copaci. Familia Thacker a construit cel mai mare joagăr de pe peninsulă, care putea să taie cam șaptezeci de mii de picioare pe săptămână, așa că n-a durat mult până au defrișat tot terenul. Au mai avut loc și incendii, dintre care unul a durat atât de mult, încât săptămâni de-a rândul abia se mai vedea cerul, de fum.

Megan își cuprinse genunchii cu brațele.

- Abby spunea că focul e singurul lucru de care se teme.

Ritchie dădu din cap.

- Aici aerul poate deveni atât de uscat, încât dobândește o calitate explozivă. E de-

ajuns ca un vizitator neatent să arunce un muc de țigară sau un chibrit, și toată peninsula poate să ia foc. Tot timpul stăm în gardă. Acum doi ani, un tractor care lucra pe colină a dat un rateu, iar iarba era atât de uscată încât s-a aprins. În zece minute, în jurul focului s-au adunat cincizeci de oameni. L-am stins, dar ne-a amintit cât suntem de vulnerabili.

În copac, Shane rupse un ciorchine de *karaka* și-l lăsă să cadă lângă Megan.

- Astea sunt comestibile, Ritchie? întrebă ea, răsucind boabele între degete.

- Nu ți-aș recomanda să le mănânci crude, au mai degrabă gust de terebentină. Maorii obișnuiau să le mănânce. De fapt, pentru ei *karaka* era un aliment important, dar trebuia să înmoaie în apă și la aburi sâmburii. Când Moki a debarcat pe peninsulă, a venit chiar în golful ăsta, care pe-atunci era plin cu copaci *karaka* la fel de mari ca ăsta.

- Cred că era o priveliște minuată, remarcă Megan. Dar cine a fost Moki?

- Moki a fost șeful tribului Ngai Tahu. A venit aici după ce a auzit cât de multă mâncare se găsea: porumbei, găini sălbatice, țipari și calcani. Aflase despre toate astea de la celelalte căpetenii Ngai Tahu - Kaiapu, Te Makino și Watai, care venise din Waitau în Southland. Aproape toată istoria Peninsulei Banks e legată de Moki, fiul cel mai mic al lui Tuahuriri, care a venit cu canoea lui de război "Makawihu" și a învins tribul Ngati Mamoe. Se spune că Moki folosea Port Levy ca lagăr de prizonieri, înainte de a-i folosi ca sclavi sau ca provizii alimentare.

- Mamă, ce mă bucur că acum maorii sunt prietenoși, comentă Bryce, de undeva de deasupra capului lui Megan.

Ceilalți copii izbucniră în râs, iar Russell strigă:

- Corect, Bryce, pe tine te-ar băga primul în cazan, gras și fraged cum ești!

- Ei, eu prefer mai bine să mă mănânce decât să ajung sclav. Tu ai fi fost sclav, Russell, un slăbănog ca tine, n-aveau ce pune pe-o măsea!

- Ajunge, copii, interveni repede Megan, temându-se să nu se lase cu oase rupte dacă băieții se încăierau în copac. Deci, Moki n-a fost primul aici, dacă a trebuit să învingă un alt trib.

- Dumnezeule din ceruri, nu! replică Ritchie. Maorii au stat aici cam patru sute de ani, până au venit iar și vânătorii Moa - maorii - a trecut pe-aici încă de prin secolul al IX-lea, înaintea tradiționalei descoperiri a lui Kupe, din 950 A.D. Practic, fiecare golf de-aici conține vestigii ale ocupației maori. Dacă te interesează, poți să vizitezi Muzeul Maori al lui Murray Thacker. O să vezi că merită. Are una dintre cele mai valoroase colecții particulare din țară.

- Mi-ar face mare plăcere. Am văzut la poala colinei indicatorul cu Muzeul Maori, dar am crezut că e deschis doar în sezonul turistic.

- Am să-l sun, și sunt sigur că te va primi cu plăcere.

Copiii își luară rucsacurile și porniră în fugă pe nisip. Ritchie o ajută pe Megan să-și ia rucsacul în spate, apoi o atinse ușor pe obraz.

- Îți place expediția, Megan?

- Da, mulțumesc, răspunse ea politicoasă.

- Mă bucur. N-aș suporta gândul că ți-am stricat ziua.

- În nici un caz. Copiii sunt în al nouălea cer că ai venit.

- Nu asta te-am întrebat, motoristo. *Știu* că prezența mea le face plăcere copiilor.

Megan simți că roșea și se bucură că Ritchie tocmai se aplecase să-și ia rucsacul. Nu trebuia să știe ce efect avea asupra ei. Porni spre locul unde-i așteptau copiii.

- Tăcerea e de aur - *uneori,* remarcă Ritchie, ajungând-o din urmă.

Megan își văzu de drum, cu ochii la copii.

Ritchie chicoti:

- Of, motoristo, mor după tine! Ai un talent cu totul aparte de a descuraja omul fără să scoți o vorbă!

Acest "mor după tine" o scoase complet pe Megan din sărite. Se întoarse spre el.

- Nu e *nevoie* să flirtezi cu mine, nu mai e cu noi nimeni care să vadă ce deștept ești.

Ritchie o privi curios.

- Deci, crezi că de-asta te tachinez? Doar ca să-i amuz pe ceilalți?

Megan simți să-i ardeau obrajii.

- Altfel, de ce?

- Strict pentru propria mea plăcere. Te găsesc enorm de distractivă. Cel mai des mă ignori, ca și cum aș fi un copil irascibil, dar asta nu mă face decât să devin și mai hotărât să-ți smulg o reacție. Pari o tânără calmă, timidă, închisă în sine, dar astea nu-s decât aparențele. Pe dedesubt, ești un adevărat vulcan - numai foc și pasiune.

Megan se răsuci brusc spre el, cu o expresie uimită. Văzu în ochii lui că nu glumea. Cum putea un om atât de inteligent să-i aprecieze așa de fals personalitatea? Foc și pasiune? Ha! Insipidă ca apa stătută, necultivată și stângace, simplă și banală - acestea erau adevăratele ei trăsături. Totuși, în timp ce-i susținea privirea fermă, își simți inima bătând mai repede și înghiți în sec, cu dificultate.

- Ai o imaginație bogată, domnule Stafford. Ne așteaptă copiii. Ți-aș mulțumi dacă...

Ritchie zâmbi.

- Sigur că da, dragă domnișoară învățătoare. Cum spuneți dumneavoastră.

Of, era *imposibil!* Își bătuse de ea tot timpul, iar Megan fusese cât pe ce să-l ia în serios.

Când îi ajunse din urmă pe ceilalți, Ritchie tocmai le arăta animalele dintr-un lăculeț.

- Îl vedeți pe ăla de-acolo? E un crab eremit, iar ăștia mici sunt răcușori...

- Asta ce e, unchiule Ritchie? strigă Shane de lângă un bazin aflat mai în față.

- A, aia-i o anemonă de mare și - priviți, are cili! Ce nostimă e! Stați! Veniți în partea asta, ca să nu blocați lumina soarelui. Ăsta mic și alb e un vierme tubular. Uitați-vă. Îi vedeți pata închisă la culoare din capăt? Ăla-i el, și când întind mâna și-i fac umbră, se retrage la adăpost. Așa, acum încearcă și tu, John.

Lee Ann îl trase de braț.

- Mie nu-mi plac scârboșeniile astea. Cum se numește alga aia frumoasă, ca niște mărgele? În unele bălțoace sunt ghirlande întregi, iar în altele, doar câteva frunzulițe. Dar e

așa de drăguță!

Ritchie zâmbi.

- Este într-adevăr frumoasă, Lee Ann, nu-i așa, și are un nume la fel de frumos - Salba lui Neptun. Îți place.

- Da, i se potrivește, răspunse ea satisfăcută.

- Ia să vedem, de ce crezi că Neptun avea nevoie de salbe?

Rosemary râse:

- Simplu - ca să le ofere sirenelor.

- Fetele! gemu bruce. Pe bune! Sirene există numai în povești, nu-s de-adevăratelea, nu-i așa, domnule Stafford?

- Mă rog, mulți marinari credeau în ele. Prefer să nu declar categoric că nu există.

Întreaga zi fu extrem de interesantă pentru Megan. Când ajunseră în Little Bay, văzu că acesta era mic, far la fel de atrăgător ca și celelalte golfuri. Făcură o baie înainte de a-și găti mâncarea pe micul grătar de picnic pe care Megan îl adusese în rucsac.

La întoarcere, urcușul fu obositor, dar când ajunseră pe culmea falezei, priveliștea le tăie respirația. Megan acceptă cu recunoștință ca Ritchie s-o ia de mână pe panta alunecoasă și nu protestă când el o ținu în continuare, în timp ce mergeau pe drumul promontoriului. Într-un fel, părea cel mai firesc mod de a încheia o zi fermecătoare.

Ritchie lăsase microbuzul tatălui său lângă peșteră și, cum toți erau obosiți, se bucurară să urce cu mașina faleza golfului.

Când coborâră, Megan văzu un om care stătea de vorbă cu Abby și Paul, dar nu-i dădu atenție, în timp ce-i ajuta pe copii să-și ia lucrurile în ordine. Tocmai râdea de un comentariu al lui Ritchie, când auzi un glas strigând-o:

- Salut, Megan!

Cunoștea glasul acela. Se răsuci în loc.

- Steve! O, *Steve!*

Și o luă la fugă spre el, aproape fără să atingă pământul cu picioarele.

Steve o prinse în brațe, strângând-o cu putere.

- Deci, ai reușit, Floarea-soarelui!

O sărută.

- Bravo! Ești o frumusețe, Floarea-soarelui! Ei, da' nu plânge! Doar ești o floare-a-soarelui, nu a salcie plângătoare.

- O, Steve, nici nu-ți pot spune cât mă bucur că te văd... *N-am cuvinte!*

Steve îi atinse ușurel obrazul. Megan uitase cât de albaștri erau ochii lui, albastrul cerului de vară... și blânzi, atât de *blânzi*...

- Steve, ce dor mi-a fost de tine! Cum ai ajuns aici?

- Cu autobuzul. Am petrecut o după-amiază foarte interesantă cu prietena ta, Abby. *Foarte* interesantă într-adevăr. Mi-a spus că-ți petreci ziua de azi cu cel mai râvnit burlac din Bay, iar el s-a descotorosit de o femeie cum nu se poate mai apetisantă, deși cu mințile cam împrăștiate, ca să vină cu tine. Și arăta ca pisica după ce a furat smântâna.

- O, Abby e o scumpă, dar exagerează, replică Megan, roșind.

- Mă dezamăgești, Floarea-soarelui. Va să zică, nu-i adevărat?

- Ei, într-un fel... dar în altul, nu e. Ești atât de bronzat, Steve. Ți-a plăcut croaziera cu iahtul?

- Da, și observ că schimbi subiectul.

- Vino să-i cunoști pe copii, sunt fantastici! îl chemă Megan grăbită.

- Am să-l cunosc și pe tipul care se încruntă așa de urât la mine?

Surprinsă, Megan aruncă o privire spre Ritchie, care într-adevăr nu arăta deloc mulțumit. Spera să nu-l fi supărat unul dintre copii, după ce fusese atât de bun cu ei toată ziua.

Îl luă pe Steve cu ea și i-l prezentă lui Ritchie care, spre surprinderea ei, vorbi foarte repezit. Nu era stilul lui. Întotdeauna, se comporta atât de agreabil cu oamenii...

- Iei cina cu noi, Ritchie? îl întrebă Abby. Steve stă câteva zile și, cum amândoi ați călătorit mult prin lume, ar fi plăcut să faceți schimb de impresii.

- Altă dată, Abby, mulțumesc. Îi duc pe ăștia micii acasă până nu se-ngrijorează părinții lor. Pe curând.

Megan îl privi cum se îndepărta, dezamăgită că nu se deranjase să-i spună măcar la revedere.

- Toată lumea, în casă! Pariez că mori să vei o cafea. Îmi place mult prietenul tău Steve, Megan. E super.

Megan se întrebă de ce Abby și Steve zâmbeau atât de ciudat... ca și cum ar fi împărtășit un secret.

- Mă bucur. Ți-am spus eu că e drăguț.

Abby râse răutăcios.

- "Drăguț"? E *o frumusețe!*

Megan îi zâmbi lui Steve, privindu-i părul lung și negru, chipul slab și sensibil, barba și ochii albaștri.

- Ai dreptate, *este* frumos.

I se puse un nod în gât de emoție. Ziua fusese mult prea plăcută. S-o petreacă în întregime cu Ritchie, care-i spusese "iubito", fie și doar în glumă, și apoi să vină acasă și să-l găsească pe Steve așteptând-o...!

- E prea mult. Să-i am pe cei mai buni prieteni ai mei... mă rog, singurii mei prieteni din întreaga lume, cred... amândoi cu mine... Și să mai văd și că se simpatizează...

Ochii ei verzi străluceau de lacrimi.

- Serios, e peste puterile mele.

- Cunosc perfect sentimentul ăsta, Megan, spuse Paul. Uneori, mă uit la Abby și la copii și-mi spun: "Auzi, dom'le? Ai mai *mult* decât ți se cuvine."

Privindu-și soțul cu ochii ei căprui plini de iubire, Abby îl luă de braț.

- Ce nu-i în stare bărbatul ăsta al meu să spună, numai pentru o ceașcă de ceai!

Capitolul 9

După cină, Abby spuse categoric:

- Valea, Steve și Megan, lăsați ceremonia în pace. Sunt sigură că aveți o droaie să vă spuneți. A fost o seară minunată. Paul și Shane mă vor ajuta la spălatul vaselor.

În timp ce scotea din hambar Magnificul Monstru, Steve întrebă:

- Unde mergem?

- O, sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le-arăt. Locurile mele preferate sunt plaja și cimitirul. Alege tu.

- O alegere destul de echilibrată, deși cam morbidă, comentă Steve.

- Cimitirul ăsta nu. Vei vedea ce vreau să spun când ajungem acolo.

Megan se așeză în spatele lui pe șa, cuprinzându-i cu brațele pe după mijloc, și ascultă duduitul voios al motorului.

- Tragem un tur pe plaja aia a ta, și pe urmă mergem la cimitir? strigă Steve, accelerând.

Peste o jumătate de oră, după ce Steve străbătuse toată plaja în plină viteză, spre marea plăcere a lui Megan, ajunseră la porțile cimitirului.

În timp ce rezema motocicleta pe cric, Steve bătu cu palma în rezervor.

- Mi-a lipsit bătrânica asta, dar știam că e pe mâini bune. Grozavă plajă. Și acum, spune-mi de ce-i ăsta locul tău favorit.

Megan îl conduse pe poartă.

- Mi-e greu să spun. Numai că, după ce am participat la înmormântarea lui Neroli, am crezut că nu voi mai suporta niciodată să intru într-un cimitir, dar ăsta e cu totul altfel. E mic și bine întreținut, însă nu asta contează, ci faptul că fiecare familie are propriul ei loc de veci, iar oamenilor de-aici nu li se pare un loc atât de trist, vin aproape ca și cum și-ar vizita prietenii. Copiii vin foarte firesc să îngrijească mormintele și să pună flori. Își cunosc rudele de-aici din povestirile de familie. Știu că nu explic prea bine, dar ia-i de exemplu pe copiii lui Abby și Paul. Acasă, îi au pe părinții lor; apoi, mai au și bunici în viață, iar aici sunt străbunicii lui Shane, și dincoace, străbunicii din cealaltă parte a familiei. Iar asta e stră-străbunica lui, îngropată împreună cu soțul ei. Formează un soi de continuitate, un sistem, ca și cum Dumnezeu ar avea într-adevăr un plan. Paul și Abby vor fi îngropați aici, iar gândul nu-i tulbură deloc. Shane va crește, se va însura, va avea copii, care vor veni aici la rândul lor.

Steve o cuprinse pe după umeri, cu un gest firesc.

- Încep să înțeleg. Continuă.

- Vino cu mine și-am să-ți spun unele lucruri pe care mi le-a povestit Abby despre oamenii ăștia, arătându-ți și unde sunt îngropate rudele elevilor mei. Unele morminte mici sunt atât de triste, dar pe vremea pionierilor viața era grea, și totuși, aici observi că oamenii aceia n-au trăit degeaba. După ce-am trăit aici, n-am să mă mai tem de moarte niciodată.

Când terminară vizita, era liniște, iar soarele apunea într-o vâlvătaie roșie.

- Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit toate cunoștințele astea, Floarea-soarelui. Crezi c-au să se supere dacă ne așezăm aici, pe iarbă, la o șuetă?

Megan zâmbi.

- Sunt sigură că nu.

Se așeză lângă el, pe pământul încălzit de soare.

- Și acum, vreau să știu tot ce ți s-a întâmplat. Te-ai schimbat complet, ești aproape de nerecunoscut, un adevărat miracol. Și mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Mutră-nostimă, gândindu-mă că n-ar fi trebuit să te las singură. Și, uită-te la tineÎ Ești aproape la fel de bronzată ca mine, plesnești de sănătate și, cum am spus când te-am văzut, ești *frumoasă.*

Megan râse.

- O, Steve, nu t-ai schimbat, mă faci să mă simt extraordinar, dar frumoasă nu sunt. Ești doar tu subiectiv.

- Nu te contrazic. Ești complet schimbată, plină de viață, entuziastă, încrezătoare - și-mi declar tot creditul. Mă simt ca ăla, cum îl cheamă... Pygmalion. Sunt cel mai mare, am transformat o mică violetă ofilită într-o floarea-soarelui orbitoare. Și-acum, spune-mi toată povestea. Nu mi l-ai menționat pe baronul local, uriașul blond care era cu tine în după-amiaza asta. Nu ocupă un loc important în viața ta? Abby părea să creadă că da.

Megan se bucură că se lăsa întunericul, ascunzându-i roșeața din obraji.

- Abby e o scumpă, dar nu vede decât ce vrea ea să vadă. Prima dată când l-am cunoscut pe Ritchie, nu l-am putut suferi...

După o scurtă pauză, îi povesti lui Steve cum se desfășurase acea primă întâlnire.

La sfârșit, Steve râse.

- N-a fost tocmai o întâlnire a marilor spirite!

- Se poate spune că nu, confirmă Megan abătută.

- Da Abby mi-a spus că ai fost în Christchurch cu el, să vă distrați.

- Da, m-a invitat în oraș, iar eu am vrut să refuz, dar mi-am amintit de promisiunea aia prostească pe care ți-am făcut-o ție și până la urmă am acceptat.

- Și te-ai simțit bine, Floarea-soarelui?

- Da, a fost fabulos, cea mai minunată seară din viața mea.

Oftă.

- Mai târziu, am aflat că mă invitase numai ca să-i facă lui Abby o favoare. Are obiceiul de a ajuta câinii adunați de pe drumuri. Asta a cam șters din farmecul întâlnirii... dar nu de tot.

- Poftim! Ți-am spus să savurezi fiecare experiență nouă. Și te-am ai invitat la vreo întâlnire?

- Da, dar n-am vrut să mă duc.

- De ce?

- N-am ajuns la mila nimănui, răspunse ea brusc, ridicându-se. Ascultă, nu știu ce ți-a

spus Abby, dar să ne înțelegem: pe Ritchie nu-l interesez. O să se însoare cu Lori Wentworth...

- Ho, stai!

Steve se ridică în picioare, dintr-o mișcare mlădioasă.

- Nu te repezi. Amintește-ți, eu sunt Steve... n-am vrut să-mi bag nasul.

O prinse de mână.

- Ai avut o zi obositoare. Acum ne ducem acasă și, dacă avem noroc, prindem și masa.

Imediat, Megan deveni spășită.

- O, Steve, n-am nici un secret față de tine. M-ai întrebat dacă Ritchie e important pentru mine - ei vine, da, este, dar sentimentele nu-s reciproce. Mă tachinează, flirtează puțin, dar nu însemn nimic pentru el. El e drăguț cu toată lumea. Și *te rog*, să nu-ți pară rău pentru mine. Prefer așa. Nu aștept nimic de la el, așa că nu risc să fiu rănită.

Când ajunseră la motocicletă, Steve spuse încet:

- Nu-mi pare rău pentru tine, Floarea-soarelui, pentru el îmi pare rău, fiindcă nu-și dă seama ce pierde. N-am căderea să judec situația, dar știu un lucru - nu te-a invitat din milă. Dacă a făcut o faptă bună, pentru el însuși a făcut-o.

Megan râse.

- Nu mă mir că tu și Abby vă înțelegeți atât de bine, amândoi vedeți viața în roz. Mă bucur că ai venit la mine, Steve, nici nu-ți pot spune ce bine-mi pare. Am vorbit numai despre mine, și voiam atât de mult să aud despre aventurile tale...

- Hopa sus. Stau câteva zile, așa că avem destul timp de povestit. Când încep să vorbesc despre mine, vreau să am cât mai mult timp. Și eu mă bucur că am venit. Văzându-te așa, am luat o hotărâre pe care o amân de ani de zile. M-ai ajutat, Floarea-soarelui... dar ne vom opri aici pentru seara asta.

* * *

A doua zi dimineața, Megan se trezi savurând gândul că Steve era în apropiere. Se dădu jos din pat și luă halatul pe ea, apoi porni spre baie.

În acea duminică, micul dejun fu prelungit și destins, cu toții ascultând fascinați povestirile lui Steve. Acesta călătorise în lung și-n lat, iar glasul lui blând făcea ca toate țările pe care le văzuse să se trezească la viață în fața lor. Copiii stăteau tăcuți, ascultând, în loc să alerge la joacă. Steve o luase pe Jane pe genunchi, iar fetița stătea nefiresc de liniștită. De obicei, era ca argintiul viu.

Aceea era magia lui Steve, reflectă Megan. Oamenii aveau încredere în el, îi simțeau bunătatea, blândețea, și totuși, nu avea un caracter moale. În ciuda staturii lui medii și a constituției subțiratice, proiecta o teribilă senzație de putere și energie. Era o combinație electrizantă.

În sfârșit, fără tragere de inimă, Abby făcu o mișcare.

- Sunt dezolată că vă întrerup, mă simt minunat, dar era vorba să luăm masa în Pigeon Bay. Megan vine cu noi, și-s sigură că Fran și Bill te vor primi cu brațele deschise, Steve. Vă las pe voi să hotărâți. Dacă preferați să vă petreceți ziua singuri, ajunge să spuneți.

- Horătăște tu, Steve, îi propuse Megan, ridicându-se să ajute la strânsul mesei. Numai să fim înapoi pentru slujba de diseară, la șapte.

Steve se uită pe fereastră.

- Colinele astea mă cheamă, așa că dacă n-ai nimic împotrivă, Floarea-soarelui, vom face o excursie în jurul peninsulei, iar după-amiază o să ne întoarcem în Bay, să facem o baie. Am putea lua prânzul la Akaroa. L-am văzut ieri peste golf, când am venit cu autobuzul. Șoferul mi-a spus că aceea e partea franceză a peninsulei.

În timp ce Abby și Megan spălau vasele, Paul îi povesti lui Steve câte ceva din istoria orașelor Akaroa, Duvauchelles, French Farm și Lavericks.

- Va să zică, în golf nu există nici o influență franceză? întrebă Steve.

- Din câte știu eu, nu, dar nu le știu pe toate.

Abby chicoti.

- Ce mărturisire! De obicei, Paul pornește de la teoria că s-ar putea să n-aibă întotdeauna dreptate, dar sigur nu greșește niciodată.

- Ăsta-i un fapt, nu o teorie, iubito, spuse îngăduitor Paul. Cred că suntem un grup destul de conservator. Vezi, aici e Parish News, O'Kains Bay, treizeci și patru de case în evidențele parohiei, iar dacă te interesezi la poștă, aș spune că astea-s toate casele din Bay.

- Interesant, remarcă Steve. Intenționat s-a făcut așa, sau a ieșit întâmplător? Vreau să spun, localnicii le vând numai cumpărătorilor anglicani?

- Cine vinde? replică Paul. Aici nu vând prea mulți, iar dacă o fac, se obișnuiește ca pământurile să fie cumpărate de alți localnici, care-și extind proprietățile. Nu știu cum s-a întâmplat că toți aparțin unei singure biserici, dar într-o comunitate mică e mai bine așa, cred, nu apar diferențe de interese și tot sprijinul îi revine bisericii de-aici, care are nevoie de toată lumea.

Steve și Megan le făcută cu mâna, apoi porniră cu Magnificul Monstru într-o fabuloasă excursie în jurul peninsulei, urcând și coborând pe drumuri incredibil de abrupte și înguste, care dezvăluiau la fiecare cotitură peisaje de o incredibilă frumusețe, văi verzi și golfuri retrase, Oceanul Pacific și întinderea strălucitoare a portului Akaroa.

După masă, se întoarseră la O'Kains, își luară costumele de baie și porniră spre plajă. Înotară până la insulă, se odihniră un timp, apoi se înapoiară pe plajă. Culcați pe nisipul încălzit de soare, rămaseră privind norii care-și schimbau mereu formele pe cerul albastru, deasupra pescărușilor care dădeau târcoale și a copiilor ce se jucau de-a prinselea cu valurile. Peste tot domneau pacea și liniștea.

Dintr-o dată, Steve vorbi.

- M-am hotărât, Megan. Mă întorc acasă, în Canada. Mâine am să sun la agenția de voiaj pentru un bilet și voi lua prima cursă unde găsesc un loc.

- De când n-ai mai fost acasă, Steve? Mi se pare ciudat că știu atât de puține despre tine, iar tu despre mine știi totul.

Încerca să-și ascundă tensiunea din suflet. Atât de curând... avea să fie ca și cum și-ar fi pierdut din nou familia.

- Ei, Floarea-soarelui, nu te părăsesc de tot. După ce trec pe-acasă, s-ar putea să mă-ntorc și să mă stabilesc în Noua Zeelandă. Îmi place viața aici - dar dacă nu mă mai întorc, aș vrea să fii tu în Canada. O să ținem tot timpul legătura, însemni prea mult pentru mine. Crezi că te-am ajutat, și sper că am făcut-o, dar nu numai eu am avut de dat. Și tu m-ai ajutat, într-un fel cum altcineva nu cred că ar fi fost în stare. Curajul tău m-a făcut să cred că aș putea încerca o a doua șansă, în loc de a continua cu viața asta în derivă.

Se ridică în capul oaselor.

- Am plecat de-acasă acum câțiva ani, rănit și furios. Când te-am întâlnit, în noaptea aceea, am avut senzația că istoria se repetă, numai că de data asta aveam posibilitatea să iau hotărârea cea mai înțeleaptă. Totul era atât de ciudat, ca și cum aș mai fi trecut o dată prin același lucru, însă n-ar fi mers decât dacă tu aveai deplină încredere în mine - cum ai și avut, Floarea-soarelui, Dumnezeu să te binecuvânteze. Când am venit aici și te-am găsit stăpână pe tine, luând viața de coadă și învârtind-o, parcă aș fi asistat la un miracol. Sună banal să spun că mi-ai refăcut respectul de mine însumi, dar altfel nu știu cum să mă exprim. Pregătește-te să asculți, iubito, fiindcă e o poveste lungă. Sau, mă rog, mie mi se pare lungă și niciodată n-am încercat s-o mai destăinuiesc cuiva. Dar, mai întâi, spune-mi ceva: îmi știi numele de familie?

Zâmbind, Megan îi privi ochii albaștri.

- Știi bine că nu. A trebuit să te prezint lui Ritchie ca: Steve, prietenul meu din Canada.

- Asta voiam să spun - nu m-ai întrebat niciodată. Nici nu m-ai întrebat ce motiv am avut să intru-n vorbă cu tine, în noaptea aia. Și nici întrebări despre trecutul meu nu mi-ai pus, acceptând doar tot ceea ce-ți spuneam eu.

- Ascultă, Steve, dacă o persoană se înecă și altcineva o scoate la liman, nu-i cere actele de identitate înainte de a-i accepta ajutorul. La fel a fost și în cazul meu - m-am agățat de tine, într-un fel. Ce importanță avea numele tău?

Se întoarse pe burtă, cu capul rezemat pe brațe. Dacă lui Steve avea să-i fie greu, nu i-ar fi ușurat situația privindu-l.

- Steve McGill, la dispoziția ta.

- Ți se potrivește.

- Mi-e greu să mă hotărăsc cu ce să încep. Poate-ar fi mai bine să încep cu ce-a fost mai rău.

Trase adânc aer în piept.

- În noaptea aceea, când ai intrat în cafenea, cu părul ud în jurul feței tale palide, cu ochii mari și speriați, tânără, slabă și înspăimântată, parcă aș fi revăzut o fată pe care am cunoscut-o demult. A venit la mine într-o dimineață întunecoasă și umedă, având nevoie de

ajutor, de înțelegere, iar eu eram prea ocupat. Eram în ultimul an de universitate și în dimineața aceea aveam examenul final. Am lăsat-o în apartament, i-am spus să facă o baie și să mănânce ceva, urmând ca eu să mă întorc peste trei ore și să lămurim totul atunci. Am încercat să-mi găsesc tot felul de scuze, mi-am spus că numai un medic și-ar fi putut da seama cât de disperată era. O, da, mi-am găsit scuze, dar niciodată nu mi-am putut-o ierta. Ea a avut încredere în mine, iar eu am plecat. În dragoste, indiferența-i cea mai rea.

Trecură câteva momente, înainte de a continua.

- N-am mai văzut-o vie niciodată. S-a sinucis. Când m-am întors, poliția era în casă, iar ea murise. O găsise cineva care intrase să ia o carte cu împrumut. Polițiștii nu erau siguri dacă fusese sinucidere sau crimă. Lua droguri, din cele mai dure, și era însărcinată în luna a treia. M-au reținut pentru interogatoriu. Un adevărat coșmar.

- O, Steve, îmi pare atât de rău!

- Să nu-ți pară rău pentru mine. Ea era cea care avea nevoie de compasiune.

Glasul îi era aspru.

- Un examen amărât, acolo... Trei ore întârziere... A, l-am luat cu brio! Dacă stăteam cu ea, ar fi trebuit să repet anul, un an din viața mea a fost prețul tuturor anilor pe care i-ar mai fi avut ea de trăit, și n-avea decât șaptesprezece ani. O cunoșteam dintotdeauna, locuia în vecini, acasă la Edmonton. Familia aceea avea două fete. O chema Jillene, iar pe sora ei, Michelle.

Din nou o tăcere prelungită, iar când Steve reîncepu să vorbească, orice emoție păru să se fi risipit din el. Tonul îi era sec, ca și cum ar fi vorbit despre ceva ce nu avea nici o legătură personală cu el.

- Michelle și cu mine eram logodiți. Urma să ne căsătorim după ce se afișau rezultatele la examene. Ziarele s-au repezit imediat să scrie și probabil că duceau lipsă de știri, căci au descris totul cu lux de amănunte. Nu-mi mai amintesc exact, dar titlurile sunau cam așa: "Un student eminent ucide o fată din vecini" - sau poate au zis "suspectat", dar tot aia era. Nici măcar asta nu m-a deranjat, pentru că lucrurile se puteau lămuri. Ceea ce m-a durut e că s-au dus la părinții mei imediat după ce a plecat poliția, și au scris pe două pagini - mama plângând și spunând că aveau să-mi stea alături, indiferent ce făcusem... că urmau să-mi obțină cei mai buni avocați...

Oftă din nou.

- Cred că eram tânăr și idealist, și așteptam prea multe de la viață. N-am suportat ideea că părinții mei mă puteau crede în stare de așa ceva. Au venit la Toronto, dar am refuzat să-i văd. Până la urmă, tot au ajuns la mine, însă eu n-am vrut, sau n-am putut, să le vorbesc. Mi-ar fi putut acorda beneficiul îndoielii. Ar fi *putut* aștepta să mă întrebe, înainte de a crede că o făcusem.

Megan îl auzi schimbându-și poziția.

- Jillene fugise de-acasă cu câteva săptămâni în urmă și de-atunci o tot căutaseră. Și eu mă uitasem după ea, prin oraș. Îmi fusese ca o soră mai mică, și eram la fel de îngrijorat ca părinții ei și Michelle. Ei s-au așteptat să vină la mine dacă avea nevoie de ajutor - câtă

dreptate au avut, și cât de mizerabil am eșuat eu! Mă cunoșteau ca pe propriul lor fiu, și totuși au putut să creadă că eu o încurajasem să fugă de-acasă, o ținusem ascunsă la mine, o lăsasem însărcinată și o învățasem să se drogheze. În fiecare zi am așteptat o veste de la Michelle. Ea ar fi avut încredere în mine, mă iubea. Niciodată nu m-aș fi uitat la altă fată, și nici ea la alt băiat. Dar n-a venit nici o scrisoare. În a treia zi, scrisoarea lui Jillene a ajuns la părinții ei. Le-a mărturisit totul, sărăcuța. O scrisese în camera mea, ieșise s-o pună la poștă și se întorsese. A scris că voia să se sinucidă și că eu n-aveam nici un amestec - de fapt, singurul lucru pe care l-a scris despre mine a fost că fusesem bun cu ea. *Bun!*

- Ai fost bun, Steve. N-aveai de unde să știi că ajunsese la limită.

Vocea lui Megan era înecată de lacrimi. Întinse mâna și i-o prinse pe a lui.

- Când m-au eliberat, m-am dus acasă, am luat niște bani, ceva haine și pașaportul, continuă Steve. Am sunat-o și pe Michelle, dar a răspuns cineva străin și mi-a spus că plecase în Anglia, la o mătușă. Părinții ei consideraseră că era mai bine s-o îndepărteze de tot necazul. Nici măcar nu-mi scrisese. M-am simțit împietrit, rece ca gheața. Am plecat din Canada în ziua aceea și nu m-am mai întors niciodată. O, am vrut s-o fac, de multe ori, dar niciodată n-am fost în stare de acel ultim pas. În ultimii ani, am asistat la destule necazuri ca să înțeleg ce efect pot avea asupra oamenilor... Nu-i mai condamn pe părinții mei, i-am iertat de ani de zile...

- Atunci, de ce nu te-ai putut întoarce, Steve? Dacă s-au îndoit de tine, pe urmă li s-a frânt inima.

- Mda! Cred că și asta a contat. Pe de altă parte, mi-era teamă. Casa noastră era minunată, plină de voie bună și iubire. Mă temeam să nu se fi schimbat totul și voiam s-o țin minte așa cum era. Cu fiecare an care trecea, mi-era tot mai greu să mă întorc.

- Dar acum ai să te întorci? O, cât mă bucur! Vor fi fericiți...

- Dacă da, atunci vor fi fericiți și când le voi spune că, dacă nu erai tu, probabil n-aș fi făcut-o niciodată. Vei face parte din familia noastră, pentru totdeauna. Dar, ia spune, nu cumva am așteptat prea mult? Șapte ani nu trec repede. S-a putut întâmpla orice. Știu că tatăl meu mai trăiește, mă uit din când în când în cartea de telefon ca să văd dacă mai e înregistrat, dar mama...

Megan îl privi lung.

- *O, nu!* N-ai să te chinuiești cu gândul ăsta până ajungi în Canada. Mergem chiar acum acasă și le dai un telefon. Am să-l plătesc eu.

- O, Floarea-soarelui, ce fată extraordinară ești! N-ai să plătești nimic, să știi. Tatăl meu nu e milionar, dar își poate permite să plătească telefonul ăsta. Dar ce facem cu diferența de fus orar...?

- Cui îi pasă, pariez că și dacă e miezul nopții vor fi în culmea fericirii! Vino!

* * *

Acasă, Megan îl împinse pe Steve spre telefon.

- Nu sta pe gânduri. Spune-le doar numele și adresa și află cât ai de așteptat. Eu mă duc să pun de cafea.

Steve cu comanda, apoi se rezemă de masa din bucătărie. Megan îi văzu pumnul strâns, cu degetele albite de încordare, și înțelese prin ce tensiune trecea.

- Cât e de așteptat, Steve? întrebă ea, dându-i cafeaua.

- Mulțumesc. Au spus că nu durează mult. Dacă nu erai aici, aș fi anulat comanda.

- Tocmai de-asta sunt aici, răspunse cu fermitate Megan. Mai ții minte, când eu cădeam cu motocicleta, tu spuneai: "Ce-s alea, câteva vânătăi acolo, sus și hai înc-o dată!" Ei bine, ai să mergi până la capăt, pentru c-am să te oblig eu.

- E cu nouăsprezece ore în urma Noii Zeelande, deci cât să fie ceasul acolo...? Aici e patru, asta înseamnă... e vreo unsprezece seara.

Megan zâmbi.

- Cred că ora unsprezece seara e minunată!

Telefonul țârâi ascuțit, iar Steve se făcu palid la față.

- Nu pot, Megan. Îmi pare rău. Nu știu ce să spun. A trecut prea mult timp.

- Trebuie, Steve. O să fie bine, îți promit. Ai încredere-n mine de data asta. Și eu am avut încredere în tine, și nu m-ai dezamăgit niciodată. Vino cu mine.

Megan rămase lângă el, aproape la fel de nervoasă, dar fără să arate. Dacă se înșelase? Dacă-l respingeau, la fel cum îi întorsese și ei spatele mama sa?

- Doamna McGill? Tu ești, mamă? Aici Steve - fiul tău, Steven.

Megan auzise destul - era totul în regulă. Ieși la soare, fără să-i fie rușine de lacrimile care-i șiroiau pe față. O, lumea era minunată! Auzise bucuria din vocea mamei lui. Ea, Megan, ajutase puțin ca reunirea lui Steve cu familia lui. Îi putuse înapoia măcar o mică parte din tot binele pe care i-l făcuse el.

Când ieși pe ușă, Steve râdea, cu ochii nespus de albaștri și strălucitori.

- O, iubito, a fost extraordinar! Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. mama a spus să te aduc cu mine. ce zici?

O luă în brațe, învârtindu-se cu ea.

- Îmi vine să sar până la lună, dar încă n-a răsărit. Ce prost am fost în toți anii ăștia! Știi, mama nici măcar n-a văzut articolul din ziar. N-a făcut decât să-i deschidă ușa unui reporter și să răspundă de câteva ori cu "da" și "nu". Ăla a inventat tot restul.

- Mă bucur atât de mult pentru tine, Steve. Ia zi, ți-a spus ceva de Michelle? Pariez că te-ai înșelat crezând că n-a avut încredere în tine.

- Stai, nu te repezi! Șapte ani înseamnă destul de mult. Când am plecat, Michelle era o fată tânără și frumoasă, de douăzeci de ani. Acum o fi măritată, cu copii...

- Pe pariu? îl tachină Megan. Am eu o presimțire...

- Intuiția feminină? Nu cred în ea! strigă Steve. Nici o fată întreagă la minte n-ar aștepta atâta un băiat, și în nici un caz pe unul ca mine.

- Ba eu *da!* strigă și Megan. Dacă te-aș iubi, te-aș aștepta toată viața.

- Mă duc să fac un tur cu motorul, se hotărî el. Nu pot să stau locului. Vii și tu?

Megan clătină din cap.

- Du-te. Eu pun mâncarea pe aragaz pentru Abby, trebuie să se întoarcă în curând.

Îl privi cum pleca pe alee ca vântul, cu duduitul motorului răsunând printre coline, pentru a se stinge treptat.

* * *

În timp ce stătea lângă Steve în biserică, ascultându-i glasul plăcut de tenor cântând imnurile, Megan îi simți recunoștința sinceră din inimă. Nici chiar prezența lui Lori și Ritchie împreună, în strana familiei Stafford, nu reuși să-i știrbească fericirea.

La sfârșitul slujbei, Ritchie li se alătură.

- Bună seara. A fost bună baia de azi?

- Da, mulțumesc, răspunse nedumerită Megan, după care își aminti că din salonul casei lui se vedea toată plaja.

Îl observă spunându-i ceva lui Abby, care-l privi surprinsă, apoi se întoarse să-l cheme și pe Paul.

După ce conversară un timp cu vicarul, Steve și Megan porniră agale spre casă. Spre surprinderea lui Megan, în curtea din spate erau ambele mașini ale familiei Stafford. Domnul Stafford venea frecvent, dar soția lui nu-și vizitase niciodată fiica, în perioada de când se afla Megan acolo.

- Intrați, îi chemă Abby. Tocmai am făcut cina. Cunoști pe toată lumea, nu-i așa, Megan, așa c-am să-l iau cu împrumut pe Steve și-am să-l prezint mamei mele și lui Lori.

Megan acceptă o ceașcă de ceai de la Paul, care-i zâmbi vesel.

- Abby nu-și mai încape în piele că bătrâna s-a hotărât s-o ierte. Am știut eu dintotdeauna că Ritchie avea să îndrepte lucrurile. Nu era nevoie decât de un mic stimulent.

Megan se așeză lângă domnul Stafford, iar Ritchie li se alătură imediat.

- Am aranjat pentru vizita aceea la Muzeul Maori, dar abia săptămânna viitoare o putem face, pentru că acum sunt plecați în nord.

- O, îți mulțumesc, răspunse Megan, dar atentă doar pe jumătate. Dacă bătrâna scorpie se purta grosolan cu Steve, avea s-o sfâșie.

- Prietenul tău Steve ar vrea să vină și el cu noi la muzeu? întrebă Ritchie.

- N-aș crede. Săptămâna viitoare nu va mai fi aici, spuse cu regret Megan. Pleacă în Canada, imediat ce găsește un loc.

Domnul Stafford începu să discute despre aranjamentele de transport pentru zilele în care elevii se duceau la alte școli de pe peninsulă, pentru întâlniri sportive, apoi Paul veni și el, iar conversația se îndreptă spre subiectele agricole.

- Scuzați-mă, eu mă duc s-o ajut pe Abby să culce copii, spuse Megan și se duse la baie.

Abby o primi încântată.

- Noroc că au făcut baie înainte de slujbă. Abia-și mai țin ochii deschiși. Nu înghiți

pasta aia de dinți, Jane, scuip-o - așa, iubito. L-ai văzut pe Steve cu mama? Are impact! Și-i extrem de abil, vorbește încet, îl asculți cu atenție, și dintr-o dată - bingo! - te-a cucerit!

După ce copiii își spuseră rugăciunile, Abby și Megan coborâră scara împreună. La scurt timp după ce reveniră în camera din față, doamna Stafford spuse că era timpul să plece, iar Megan merse până la mașină împreună cu Ritchie. Îi urmau Paul, Abby și domnul Stafford, iar apoi, Steve, Lori și doamna Stafford.

- Parcă spuneai că Steve ți-e numai prieten? remarcă Ritchie, în timp ce-i așteptau și pe ceilalți.

- Am spus că mi-e prieten, nu *numai* prieten. Consider că orice prieten e important. Și-n plus, el e cel mai bun prieten al meu.

- O să-ți fie dor de el când va fi plecat în Canada? insistă Ritchie.

- Îngrozitor de dor.

Apoi, însă, Megan se lumină la față.

- Dar se va întoarce nu peste mult.

Hotărâtă, doamna Stafford se apropie de ea.

- Domnișoară Evans, îmi pare foarte rău că nu ne-ai mai vizitat. Ritchie și tatăl lui vorbesc atât de mult despre dumneata, încât simt că nu putem rămâne ca niște străini. L-am invitat pe prietenul dumitale, domnul McGill, să ia cina cu noi mâine seară, și a primit. E un tânăr absolut fermecător. Sper că vei putea să-l însoțești.

În timp ce se urcau în mașini și plecau, Steve veni lângă ea.

- Te sfătuiesc să închizi gura, Floarea-soarelui.

Megan își dădu seama abia atunci că se uita cu gura căscată de uimire în urma mașinilor.

- Mama lui Abby m-a invitat la cină. Bine, dar ultima dată când am fost acolo... Cinstit, Steve, s-a uitat la mine de parcă aș fi fost o lighioană adusă de valuri. Și-n seara asta... a șters-o fără să-mi dea timp să refuz.

- E-n regulă, răspunse simplu Steve, cu o lucire în ochii lui albaștri. Am acceptat eu pentru amândoi.

Capitolul 10

Luni, Steve luă Magnificul Monstru și plecă spre Christchurch. Seara, după cursuri, Megan mai rămase la școală o oră, pregătind materiile de a doua zi, apoi se întoarse pe jos acasă, așteptându-se să-l găsească pe Steve revenit între timp.

Abby o întâmpină încântată:

- Steve a spus să te coafez, a precizat chiar și care stil îți stă cel mai bine. E un tânăr foarte versatil, nu-i așa?

- Foarte, confirmă Megan cu oarecare îndoială. Nu voia să irosească o seară întreagă din vizita lui Steve conversând politicos cu familia Stafford.

- Mă bucur atât de mult că mama te-a invitat la ei, Megan. E o ființă foarte singură, deși n-ar recunoaște-o niciodată. Are o personalitate dificilă - vreau să spun, e greu să comunici cu ea, să-i oferi afecțiunea. Totuși, ne iubește, să știi. Tot vrea să îngroape copiii sub cadouri cât mai scumpe. Și nu se sfiește să-i favorizeze mai mult pe unii dintre ei. Paul a trebuit s-o oprească, iar eu am fost alături de el.

Megan se spălă pe cap, iar Abby continuă să-i vorbească, în timp ce o coafa.

- Când eram proaspăt căsătoriți, mama n-a vrut să vorbească luni de zile cu noi, apoi s-a răzgândit dintr-o dată și, un timp, totul a mers perfect. După nașterea lui Shane, s-a certat îngrozitor cu Paul și iar ne-a evitat, până s-au născut gemenii. E convinsă că banii rezolvă orice probleme, iar dacă ne dă bani, are dreptul să ne manipuleze și viețile. Dar Paul e un om dintr-o bucată, să știi. Nimeni nu-l poate cumpăra.

Megan râse.

- Nici nu mă mir! Poate că mama ta și-a dat seama de-acum, și n-o să mai aveți probleme.

Abby oftă.

- Tare-aș mai vrea să cred, dar cu mama nu poți fi sigură de nimic. Paul s-a comportat admirabil, serios. L-a provocat destul ca să aibă motive să n-o mai primească aici în vecii vecilor, dar el e dispus mereu să facă pace. Îl iubesc...

- N-aș fi crezut, o tachină Megan.

Abby o trase de păr.

- Voiam să spun că-l iubesc pentru generozitatea lui. Poftim, poți să-ți pui eșarfa și să faci o baie. Steve trebuie să apară în curând.

Megan era încă în baie când auzi motocicleta pe alee. Coborî în bucătărie, iar gemenii se repeziră s-o întâmpine.

- Steve s-a tuns!

Lizbeth era prima, ca de obicei, cu Brent imediat în urma sa, repetându-i cuvintele ca un ecou.

- O, nu! exclamă Megan. Nu voiam să se schimbe...

Abby râse.

- Arată super. Și-a scurtat puțin părul în părți și la spate, atâta tot.

- Nu-mi pasă, se încăpățână Megan. Îmi plăcea așa cum arăta.

În timp ce stătea pe pat, cu capul sub uscător, Megan încercă să-și pună ordine în gânduri. De ce se simțea atât de deprimată? Răpsunsul era simplu: fiindcă lua cina la familia Stafford, unde avea să fie și Lori... Și mai era necăjită și pentru că Steve se tunsese; cumva, nu și-l putea imagina fără pletele lui ondulate. Nu voia să arate ca toată lumea.

- Gata, te-ai uscat.

Abby opri casca și se întoarse la bucătărie. Fără tragere de inimă, Megan o urmă și se așeză pe scaunul de lângă aragaz, pentru ca Abby să poată supraveghea mâncarea în timp ce-i aranja părul.

- Steve a avut dreptate, îți stă fantastic. Stai s-aduc o oglindă.

Megan văzu imaginea reflectată a unei fete cu pieptănătură paj lucioasă, care-i accentua pomeții înalți și-i făcea ochii să strălucească misterios.

- Poftim. Ți-am spus eu că o s-arate trăsnet, Abby! Floarea-soarelui, ești de-a dreptul uluitoare!

Megan se ridică, întorcându-se spre glasul familiar al lui Steve - dar imediat ce-l văzu, se sprijini de spătarul scaunului. Dacă ea se schimbase, Steve arăta ca un străin.

Părul îi era tăiat la nivelul gulerului, purta un costum albastru elegant, cu cravată, iar barba îi era... aproape civilizată.

Abby era în culmea încântării.

- Steve, arăți *extraordinar*. Uită-te la el, Megan, parc-ar fi dintr-o reclamă. A, uite-i pe Paul și Shane. Ia veniți să vă bucurați ochii cu perechea asta. Nu-i așa că-s drăguți?

Paul se rezemă de ușa din spate.

- Ei, mie mi-a plăcut dintotdeauna cum arată Megan, iar în seara asta îmi place cu atât mai mult. Iar Steve... stofă de director, ce mai! Pariez că te-a costat ceva parale costumul ăsta, dar îți stă bine, fără îndoială.

- Îți aștept opinia, Megan, spuse Steve.

- Frumos... foarte frumos.

Vocea lui Megan tremura ușor. Îl pierduse pe Steve. Bărbatul acela alarmant de sofisticat nu-i aparținea. Steve, o, Steve... Nu-l putea privi în ochi.

Steve ajunse lângă ea din doi pași. Îi cuprinse bărbia în palmă și o sili să-l privească.

- Să nu faci pe sfioasa cu mine, Mutră-nostimă, sau îți dau una. Așa cum miresele se schimbă cu hainele de plecare, costumul și tunsoarea asta sunt ținuta mea de întoarcere acasă. M-am gândit că pentru părinții ei poate fi cam șocant să mă revadă după șapte ani, așa că poate le va fi mai ușor dacă-l recunosc pe tânărul de altădată. Înțelegi.

Megan privi în adâncul acelor ochi albaștri și înțelese. Era Steve al ei, într-adevăr, încercând să le ușureze situația părinților lui.

Îi zâmbi:

- Îmi place ținuta ta de întoarcere acasă. Dar cred că ești nebun dacă-ți închipui că mama ta nu te-ar fi recunoscut cu plete și blugi. Mie, una, puțin îmi pasă ce porți, atâta

vreme cât tu, cel adevărat, nu te schimbi.

Abby râse.

- Megan are dreptate, Steve. Pe noi, femeile, nu ne impresionează atât de mult exteriorul, dar cred totuși că a fost un gest frumos. Și-acum plecați, dacă vreți să ajungeți la timp.

- Luați microbuzul, Steve, li-l oferi Paul. N-o poți lua pe Megan cu motocicleta, să i se strice coafura!

* * *

Spre uimirea ei, lui Megan îi plăcu mult vizita. Doamna Stafford putea fi absolut fermecătoare când făcea efortul, iar Megan se simțea ca o musafiră binevenită și onorată. La început, rămase rigidă și nervoasă, nevenindu-i să creadă că farmecul și bunele maniere ale gazdei i se adresau și ei, nu numai lui Steve. Treptat, se relaxă, dar numai puțin.

La masă, i se oferi locul de lângă Ritchie, ceea ce fu încă o surpriză... N-ar fi trebuit ca acolo să stea Lori? Nu putea să nu compare atitudinea doamnei Stafford din seara aceea cu experiența șocantă de prima oară.

După vizită, în timp ce cobora colina cu Steve, Megan era încă uimită.

- M-a rugat chiar și s-o ajut să strângă masa. Data trecută, când m-am oferit s-o ajut, m-a tratat cu dispreț. Ție ți-a plăcut, Steve. Vreau să zic, *chiar* ți-a plăcut?

- E mama lui Ritchie, răspunse Steve criptic.

- Și asta ce-ar vrea să însemne? întrebă indignată Megan.

- Ritchie pare un tip rezonabil, spuse Steve, ca și cum n-ar fi vorbit.

- Iar asta o face pe mama lui mai simpatică?

- Nu neapărat, dar ar trebui să te ajute pe tine să primești ramura de măslin pe care o întinde în direcția ta.

- Crezi că Ritchie a făcut-o să se răzgândească? întrebă Megan, nevenindu-i să creadă. Dar de ce.

- Am impresia că te place, Floarea-soarelui.

- Hai că ești nebun. Ai văzut-o pe Lori acolo în seara asta. Era clar c-o să se însoare cu ea.

- Spui că Ritchie e drăguț cu toată lumea, dar cu mine face excepție. De ce?

- Ți se pare. Ritchie s-a oferit până și să te ducă la Christchurch ca să prinzi avionul, miercuri. Asta-nseamnă să fie drăguț, la mine.

- Iar la mine, înseamnă să fie expeditiv. Dacă eu aș vrea să scap de un rival, m-aș oferi să-l car în cârcă cinșpe mile, numai să ajungă cât mai departe.

Megan râse.

- Steve, tu ești altceva... Ritchie obișnuiește să se ducă în oraș miercurea. Dar ție ți-a plăcut?

- Sigur, Floarea-soarelui. E un tip ca lumea. Ar trebui să fii foarte fericită, dacă te

măriți cu el.

- A, nu. Nu-i de nasul meu, dar mă bucur că ți-a plăcut.

* * *

Timpul trecu repede și, nu peste mult, Megan își luă rămas-bun de la Steve, în timp ce Ritchie aștepta răbdător lângă mașină.

- Voi fi cu tine în suflet, Steve, până la capăt, de când pleci și până vei ajunge acasă. O să fie totul bine, Steve, îți dau cuvântul meu.

- Nu uita, de Crăciun vii la noi, îi aminti Steve. Acum faci parte din familie.

- Aș prefera să aștept până...

- Nu. Sau vii tu în Canada și petreci Crăciunul cu mine acolo, sau mă întorc eu înainte în Noua Zeelandă. Călătoria va fi darul meu de Crăciun pentru tine. Vezi, Megan iubito, locul nostru e unul lângă altul.

O sărută și se urcă în mașină.

Megan ocoli mașina, pentru a intra în școală.

- Pe curând, Ritchie.

- Nu primesc și eu un sărut de rămas-bun?

Cererea lui o făcu să ridice privirea, pentru a-i vedea o lucire veselă în ochii căprui.

- Nu, nu primești nimic. Tu de duci numai până-n Christchurch.

Ritchie râse.

- Ești o femeie dură. Cât de departe trebuie să călătoresc ca să culeg roadele?

- Nu te-ai gândit niciodată să candidezi pentru un post în misiunea americană Sky-Lab?

Revenind în școală, Megan îi lăudă pe copii pentru că lucraseră cu atâta sârguință cât timp îi lăsase singuri.

- Asta-nseamnă că putem merge la un picnic?

Lizbeth era o fată care nu lăsa niciodată să-i scape o ocazie.

- Am să mă gândesc, promise Megan.

- Unchiul Ritchie a spus că poate mergem la Barry's Bay, și trecem și prin fabrica de brânză, dacă vreți, adăugă Brent cu speranță.

- Pare o idee foarte interesantă, răspunse Megan pe un ton pe care-l dorea cât mai evaziv. Într-adevăr, Ritchie Stafford avea capacitatea de a-și face simțită prezența chiar și de la mile întregi distanță.

Ritchie îi telefonă înainte de a porni spre casă.

- Prietenul tău a plecat cu bine. Pari să suporți remarcabil de ușor despărțirea.

- N-ar trebui să le promiți copiilor picnicuri fără să mă consulți pe mine, îi reproșă Megan. Așa, îmi îngreunezi enorm munca în clasă.

- N-am promis nimic, am spus doar că s-ar putea să te intereseze ideea. Totuși, dacă ai vreo obiecție...

- Obiecții nu am...

- Bine, atunci rămâne aranjat. Am sunat deja la directorul fabricii și am stabilit s-o vizităm sâmbăta asta, cu condiția ca și tu să fii de acord, desigur.

- De ce nu într-o zi din timpul săptămânii? protestă Megan. Știi că-n majoritatea weekendurilor plec.

- Sâmbăta e ziua cea mai potrivită, pentru că putem vedea aducerea și cântărirea laptelui, și sărarea și covăsirea, de dimineață. Dacă luăm prânzul în port și ne întoarcem pe la ora unu, nouă, ar trebui să ajungem la timp ca să vedem cum e presată prânza. Într-o zi lucrătoare, am pierde sau o operațiune, sau cealaltă.

La cină, gemenii nu mai vorbeau decât de atracția care-i aștept. Lizbeth, în special, îl tot provoca pe Shane.

- Mă bucur că n-am fost și noi în Little Bay. La fabrică o să fie mult mai interesant.

- Am văzut fabrica și eu, cu tata, o informă Shane.

- Da, da' nu cu clasa, na!

- Ajunge, îi temperă Paul. Amândoi aveți mare noroc că sunteți duși prin acele locuri, care sunt la fel de interesante. Când am terminat școala, am lucrat și eu cam un an în fabrică.

- Bunicul ne-a spus că, în tinerețea lui, se tăiau lemne pentru fabrică, spuse Brent.

- Da, așa e. Iarna, oamenii tăiau manuka și făceau stive mari de lemne, lângă fabrică. Toate mașinile funcționau cu aburi, iar mai târziu au început să ardă cărbune.

- Focuri de manula, arzând toată ziua - ce aromă mirifică plutea peste Bay, remarcă visătoare Megan.

Paul râse.

- Azi i s-ar zice poluare.

- Ia spune-mi, Megan, o întrebă Abby, ce-o să se întâmple cu Magnificul Monstru dacă Steve nu se mai întoarce?

- Nu l-am întrebat. Dar de ce întrebi despre motocicleta mea când vine vorba de poluare? se interesă Megan, chipurile indignată.

- Abby are o gândire întortocheată, răspunse zâmbind Paul.

- N-are nici o legătură cu poluarea, replică și Abby. Steve mi-a adus un buchet de flori de manuka azi-dimineață, de pe colină. Deci: manuka... Steve... motocicletă. Perfect logic.

Weekendul fu o distracție continuă, de la început și până la sfârșit. Sâmbătă seara, Ritchie o invită pe Megan să ia cina la un night-club din Christchurch, iar duminică dimineața, când se așează în strană lângă ea - părinții lui erau plecați în weekend - cântară împreună din cartea *ei* de imnuri, prilejuind încă o amintire de neuitat pentru viitor.

În diminețile de luni, marți și miercuri, ceru fu înnorat, amenințând a ploaie, dar în fiecare după-amiază norii negri treceau pe deasupra, iar ploaia mult dorită întârzia. Apoi, miercuri după-amiază, începu să picure mărunt, ploaia întețindu-se constant în următoarele două zile. Fu o revelație pentru Megan să vadă cât de repede pajiștile arse absorbeau

umezeala și, aproape peste noapte, valea se înverzi din nou.

- Ploaia asta valorează sute de dolari, spuse Paul recunoscător. Anul trecut am avut o secetă atât de gravă, încât fermierii de la câmpie au fost nevoiți să-și omoare aproape toate animalele de înlocuire, iar pe urmă un viscol de iarnă târzie a nimicit mii de oi și miei. Pariez că acum îi mulțumesc lui Dumnezeu în genunchi. A venit tocmai la timp ca să învioreze grâul și lucerna, și să se mai îngrașe și mieii.

Sâmbătă, când cețurile de dimineață se risipiră de pe coline, soarele începu să strălucească viguros, ca pentru a recupera timpul pierdut.

Primii vizitatori de weekend sosiseră deja. Părinții lui Paul stăteau la soare, privindu-i pe copii, care pregăteau viței pentru Festivalul Vițeilor de duminică. Megan se apropie să-i salute.

Doamna Richards fu încântată s-o vadă.

- Nu știu ce-o să se facă Abby când ai să pleci, Megan. Îmi tot spune cât ajutor îi dai, cu copiii. O, Doamne, Shane vine încoace cu vițica și am uitat cum o cheamă - în veci n-o să mi-o ierte!

Megan râse, în timp ce se apleca să mângâie blana lucioasă a vițicii.

- Shane a țesălat-o pe Breeze toată dimineața, ca să fie gata pentru inspecție.

Doamna Richards îi aruncă o privire recunoscătoare.

- Breeze arată minunat, Shane. Cred că-i dai să mănânce foarte bine, a crescut mult de când am văzut-o ultima oară.

- Da, Nana. Sper să câștige concursul. E așa de cuminte și știe cum să vină după mine când o conduc. Uită-te la gemeni - niciodată nu știi dacă ei își conduc vițeii, sau vițeii îi conduc pe ei!

Ca pentru a-i dovedi cuvintele, chiar atunci intră cu mașina Ritchie, speriind vițeii care o luară la goană, cu gemenii agățați de frânghii.

- Domnișoară Evans, vreți vă rog s-o țineți puțin dumneavoastră pe Breeze, până merg să-mi aduc caietul de viței, să i-l arăt lui bunicul?

Reina li se alătură, în timp ce Abby și Paul alergau să-i ajute și să-i consoleze pe gemeni.

- Cred că ar fi bine să plecăm de-aici cât timp atmosfera e calmă încă. Simt că-n dimineața asta nu-s unchiul favorit al gemenilor. Ești gata, Megan?

- Da, dar va trebui să-l aștepți pe Shane, altfel vom lua și vițelul cu noi, răspunse Megan, cu un zâmbet.

- Îl așteptăm. A, uite-l că vine! Minunat animal, Shane, am să-l votez.

- E fată, precizează Shane, iar tu nu faci parte din juriu.

- Vino, Megan, cred că mi-am făcut cota de greșeli pe ziua de azi. Iartă-mă, Shane, dar când Megan arată atât de minunat, pur și simplu nu pot să mă concentrez.

- Nu face nimic, unchiule. Tata a zis că nici un crescător de oi și vite nu cunoaște calitățile cele mai fine ale animalelor la fel cum le cunosc lăptarii.

Megan chicoti.

- Mă bucur că nu fac parte din juriu. Când tatăl tău a menționat prima dată proiectul cu animalele, am crezut că învățătoarea trebuie să-l organizeze și m-am speriat îngrozitor, dar acum, când știu că n-am nici o responsabilitate reală, îmi place să-i supraveghez pe copii în timp ce-și pregătesc caietele. Unele sunt minunate - cu fotografii, detalii despre diferitele compoziții lactate, mostre de-ale ierburilor pe care le mănâncă viței, toate în ordine, cu inscripții meticuloase. Și au petrecut ore întregi antrenându-i și îngrijindu-i. Am învățat multe urmărindu-le eforturile.

Ritchie porni spre plajă, dar coti la dreapta în locul cu indicatorul "Muzeul Maori" și încetini pentru ascensiunea abruptă pe drumul îngust cu pietriș. Parcă mașina lângă poarta veche de fier forjat, iar Megan coborî. Sub un brad înalt se afla o canoe Maori, iar pe poarta casei era scris numele "Wharerata".

Casa era construită într-o poziție magnifică, pe o pantă cu vedere spre golf, destul de sus încât să se vadă întreaga curbură a malului, iar apele albastre scânteiau ca nestematele în lumina limpede a dimineții. Un copac *rata* uriaș, înalt de cincisprezece-douăzeci de metri, domina casa. Desigur, chiar și cunoștințe ei elementare de limbă maori, Megan știa că *"whare"* însemna "casă"... "Casa lui Rata".

În fața clădirii stătea o balenieră veche, iar Megan tocmai o examina, când Murray Thacker le ieși în întâmpinare. Era un bărbat înalt și lat în umeri, cu pielea bronzată și părul negru, cârlionțat. Avea un chip interesant, care-i plăcu lui Megan. Își strânseră mâinile, apoi Ritchie și Megan îl urmară pe Murray în clădire. Erau atâtea de văzut, un rastel întreg cu măciuci maori, de la *pouwhenua* pre-europeană și *hoeroa* din os de balenă, până la *taiaha*, *mere, patu paraoa, tewhatewha* și *waihaika.*

Dar cele care-i captară imaginația fură piesele mai mici, o colecție de ace din os de mărimi diferite, ducând-o cu gândul la orele interminabile de muncă răbdătoare necesare pentru a realiza o netezime atât de perfectă. Cuvele de piatră aveau caneluri scobite în ele, pentru ca dinții daracului să aibă o priză mai puternică, iar unele pietre mai mari erau chiar perforate dintr-o parte în alta. Cât timp durase o asemenea operațiune? Ce instrumente folosiseră? Și, după un asemenea efort, câte ieșiri la pescuit făcuseră, și unde?

Fiecare specimen, mare sau mic, era etalat și etichetat cu grijă. Megan începu să pună întrebări, și fiecare răspuns îi îndrepta gândul pe o cale nouă. Murray era răbdător și-i făcea plăcere să dea explicații.

Mai târziu, veni și soția lui, oacheșă și atrăgătoare, și-și dădură seama curând că era la fel de profund implicată în activitatea muzeului.

În timp ce coborau panta cu mașina, Ritchie o întrebă:

- Ei, ce părere ai?

- Mi-a lărgit orizonturile. Parcă aș fi văzut întreaga istorie a Noii Zeelande într-o altă dimensiune. Ai văzut că în registrul vizitatorilor au semnat oameni din întreaga lume?

- Te-a cucerit de-a binelea, o tachină Ritchie.

Ochii verzi ai lui Megan străluceau de entuziasm.

- Da, așa e! Avem noroc că în Noua Zeelandă domnește armonia rasială, dar n-o să

dureze o veșnicie, dacă cele două rase nu cooperează pentru a-și înțelege reciproc cultura. Dacă ar exista mai mulți oameni ca Murray Thacker și soțsia lui ca să promoveze înțelegerea, ar crește șansele ca viața de aici să continue în armonie.

- Ai spus că te vei întoarce când o să se deschidă noul complex, îi aminti Ritchie. De unde te vei întoarce? Din Canada. L-am auzit pe Steve invitându-te să petreci Crăciunul acolo, cu familia lui.

- Da, dar va fi numai o vizită, doar dacă nu cumva se întoarce el, ca să se stabilească în Noua Zeelandă.

- Ai de gând să te măriți cu el? întrebă pe neașteptate Ritchie.

Megan îl privi surprinsă.

- Nu cred... Nu m-a cerut niciodată.

- Dar dacă te-ar cere, ai accepta?

- Vorbim fără rost. Nu m-am gândit în viața mea să mă mărit cu Steve, dar dacă insiști să-ți răspund la o întrebare absolut ipotetică, atunci aș spune că da, îi datorez măcar atâta lucru.

- Te măriți cu un om dacă-l iubești, nu dacă-i ești datoare! explodă Ritchie. Ce-i datorezi?

- Totul - și în plus, da, îl iubesc, răspunse simplu Megan.

Ritchie frână brusc în fața porții lui Abby.

- Habar n-ai ce-i aia dragostea, motoristo. Într-o zi, când nu-s prea ocupat, s-ar putea să-ți dau câteva lecții.

Megan se grăbi să coboare din mașină.

- Ești cel mai nesuferit, înfumurat și mulțumit de sine om pe care am avut nenorocul să-l cunosc!

Ritchie întoarse mașina și, când trecu din nou pe lângă Megan, încetini, râzând cu hohote de expresia ei furioasă, înainte de a se îndepărta cu viteză.

Megan privi furioasă după mașină, și abia când copiii îi veniră în întâmpinare, întrebând-o despre muzeu, își dădu seama că nici măcar nu-i mulțumise. Totuși, dacă lui îi lipseau bunele maniere, așa merita. Era *imposibil!* Se distra copios tachinând-o - *și credea că habar n-avea ce e dragostea!*

Capitolul 11

Îl revăzu abia miercuri după-amiază, iar zilele de până atunci părură nesfârșite, sumbre și mohorâte. Ritchie devenise esențial pentru starea ei de bine, lucru pe care Megan nu-l dorise nici un moment.

Festivalul Vițeilor avusese mare succes. Deși Brent era dezamăgit că Breeze nu câștigase, avusese plăcerea de a ocupa locul întâi cu caietul, ceea ce era o mare onoare. Miercuri, după ore, Paul îi luă cu el pe colină pe Shane, Lizbeth și Bill, apoi sosi Ritchie. Peste câteva minute, ajunse acasă și Abby, cu Jane, de la o ieșire la cumpărături în Akaroa.

Ritchie și Megan o ajutară să-și care pachetele.

- Se pare că ți-ai făcut de cap la cumpărături, soră-mea, comentă Ritchie, clătinându-se sub povara unr cutii mari de carton. Ai noroc că domnul și stăpânul tău e plecat, altfel ar fi urmat repercusiuni violente.

- M-a luat la bine și la rău, la fel cum am făcut și eu, iar acum el e o duce mai rău, iar comercianții o duc mai bine, și totuși îl iubesc, așa că n-are de ce să se plângă.

- Argumentul tău e extrem de ilogic, dar pe moment nu-mi dau seama prin ce anume. Unde vrei să punem toate minunile astea?

- Aici, sclavule. A, Megan iubito, pune ibricul pe aragaz până nu cad la picioarele tale. Am avut o zi...!

- Ceaiul e gata, o informă Megan, așa că stai jos și povestește-ne.

- Vrei tu să fii bună și să aduci corespondența din mașină? o mai rugă Abby. Am uitat-o. Sunt două scrisori pentru tine care arată interesant.

Megan alergă la mașină și căută printre plicuri. Într-adevăr, primise două, ambele din Canada. Unul era de la Steve... Îl întoarse pe celălalt... Era de la mama lui. Intră grăbită în casă și puse restul corespondenței lângă Abby.

- Am primit o scrisoare de la Steve. Mă scuzați până o citesc?

Aproape fără să mai aștepte încuviințarea, se ghemui pe canapeaua colonială și rupse plicul, parcurgând repede paginile cu privirea. Era o scrisoare fantastică, descriindu-i pas cu pas întoarcerea acasă. Scria atât de elocvent, încât Megan avea senzația că vedea totul aievea.

- Vești bune? întrebă Abby.

Megan ridică privirea, roșie la față și cu ochii strălucitori.

- Cele mai bune cu putință! Steve spune că au tăiat într-adevăr vițelul cel gras pentru el. Și cel mai minunat e că se întoarce în Noua Zeelandă. Va fi aici de Crăciun. Sunt atât de emoționată! Vin și părinții lui. Oricum aveau de când să vină la Jocurile Commonwealth-ului din Christchurch, în ianuarie, pentru că tatăl lui Steve e foarte implicat în administrația sportivă, iar Edmonton-ul va găzdui următoarea ediție a jocurilor. Nici nu se putea mai bine!

- Vin să petreacă aici Crăciunul, cu noi, Megan? se repezi Abby. Ne-ar plăcea enorm

să-i primim. Scrie-le și întreabă-i.

- Ce generoasă ești, Abby! exclamă Megan, apoi consultă din nou scrisoarea lui Steve. Zice că sosesc spre sfârșitul lui decembrie și mă invită să vin cu ei într-un tur al Insulei de Sud. Și... ăă... se vor întoarce la Christchurch în Ziua de Crăciun - o, au rezervat deja locurile pentru masa de Crăciun, în stil neozeelandez, inclusiv pentru mine, apoi vor avea o săptămână liberă, înainte de a se duce pe Insula de Nord. Îmi pare rău că nu pot petrece Ziua de Crăciun cu tine, Abby. Sunt sigură că le-ar fi făcut mare plăcere, dar nu vreau să mă amestec în planurile lor.

- Desigur, dar săptămâna aceea liberă... Le-ai putea scrie, cerându-le s-o petreacă aici. Avem aici o mare gală, în fiecare an, de Ziua Cadourilor. E distractiv, curse de cai, concursuri de frumusețe, întreceri pentru copii, căutare de comori, echipe de trasul-frânghiei... Cred c-o să le placă.

Fața lui Megan strălucea de entuziasm.

- Minunat! Le voi scrie diseară și-am să trimit scrisoarea par avion. Ajunge acolo în trei, patru zile. Dar mai bine citesc mai întâi și scrisoarea mamei lui Steve, să nu-și fi făcut alte planuri.

Ritchie se ridică.

- Eu mai am de adus câteva lucruri de la magazin, Abby. Merg acum după ele și sper să mă întorc la timp ca să-l prind pe Paul înainte de a începe mulsul.

Megan, concentrată să citească scrisoarea doamnei McGill, abia dacă-l observă plecând. Era o scrisoare frumoasă și o mișcă adânc.

- Nu vrei s-o citești și tu, Abby? E atât de drăguță, spune că vrea să mă adopte, nu legal, ci sufletește, dintotdeauna și-a dorit o fiică și, din câte i-a spus Steve, sunt exact așa cum își dorește ea.

Vocea lui Megan devenise răgușită de emoție.

- E cu totul altceva decât propria mea mamă, care n-a mai suportat să mă vadă în ochi după moartea lui Neroli. A zis că mai bine aș fi zăcut eu în mormânt...

Megan împinse scrisoarea spre Abby și urcă scara în fugă. N-ar fi trebuit să-i spună, dar îi scăpase fără voia ei. O, da, doamna McGill părea o mamă *adevărată*... și vorbea ca și cum ar fi crezut într-adevăr ceea ce spunea. Megan se trânti pe pat, lăsându-se pardă lacrimilor. Cât ce ciudat era că iubirea o durea aproape la fel de mult ca lipsa iubirii - dar era o durere diferită, aproape tămăduitoare.

După un timp, se șterse la ochi, se schimbă cu niște blugi și un tricou și coborî din nou la Abby, simțindu-se cam intimidată.

Abby o cuprinse imediat în brațe, sărutând-o.

- Sărăcuța de tine! De ce-ai adunat în suflet toată amărăciunea asta? Mi-ai fi putut-o împărtăși. Pentru asta există prietenii. Aș fi înțeles și aș fi încercat să te ajut.

Megan zâmbi cam nesigur.

- Nu mă face să plâng din nou. Mi-ai fost o adevărată prietenă, Abby, și m-ai ajutat mult. Nu puteam vorbi despre familia mea. Durerea era prea crudă, și încă mai este. Poate

că, într-o zi am să pot povesti totul, spunând "puțin îmi pasă", dar nu acum.

- Foarte bine, vom lăsa pe mai târziu, o asigură repede Abby. Scrisoarea de la mama lui Steve e fantastică. Dar să nu creadă că pot avea drepturi exclusiviste asupra ta, ca familie, continuă ea cu fermitate. Paul, copiii și cu mine te dorim și noi. Mă simt mai apropiată de tine decât de propria mea soră, și indiferent încotro te vor purta pașii, să nu uiți că această casă e și a ta. Pentru sărbători, pentru vacanțe, sau dacă pur și simplu ți se face dor de casă.

- Dacă nu te oprești, am să mă fac de râs în fața ta! spuse Megan, cu voce tremurătoare.

- Bine. Numai să înțelegi ce vreau să spun.

- Înțeleg. Și-ți mulțumesc.

- Perfect. Acum, să știi că dacă ești membră a acestei familii, ai și anumite răspunderi. Du-te și adu-mi din grădină cartofii pentru cină.

Megan luă ligheanul și ieși în grădină cu pas ușor. La poarta din spate îl întâlni pe Ritchie, care-i dădu o cablogramă.

- Asta a venit în timp ce eram la magazin, așa că am spus că ți-o aduc eu.

O cuprinse spaima. O, Doamne, să nu i se fi întâmplat ceva lui Steve! Îi dăruise atât de mult... două familii!

- Vrei s-o deschid eu? întrebă Ritchie, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Megan avu impresia că Steve însuși o îmboldea, spunând: "Curaj, Floarea-soarelui!" Rupse plicul și privi mesajul.

"MICHELLE ȘI CU MINE NE CĂSĂTORIM SĂPTĂMÂNA VIITOARE STOP AȘ VREA SĂ FII AICI STOP CU DRAG STEVE."

Dintr-o dată, pe obrajii lui Megan începură să șiroiască lacrimi de fericire. Atâtea bucurii într-o singură zi! O, ce om minunat! Le merita cu prisosință!

Împinse ligheanul în mâinile lui Ritchie.

- Ia culege tu cartofii pentru Abby. Eu *trebuie* să trag un tur.

Alergă să-și ia motocicleta, îndesându-și plicul în buzunar, fără să observe că telegrama scăzuse, nici că Ritchie se grăbise s-o ridice de jos.

Sări pe Magnificul Monstru și ambală motorul, simțindu-l cum se însuflețea. Porni ca vântul pe alee, ieșind pe drum, unde coti spre munți. Se simțea îmbătată de plăcere, iar viteza și puterea motocicletei erau singurele care-o puteau ajuta să-și exprime exaltarea din inimă.

O mașină o depăși ca fulgerul, pentru a frâna cam la o sută de metri mai în față, iar șoferul coborî și-i făcu semn să oprească. Abia atunci îl recunoscu pe Ritchie. Încetini și opri în spatele mașinii lui.

- Ce naiba te-a apucat? Vrei să te omori? Știi ce viteză aveai? Nouăzeci - și fără cască!

Ritchie era alb la față de furie, iar din ochi arunca văpăi.

- Ți-am pus o-ntrebare. Doar fiindcă javra aia de canadian cu vorbă dulce te-a tras în

piept, nu mai ai pentru ce să trăiești? Ăsta-i singurul tău răspuns?

O secundă, Megan fu gata să izbucnească în râs, dar Ritchie continua să vorbească și, deodată, își pierdu calmul. Coborî de pe motocicletă, în fața lui.

- Nu m-a tras *nimeni* în piept! strigă ea.

- Nu mai spune! îi flutură Ritchie telegrama pe sub nas. Se însoară cu alta - după ce ți-a spus că se întoarce aici ca să se însoare cu tine. La mine, asta se cheamă tras în piept! La naiba, tare-aș mai vrea să-l am în față pe șobolanul ăla pentru cinci minute. Ar blestema ziua-n care s-a născut!

- Deci, crezi că m-a tras în piept și-ți pare rău pentru mine. Asta e?

- Sigur că-mi pare rău pentru tine. Oricui i-ar părea - sau, mă rog, oricui care te iu... place. Dar o să-ți treacă, Megan, îți promit. Nici un bărbat nu merită să-ți dai viața pentru el. Și-n nici un caz dobitocul ăla de Steve. Niciodată n-am avut încredere în el.

Ochii lui Megan se îngustară.

- Grozavă imagine ți-ai mai format despre mine! Sunt eu genul de fată care să fie lăsată cu ochii-n soare? Păstrează-ți mila pentru tine, Ritchie Stafford! N-am nevoie de ea. Și să nu-*ndrăznești* să-ți pară rău pentru mine. Ai înțeles totul pe dos. Și-acum, dă-te la o parte din fața mea - dispari! Te urăsc!

Ritchie își trecu o mână prin păr.

- Îmi pare rău că am strigat la tine, Megan. M-ai speriat îngrozitor, gonind așa. E firesc să fii tulburată și furioasă. Încearcă să te calmezi și să judeci rațional. Unul care se poartă ca Steve nu merită să-l învrednicești nici c-un gând...

- Taci din gură!

Megan era prea furioasă ca să se mai oprească.

- Ți-am tot spus că nu știi ce vorbești. Steve nu m-a tras în piept. Știam despre Michelle - chiar *voiam* să se însoare cu ea. E cea mai minunată veste. Sunt fericită pentru ei, înțelegi - *fericită!*

- Și ai fost atât de fericită încât ți-a fost frică să desfaci telegrama. Te-ai albit la față când ai primit-o, apoi ai izbucnit în lacrimi și ai luat-o la goană ca o nebună.

Ritchie era din nou furios și sarcastic.

- Se pricepe să lucreze, dobitocul, e un muieratic versat. Pe toate femeile le-a făcut să alerge-n jurul lui - pe tine, pe Abby, pe Lori, chiar și pe mama.

- N-ai s-ajungi nicăieri cu gelozia! aruncă Megan. Până și scumpa ta de Lori l-a plăcut pe Steve. Și nu-l mai face-n toate felurile. E cel mai adorabil om din lume.

- Doar nu ești în stare să-l mai iubești, după ce ți-a făcut o porcărie ca asta? Mesajul ăla nesimțit! "Aș vrea să fii aici" - auzi acolo!

- Nu e nesimțit, chiar ar dori să fiu cu el, ca să-i împărtășesc fericirea. E cel mai bun prieten al meu și face cât șase ca tine, la orice oră din zi și din noapte! Nu-ți permit să-l critici! Iar dacă nu pleci de-aici, am să plec eu!

- N-am terminat. Îmi dau seama că degeaba încerc să-ți bag mințile-n cap, așa că am să mă opresc acum. Venisem la Abby în după-amiaza asta ca să-ți spun că mâine plec în

nord, cu afaceri. S-ar putea să lipsesc două săptămâni. Ne vedem când mă întorc.

- Nu și dacă te văd eu mai întâi! Te urăsc!

Dar minciuna suna fals, chiar și în propriile ei urechi. Îi pierise toată energia.

- Știi, nu prea cred că mă urăști. Ba chiar, s-ar putea să mă iubești, dacă-ți dai drumul. Ești ca Frumoasa Adormită, pe care au trezit-o din somn după o metodă veche și sigură, ca să facă față realității. Cred din toată inima în remediile bătrânești și de încredere...

- Să nu-ndrăznești!

- Ei, fetițo, chiar nu-ți dai seama când ai pierdut?

Gura lui se lăsă peste a ei, iar focul și dulceața sărutării o traserăâ tot mai aproape de el, risipindu-i toată furia. Când Ritchie înălță capul, nu văzu în ochii ei verzi, strălucind de lacrimi, decât o tristețe care-i frângea inima.

Interpretându-i greșit cauza, îi ciufuli părul.

- Nu merită să plângi pentru el, motoristo. Acum n-am să spun mai mult. Ne vedem când mă întorc din nord. Și nu uita, limita legală de viteză e cincizeci.

Și se întoarse la mașină, unde ezită, se mai uită o dată înapoi spre silueta ei abătută, după care se urcă în Datsun și plecă.

Capitolul 12

Ultimele săptămâni ale trimestrului trecură într-un caleidoscop de petreceri, concerte și obișnuitele activități de la sfârșitul școlii. Megan se bucura să fie ocupată și cu mult regret se duse la școală în ultima zi.

- Lasă-ți toate lucrurile aici, Megan, îi propuse Abby. Pot să stea în pod până afli unde vei preda la anul. Încearcă la o școală din Canterbury, atunci vei fi destul de aproape ca să vii la noi în weekend. Împachetează-ți doar strictul necesar pentru călătoria la Steve și familia lui. E splendid că vor să stea aici în săptămâna liberă, iar dacă nu te duci în nord cu ei, rămâi la noi. Am nevoie de tine.

"Nu la fel de multă nevoie câtă am eu de voi," îi trecu lui Megan prin minte. Dar, oricât de mult ținea la Abby, avea să evite golful după vizita familiei McGill. Era hotărâtă să păstreze distanța până reușea să privească prietenia cu Ritchie doar ca pe o experiență interesantă, sau până când auzea că se însurase cu Lori. Cumva, știa că a doua variantă era mult mai probabilă.

În timp ce stătea pe aeroportul din Christchurch, Megan simți cum o cuprindea vechea nervozitate, aproape paralizând-o. Dacă soții McGill n-o plăceau? Ar fi fost îngrozitor să le strice vacanța. Avionul avea întârziere, și cu fiecare minut ce trecea Megan se simțea tot mai nefericită, rezistând impulsului de a o lua la goană.

Avionul aterizâ și se apropie încet, iar Megan privi câteva secunde cum debarcau pasagerii. Nu suporta tensiunea. Se retrase în sala de așteptare și se așeză.

- Salut, Floarea-soarelui! Ridică-te, ca să te-arăt alor mei.

- O, Steve!

Megan se pomeni îmbrățișară și sărutată apăsat.

- Fă cunoștință cu frumoasa mea soție, Michelle.

Ochii lui albaștri erau calzi și iubitori.

Michelle era scundă și avea o față plină de viață, cu ochi albaștri-violeți și păr negru, scurt.

- Îți mulțumesc că mi l-ai ținut la rece, Megan, spuse ea, sărutând-o pe obraz.

Steve o cuprinse de umeri.

- Și părinții mei. Mamă, tată, ia priviți ce cadou splendid de Crăciun v-am pregătit!

Megan își făcuse griji degeaba. Doamna McGill o îmbrățișă cu căldură.

- Fată scumpă, ești exact așa cum te-a descris Steven. N-am avut liniștea până nu te-am întâlnit, ca să-ți mulțumesc că ni l-ai trimis înapoi.

Domnul McGill avea aceiași ochi albaștri ca ai fiului său.

- Iar dacă un bărbat nu-și poate săruta noua fiică, pe gratis, n-am făcut nici o treabă...

O, familia aceea era cu totul altceva... O înconjurau pe Megan cu atâta căldură și afecțiune, încât se simțea aproape vinovată.

A doua zi, la motel, îi spuse lui Steve:

- Familia ta pare să aibă impresia că în toți anii ăștia am avut grijă de tine, așteptând doar să te înapoiez lor. Mai bine spune-le că te cunosc doar de câteva luni și oricum te-ai fi întors singur la ei.

- Să le spun o minciună! zâmbi Steve. Mă surprinzi, Mutră-nostimă. știu totul despre noi. Știu că dacă n-ar fi reacționat în acel mod la ajutorul meu, azi n-aș fi cu ei. În ceea ce-i privește pe ei, singurele luni care contează din ultimii șapte ani sunt cele pe care le-am petrecut cu tine.

Megan continua să protesteze.

- Toate cadourile pe care mi le-au dat... Mă simt prost. Eu n-am decât câteva nimicuri pentru ei. Tatăl tău e cel mai rău. Nici nu mai îndrăznesc să admir ceva în vitrina unui magazin, că se și repede înăuntru să-mi cumpere... Și ceasul ăsta... O, Steve, mă copleșesc.

Steve o atinse pe obraz.

- Floarea-soarelui dragă, *lasă-i* să te iubească. Au aduat atâta iubire în ei, și vor să și-o exprime în singurul fel în care pot. Știu că nu obișnuiești să iei, ci să dai, iubito - până la capăt. Dar nu-i refuza. I-ai răni, și te iubesc pentru ceea ce ești, cum știi foarte bine.

- Eu, *să-i rănesc?* Sunt cei mai minunați oameni...

- Și Michelle a mea? se lăți zâmbetul lui Steve.

- Știi răspunsul. E femeia ideală pentru tine, iar asta-i cea mai mare laudă pe care i-aș putea-o aduce. Și nu te mai umfla așa în pene!

Steve râse.

- Nu mă pot stăpâni. Ia spune-mi, ce mai face baronul local?

- Se bucură de viață, aș zice. Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni, e plecat în nord, cu afaceri. Oricum, ultima dată ne-am certat îngrozitor, așa că presupun că între timp a uitat de mine.

- N-aș fi chiar atât de sigur. Și de ce v-ați certat?

- Din cauza ta, răspunse Megan, începând să chicotească la vederea expresiei lui Steve.

- Cum am ajuns eu între voi doi? A, uite-o pe Michelle, poate să audă și ea? întrebă el, luându-și soția de mână.

O fracțiune de secundă, Megan simți că le invidia deplina unitate.

- Dacă Michelle vine și ea în Bay, e mai bine să știe. Când am primit telegrama despre căsătoria voastră, am plâns de fericire. Am scăpat telegrama pe jos și am luat-o la fugă cu motocicleta, ca să-mi revin din emoție, iar Ritchie a crezut că tu mă părăsiseși și voiam să-mi pun capăt zilelor. M-a ajuns din urmă și mi-a ținut o predică, încercând să mă convingă că viața merită să fie trăită și fără tine. Te-a făcut nesimțit canadian cu vorba dulce.

Toți trei izbucniră într-un râs isteric.

Michelle se șterse la ochi.

- Nu cred c-o să-mi placă prea mult baronul vostru...

Și iar începu să râdă în hohote.

Steve părea îndurerat.

- Are o limbă tăioasă. Și nu mai râdeți! Mi-ai luat apărarea, desigur.

- Mă rog, am încercat, dar n-a vrut să mă creadă. Te tot făcea în toate felurile, și până la urmă am răcnit că nu valorează nici cât șase ca tine.

Între timp, părinții lui Steve veniseră și ei, iar Michelle le povesti cele întâmplate, astfel că râseră cu toții împreună.

- Megan, îi spuse domnul McGill, Steve ne-a spus că ești, cum să zic... atașată de băiatul ăsta, Ritchie. Sper că cearta nu v-a afectat prietenia.

- Ba eu cred că s-a terminat, ridică din umeri Megan. Dar nu ducea nicăieri, așa că n-am pierdut nimic.

- Și cum s-a terminat... cearta, vreau să spun? insistă Steve.

Megan simți cum i se aprindeau obrajii, amintindu-și.

- A sărutat-o, gânguri încântată Michelle. Sărută plăcut, Megan?

- Foarte plăcut, răspunse Megan cu sfială.

- Floarea-soarelui, sunt mândru de tine. Îți poți imagina că ai fi spus asta acum șase luni?

- Haideți la masă, îi chemă doamna McGill. Nu-i așa că-i minunat că vom fi aici la nuntă?

- La a cui nuntă? întrebă Megan.

- La a voastră. Nu te-ar fi sărutat așa dacă nu te iubea. Iar noi vom organiza nunta, și tata o să de conducă la altar, în bisericuța aia elegantă despre care ne-a povestit Steven.

- Steve, te rog, oprește-o, îi ceru Megan.

- E o romantică incurabilă, râse Steve. Și pe urmă, are un mare har al intuiției feminine. Nu credeam în ea, dar acum cred.

- Te porți ca un adevărat *frate!* îl acuză Megan și iar râseră cu toții.

* * *

Călătoria pe Insula de Sud dură șapte zile încheiate, iar Ziua de Crăciun și-o petrecură în Christchurch. Toți fură de acord cu afirmația doamnei McGill că era cel mai minunat Crăciun pe care-l trăiseră vreodată.

Steve îi duse la O'Kains în spațioasa mașină închiriată, dar găsiră valea pustie. Toată lumea era deja la plajă. Megan simți familiara tensiune începând să se acumuleze într-însa, tot mai puternică.

Parcară mașina lângă cea a familiei Richards și, în curând, prezentările se încheiară iar coșurile de picnic fură desfăcute. Erau acolo domnul și doamna Stafford, domnul și doamna Richards, Abby, Paul și copiii, dar nu și Ritchie. Megan privi la mașinile din jur, recunoscând multe dintre triburile lui Abby și unele familii locale.

Dar nu-l vedea nicăieri pe Ritchie și era hotărâtă să nu întrebe unde era.

După masă, se duseră să inspecteze construcțiile de nisip ale copiilor. Unele erau foarte reușite - un aligator, o barcă, un fluture, cei trei ursuleți - iar altele aveau sens numai pentru copiii care le făcuseră.

Ochii lui Megan cercetară plaja, dar nu-l văzură nici acum pe Ritchie.

Poate că nu se întorsese...

- Hai salut, motoristo!

Stătea chiar lângă ea, privind-o vesel cu ochii lui căprui. Megan nu putu vorbi, cu privirea capturată de a lui.

- Am un cadou pentru tine, aici, în buzunar. Sper să-l primești, pentru că va trebui să mă iei și pe mine o dată cu el, iubito.

Și deschise o cutiuță căptușită cu catifea, iar Megan văzu înăuntru scânteierea diamantelor.

- Pentru mine...? se bâlbâi ea.

- Dar pentru cine?

- De ce tocmai pentru mine?

- De ce nu? Ești genul meu.

- Nu...

Megan îi împinse mâna la o parte.

- Nu sunt deloc genul tău de fată. Lori e genul tău. Ai tăi sunt aici de o sută de ani, și-ți poți urmări strămoșii generații de-a rândul. Eu nu-mi cunosc nici măcar bunicii.

Coborî privirea în pământ, cu degetele mișcându-i-se nervoase peste țintele cordonului nou pe care i-l cumpărase Steve. De ce o tortura așa? Nu voia să se mărite cu el, ci doar să-l iubească. Dacă spunea da, Ritchie s-ar fi săturat de ea la fel cum se săturase și mama ei, iar Megan n-ar fi suportat una ca asta. Să fie iubită de Ritchie, iar apoi dragostea lui să se transforme în ură... Ar fi vrut să se poată opri din tremurat. Era o senzație ciudată, în căldura aceea a soarelui.

- Aici nu ținem la adorarea strămoșilor, Megan. Nu găsesc nici o virtute deosebită în faptul că strămoșii mei au venit cu corbăiile, iar ai tăi au venit o sută de ani mai târziu, cu avionul. Dacă te măriți cu mine, o să împărțim cinstit tot ce am, fără târguială. Știm de unde provenea familia mamei, dar primul Stafford n-a fost deosebit de vorbăreț în legătură cu trecutul lui. A venit din Tasmania, care era o colonie penitenciară. S-ar putea să fi fost unul dintre primii pasageri finanțați de guvern. Vrei să ai parte și de el?

- Un fost ocnaș? Pe-asta tu ai inventat-o?

- N-am spus că a fost ocnaș, ci doar că ar fi putut să fie. Se spune că era un om destul de îndemânatic, cu o barcă. Ideea e că nu ne interesează prea mult de unde provenim, ci numai ceea ce-am făcut după ce am ajuns aici. Nu cred că duci lipsă de rude, pentru că m-am întâlnit recent cu Abby și doamna McGill, și amândouă te revendică în familiile lor. Mărită-te cu mine, și eu voi fi singura familie de care ai nevoie. Nu mi-ai spus multe despre viața ta dinainte de a ajunge aici, dar nu-s prost. Pot să-mi dau seama că cineva te-a rănit destul de rău. Crede-mă, iubito, voi avea grijă ca nimeni să nu te mai lovească, dacă devii

soția mea.

- Mă ceri în căsătorie numai fiindcă-ți pare rău pentru mine. Și la spectacolul de balet m-ai invitat fiindcă ți-o ceruse Abby. Ai spus că eram o pacoste... te-am auzit când i-ai spus lui Abby...

- Ce prostie! Trebuia s-o invit pe prietena lui Abby, bernice, ai cunoscut-o și recunoști și tu că *este* o pacoste pe capul omului. Aveam biletele, când mi-a telefonat ca să-mi spună că nu putea să vină. Așa că te-am invitat pe tine. M-am simțit atât de bine, încât a doua zi i-am trimis lui Bernice un ditamai buchetul de flori. Mi-a făcut o mare favoare, îmbolnăvindu-se tocmai atunci. Și *nu-mi* pare rău pentru tine. De fapt, pentru mine îmi pare rău. Sunt gata să mă târăsc la picioarele tale, iar tu pari hotărâtă să-mi distrugi viața. Motoristo, *am nevoie* de tine.

Megan ridică încet, foarte încet, capul, cu o mică licărire de speranță în ochi.

- Ești *sigur?* întrebă ea cu voce răgușită.

- Sunt sigur. Am nevoie de tine în cel mai îngrozitor mod cu putință. Nu-mi mai pot imagina viața în Bay fără tine. De-o lună tot port la mine inelul ăsta, așteptând momentul. Nici acum nu e ocazia cea mai potrivită, cu toată mulțimea asta în jur, dar văzându-te aici n-am mai putut aștepta nici un minut. M-ai scos din minți! Ești, fără îndoială, cea mai dezirabilă și mai greu de cucerit fată pe care am cunoscut-o în viața mea. Te-ai topit în brațele mele de parcă acol era locul tău, iar data viitoare când te voi întâlni am să îngheț ca un sloi.

Ceva din glasul lui îi atinse inima, iar mâna care o ținea pe a lui ca într-o menghină slăbi strânsoarea. Megan simți o căldură care-i inunda din nou trupul, străbătând-o ca un val, risipind îngrozitoarea îndoială de sine care-i distrugea toate șansele de a fi fericită. Putea să creadă că Ritchie o iubea.

- O lună?

- Da, cel puțin. Dac-ai ști prin ce-am trecut, stând pe tușă, cât timp a fost aici canadianul tău afurisit! Și nu-s un tip deosebit de răbdător... De ce crezi că m-am oferit să-l duc la aeroport? Trebuia să fiu de față când v-ați luat rămas-bun. Iar dacă trebuia să mai inventez încă o scuză ca să te țin în Bay pentru weekend...

- Te iubesc.

Fața lui Megan era radioasă, iar ochii ei verzi străluceau. Ușurarea de a putea rosti cuvitele părea să-i fi alungat ultima urmă de teamă care o bântuise de la moartea lui Neroli. Parcă s-ar fi vindecat dintr-o dată, era reîntregită, sigură pe sine și convinsă că iubirea lui n-avea să moară niciodată. Nu se mai întreba de unde o știa, acceptând-o doar cu bucurie.

Făcu un pas înainte, încrezătoare, în cercul brațelor lui care o așteptau.

- Te iubesc, Ritchie Stafford. *Ești* genul meu.

În timp ce Ritchie o săruta, își simți inima reluându-și tamtamul nebunesc, salt, salt, dublu-salt...

- Poftim! Știam eu că așa o să se-ntâmple, Floarea-soarelui! Felicitări!

Steve și Michelle îi priveau, ținându-se de mână și râzând.

- Ba nici să nu te gândești, McGill! replică ferm Ritchie. În ce mă privește pe mine, ți-ai avut ultima scenă. Momentul ăsta-i al meu și numai al meu. Dă-mi mâna, Megan Evans.

Îi puse inelul în deget, îl admiră o secundă, acum:

- Și-acum, gata cu jocurile și fii destinsă cu mine, fetițo, ai înțeles?

- Da, iubitule.

- Perfect, acum poți să-mi săruți viitoarea mireasă, Steve McGill... pentru ultima oară, dacă vrei să trăiești până la adânci bătrâneți. E clar?

- Dar în ziua nunții? întrebă Steve cu un zâmbet.

Ritchie râse.

- Bine, am să fac o excepție pentru ziua aia, dar numai cu condiția ca de data asta când pleci să-ți iei și afurisita de motocicletă.

- Sigur. Megan nu mai are nevoie de ea.

Ochii lui albaștri întâlniră ochii ei verzi, într-o deplină înțelegere și prietenie.

- Sfârșit -